

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HEART GOES LAST

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η καρδιά πεθαίνει τελευταία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Margaret Atwood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© O. W. Toad Ltd., 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1462-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1463-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

**Η ΚΑΡΔΙΑ
ΠΕΘΑΙΝΕΙ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ**

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΤΟΥΝΤ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η χρονιά της πλημμύρας, μτφρ. Μπελίκια Κουμπαρέλη, 2010

Ο τυφλός δολοφόνος, μτφρ. Πόλυ Μοσχοπούλου, 2011

Το τέλος του κόσμου, μτφρ. Έφη Τσιρώνη, 2014

Όρυξ και Κρέικ, μτφρ. Έφη Τσιρώνη, 2014

Canada Council
for the Arts

Conseil des arts
du Canada

Η παρούσα έκδοση έγινε με τη συμβολή του Canada Council for the Arts.

*Για τη Μάριαν Ένγκελ (1933-1985),
την Άντζελα Κάρτερ (1940-1992) και
την Τζούντι Μέριλ (1923-1997).*

Και για τον Γκρέιμι, όπως πάντα.

...μέ τέχνη θαυμαστή καί φίλντισι στό πάλλευκο τό χρῶμα
πιάστηκε νά δουλεύει ἓνα γλυπτό... Εἶχε τήν ὄψη κόρης ζω-
ντανῆς, γιά ζωντανή μπορούσες νά τήν πάρεις, κι ἔλεγες, τώ-
ρα, νά, θά κουνηθεῖ, ἂν ἡ ντροπή δέν κράταγε τά πόδια. Τόσο
μεγάλη τέχνη καί κρυφή!... Θαρρεῖ πῶς παίρνει πίσω τά φιλιὰ
πού ἔδωσε· μιλάει, τ' ἀγκαλιάζει, οἱ ἄκρες τῶν δαχτύλων του,
θαρρεῖ, βυθίζονται στοῦ κοριτσιοῦ τά μέλη...

Οβίδιος, *Πυγμαλίων*, Βιβλίο Χ, *Μεταμορφώσεις**

«Όταν πας να τα χρησιμοποιήσεις, αυτά τα πράγματα απλώς
σου δίνουν την αίσθηση του λάθους. Είναι φτιαγμένα από ένα
υλικό σαν λάστιχο, που δε θυμίζει σε τίποτα την αίσθηση πραγ-
ματικού μέρους του σώματος. Οι κατασκευαστές προσπαθούν
να αναπληρώσουν το μειονέκτημα δίνοντάς σου την οδηγία
να τα μουλιάσεις πρώτα σε ζεστό νερό κι έπειτα να χρησιμο-
ποιήσεις ένα σκασμό λιπαντικό...»

Άνταμ Φρούτσι, *Έκανα Σεξ Με Έπιπλα*, *Gismodo*, 17/10/09

Οἱ ἐρωτευμένοι κι οἱ παράφρονες,
Πού ὁ νοῦς τους πυρακτώνεται καί πλάθει
ὀράματα, βλέπουν καί νιώθουν τόσα
πού ἡ λογική, πιά ψύχραιμη, ποτέ δέν θά
τά καταλάβει.

Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Όνειρο Καλοκαιρινῆς Νύχτας***

* Σώματα που άλλαξαν τη θεωρία τους, Διαδρομές στις «Μεταμορφώ-
σεις» του Οβιδίου, μετάφραση Θεόδωρος Δ. Παπαγγελής, 1η έκδ. Αθήνα:
Gutenberg, Γιώργος & Κώστας Δαρδανός, 2009. (Σ.τ.Μ.)

** Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Όνειρο Καλοκαιρινῆς Νύχτας*, μετάφραση Διονύ-
σης Καψάλης, 1η έκδ. Αθήνα: Άγρα, 2012.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I | ΠΟΥ;

Στρίμωγμα [17] • Πού; [19]

II | ΠΡΟΩΘΗΣΗ

Μπίρα [31] • Πρέμνο [41] • Προώθηση [49]

III | ΑΛΛΑΓΗ

Πύλη [57] • Νύχτα Έξω [60] • Δίδυμη Πόλη [65] • Μια Ζωή με Νόημα [73] • Διψάω Για Σένα [78] • Αλλαγή [86]
• Συγγύρισμα [93]

IV | Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Κούρεμα [103] • Καθήκον [109] • Η Καρδιά Πεθαίνει Τελευταία [113] • Σκούτερ [118] • Κορόιδο [122]

V | ΕΝΕΔΡΑ

Συνάντηση Δημοτών [129] • Ενέδρα [135] • Δωμάτιο Συζήτησης [141] • Πνίχτης [149] • Ανθρώπινο Δυναμικό [154] • Υπηρέτης [161]

VI | ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Κατάσταση Αναμονής [173] • Τιριμπάν [181] • Σούρσιμο [187] • Απειλή [195] • Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου [200] • Εξαπάτηση [208]

VII | ΑΣΠΡΟ ΤΑΒΑΝΙ

Άσπρο Ταβάνι [217] • Κουκούλα [223] • Κερασόπιτα [228] • Παιχνίδια του Μυαλού [235] • Επιλογή [240]

VIII | ΔΙΑΓΡΑΨΕ ΜΕ

Εγκιβωτισμένος [251] • Ώρα για Τσάι [255] • Ώρα για καφέ [261] • Μισάνοιχτος [267] • Διάγραψέ με [272]

IX | ΠΙΘΑΝΟΡΟΜΠΟΤ

Μεσημεριανό [281] • Αυγουλιέρα [286] • Ξενάγηση [293] • Μαύρο Ταγέρ [299] • Νυχοπατώντας Ανάμεσα στις Τουλίπες [304]

X | ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΕΝΘΟΥΣ

Χειρονομίες [313] • Έλεγχος Ποιότητας [318] • Θυσία [326] • Τέλεια [331] • Θεραπεία Πένθους [334] • Μεταμφιέσεις [341]

XI | «ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ»

Φλερτ [351] • Αποστολή [358] • Φετίχ [363] • Δυσλειτουργία [372] • Ξεπαγετάρισμα [376] • «Τα Κόκκινα Παπούτσια» [382]

XII | ΣΥΝΟΔΟΣ

Ελβισάριο [389] • Γιατί να υποφέρεις; [395] • Συνοδός [403] • Επίταξη [410]

XIII | ΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

Οι Πράσινοι [421] • Ζητείται Τυμπανοκρούστης [427] • Εν Πτήσει [433]

XIV | ΑΡΠΑΓΗ

Αρπαγή [441] • Φωτιά [446] • Εντέλεια [452] • Λουλουδάτο [457]

XV | ΟΠΟΥ

Όπου [469] • Δώρο [472]

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ [479]

Ι | ΠΟΥ;

ΣΤΡΙΜΩΓΜΑ

Στρίμωγμα να κοιμάσαι σε αμάξι. Έτσι κι αλλιώς, κανένα Honda από τρίτο χέρι δεν είναι παλάτι. Αν ήταν βαν, θα είχαν περισσότερο χώρο, αλλά σιγά μην μπορούσαν να πάρουν βαν, ακόμα και παλιά, τότε που νόμιζαν πως είχαν λεφτά. Ο Σταν λέει ότι είναι τυχεροί που έχουν έστω και το Honda, κι έχει δίκιο, η τύχη τους όμως δεν κάνει το αυτοκίνητο μεγαλύτερο.

Η Σαρμείν πιστεύει ότι ο Σταν θα έπρεπε να κοιμάται στο πίσω κάθισμα, επειδή χρειάζεται περισσότερο χώρο –αυτό θα ήταν το δίκαιο, αφού είναι πιο μεγαλόσωμος–, αλλά αναγκαστικά κοιμάται στο μπροστινό για να μπορεί να βάλει μπρος και να φύγουν γρήγορα σε περίπτωση ανάγκης. Δεν εμπιστεύεται τη Σαρμείν πως θα λειτουργήσει αποτελεσματικά σε τέτοιες συνθήκες: λέει ότι θα είναι πολύ απασχολημένη με το να ουρλιάζει για να θυμηθεί να οδηγήσει. Κι έτσι η Σαρμείν μπορεί να έχει το πιο ευρύχωρο πίσω μέρος, μολονότι, ακόμα κι εκεί, πρέπει να κουλουριάζεται σαν το σαλιγκάρι, αφού δεν μπορεί ακριβώς να τεντωθεί.

Τον περισσότερο καιρό κρατάνε τα παράθυρα κλειστά εξαιτίας των κουνουπιών και των συμμοριών και των μοναχικών βανδάλων. Συνήθως οι τελευταίοι δεν είναι οπλισμένοι με πιστόλια ή μαχαίρια –σε αντίθετη περίπτωση, πρέπει να την κάνουνεις τρεις φορές πιο γρήγορα–, αλλά είναι πιο πιθανό να τους

έχει βαρέσει η τρέλα κατακούτελα, κι ένας τρελός ή μια τρελή με έναν λοστό ή μια πέτρα ή ακόμα και με μια γόβα-στιλέτο μπορούν να κάνουν μεγάλη ζημιά. Μπορεί να σε περάσουν για δαίμονα ή για απέθαντο ή για αιμοσταγές βαμπίρ, κι όσο κι αν προσπαθήσεις να τους ηρεμήσεις με τη λογική, θα είναι αδύνατο να τους αλλάξεις γνώμη. Το καλύτερο που μπορείς να κάνεις με τους τρελούς, συνήθιζε να λέει η Γιαγιά Γούνι –στην πραγματικότητα, το *μόνο* πράγμα που μπορείς να κάνεις–, είναι να βρεθείς όσο πιο μακριά τους γίνεται.

Με τα παράθυρα κλειστά, εκτός από μια χαραμάδα στο πάνω μέρος, ο αέρας μπαγιατεύει και ποτίζει από τις ίδιες τους τις οσμές. Δεν υπάρχουν πολλά μέρη για να κάνουν ένα ντους ή να πλύνουν τα ρούχα τους, κι αυτό κάνει τον Σταν οξύθυμο. Και τη Σαρμείν την κάνει οξύθυμη, εκείνη όμως προσπαθεί όσο μπορεί να πνίξει αυτό το συναίσθημα και να δει την αισιόδοξη πλευρά, γιατί τι νόημα έχει να παραπονιέται;

Τι νόημα έχει το στιδήποτε; σκέφτεται συχνά. Τι νόημα όμως έχει ακόμα και το να σκέφτεται Τι νόημα έχει; Έτσι, αντί γι' αυτό, λέει: «Αγάπη, ας φτιάξουμε λίγο το κέφι μας!»

«Γιατί;» απαντάει καμιά φορά ο Σταν. «Δώσε μου έναν γαμημένο λόγο για να φτιάξουμε το γαμημένο το κέφι μας». Ή μπορεί να πει «Αγάπη, βούλωσέ το!», μιμούμενος τον ανάλαφρο, θετικό τόνο της, πράγμα που είναι κακία εκ μέρους του. Ο Σταν μπορεί να γίνει κακός όταν είναι εκνευρισμένος, κατά βάθος όμως είναι καλός άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι καλοί κατά βάθος, αν τους δοθεί η ευκαιρία να φανερώσουν την καλοσύνη τους· η Σαρμείν είναι αποφασισμένη να συνεχίσει να το πιστεύει αυτό. Ένα ντους βοηθάει κάποιον να φανερώσει την καλοσύνη του, γιατί, όπως συνήθιζε να λέει η Γιαγιά Γούνι, *Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, κι η καλοσύνη η άλλη μισή.*

Αυτό ήταν ανάμεσα στα άλλα που μπορεί να έλεγε, όπως το *Η μητέρα σου δεν αυτοκτόνησε, αυτά ήταν απλώς κουβέντες. Ο μπα-*

μπάς σου έκανε ό,τι μπορούσε, αλλά είχε πολλά μαζεμένα και στο τέλος λύγισε. Θα πρέπει να προσπαθήσεις όσο περισσότερο μπορείς να ξεχάσεις εκείνα τα άλλα πράγματα, γιατί όταν κάποιος έχει πει πολύ, δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις για τις πράξεις του. Κι έπειτα έλεγε: *Ας φτιάξουμε ποπ κορν!*

Κι έφτιαχναν το ποπ κορν, και η Γιαγιά Γούν έλεγε: *Μην κοιτάς έξω από το παράθυρο, κονκλίτσα μου, δε θέλεις να δεις τι κάνουν εκεί. Δεν είναι ωραίο. Φωνάζουν γιατί έτσι θέλουν. Είναι αυτοέκφραση. Έλα, κάθισε κοντά μου. Όλα για καλό έγιναν, γιατί, δες, τώρα είμαστε μαζί εδώ, χαρούμενες και ασφαλείς.*

Αν και αυτό δεν κράτησε. Η χαρά. Η ασφάλεια. Το τώρα.

ΠΟΥ;

Ο Σταν στριφογυρίζει στο μπροστινό κάθισμα προσπαθώντας να βολευτεί. Και βέβαια ξέρει ότι οι γαμημένες οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Τι μπορεί να κάνει; Πού μπορούν να στραφούν; Δεν υπάρχουν ασφαλή μέρη ούτε κατευθυντήριες γραμμές. Είναι σαν να σε μαστιγώνει ένας άγριος αλλά χωρίς νόημα, παράλογος άνεμος, στριφογυρίζοντάς σε επιτόπου, ξανά και ξανά. Καμιά διαφυγή από αυτή την τροχιά.

Νιώθει τόσο μόνος και, καμιά φορά, το ότι έχει μαζί του τη Σαρμείν τον κάνει να νιώθει ακόμα πιο μόνος. Την έχει απογοητεύσει.

Ναι, εντάξει, έχει έναν αδερφό, αλλά μόνο σαν λύση απελπισίας. Με τον Κόννορ ακολούθησαν διαφορετικούς δρόμους, για να το θέσει ευγενικά. Ένας μεταμεσονύκτιος καβγάς υπό την επήρεια αλκοόλ, με ελεύθερη ανταλλαγή κοσμητικών επιθέτων,

όπως πανηλίθιε και μαλάκα και σκατόμυαλε, ήταν αυτό που θα έλεγε για να το θέσει αγενώς, και, για την ακρίβεια, αυτό τον δεύτερο τρόπο είχε επιλέξει ο Κόνορ στην τελευταία συνάντησή τους. Αν ήθελε κανείς να είναι ακριβέστερος, αυτό τον τρόπο είχε επιλέξει και ο Σταν, μολονότι ποτέ του δεν υπήρξε τόσο βρομόστομος όσο ο Κον.

Κατά τη γνώμη του Σταν –τη γνώμη του εκείνο τον καιρό–, ο Κόνορ ήταν ελάχιστα καλύτερος από εγκληματία. Κατά τη γνώμη του Κον, όμως, ο Σταν ήταν ένα πρόβατο του συστήματος, ένας κωλογλείφτης, ένας γελοίος τύπος, ένας δειλός. Με αρχίδια γυρίνου.

Πού να 'ναι τώρα ο καταφερτζής αδερφός του ο Κόνορ, τι να κάνει; Τουλάχιστον αυτός δε θα 'χασε τη δουλειά του στο μεγάλο κραχ, σε αυτή την ολοσχερή επιχειρηματική κατάρρευση που μετέτρεψε σε ρημαδιό τούτο το κομμάτι της χώρας: δεν μπορείς να χάσεις δουλειά που δεν έχεις. Αντίθετα με τον Σταν, τον Κον δεν τον πέταξαν έξω, στο περιθώριο, καταδικάζοντάς τον σε μια ζωή φρενιασμένης, λερής από τη σκόνη και τον μπαγιάτικο ιδρώτα περιπλάνησης. Από παιδί ακόμα, ο Κον ζούσε με ό,τι μπορούσε να βγάλει διά της πειθούς ή να βουτήξει από τους άλλους. Ο Σταν δεν έχει ξεχάσει τον ελβετικό σουγιά του, που τον αγόρασε με τις οικονομίες του, ούτε το Τρανσφόρμερ του ούτε τον εκτοξευτή Νερφ με τα βελάνια από φελιζόλ: όλα είχαν εξαφανιστεί ως διά μαγείας, με το κεφάλι του μικρότερου αδερφού του του Κον να κουνιέται με έμφαση μετά την εξαφάνιση, *όχι, όχι, όχι, με τίποτα, ποιος, εγώ;*

Ο Σταν ξυπνάει μέσα στη νύχτα νομίζοντας για μια στιγμή ότι είναι σπίτι, στο κρεβάτι του, ή, έστω, σε κάποιον είδους κρεβάτι. Απλώνει το χέρι να αγγίξει τη Σαρμείν, εκείνη όμως δεν είναι δίπλα του και τότε ο Σταν συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται στο βρομερό αμάξι τους κι ότι θέλει να κατουρήσει, αλλά τρέμει να ξεκλειδώσει την πόρτα γιατί φοβάται μήπως ακούσει απειλητικές

φωνές να πλησιάζουν, βήματα να τρίζουν στο χαλίκι ή να βροντάνε στην ασφάλτο, κι ίσως έναν πρώτος γδούπος στην οροφή, κι ένα ξεδοντιάριχο πρόσωπο να χαμογελάει πονηρά στο παράθυρο: *Βρε, βρε, για δεξ! Μια βολική τσουλίτσα! Έλα να τη βγάλουμε από κει μέσα! Δώσε μου τον λοστό!*

Κι ύστερα ο έντρομος, ξέπνοος ψίθυρος της Σαρμείν: «Σταν, Σταν! Πρέπει να φύγουμε από 'δώ! Πρέπει να φύγουμε τώρα αμέσως!» Λες και δε θα μπορούσε να το καταλάβει από μόνος του. Έχει το κλειδί στη μίζα, πάντα. Ο ήχος του κινητήρα που ανεβάζει στροφές, τα λάστιχα που στριγγλίζουν, φωνές και γιουχαΐσματα, καρδιοχτύπι, κι έπειτα τι; Μια από τα ίδια σε κάποιο άλλο πάρκινγκ ή παράδρομο, κάπου αλλού. Ωραία θα ήταν να είχε ένα πολυβόλο: με ένα πολυβόλο δε θα τους πλησίαζε κανείς και τίποτα. Όπως έχουν τα πράγματα όμως, το μόνο όπλο του είναι η φυγή.

Νιώθει ότι τον κυνηγάει η κακοτυχία, λες κι η κακοτυχία είναι λυσσασμένο σκυλί που ενεδρεύει πίσω του, ακολουθώντας τη μυρωδιά του, περιμένοντάς τον στις γωνίες. Παραμονεύοντας σε θάμνους, έτοιμο να τον καρφώσει με το μοχθηρό, κίτρινο μάτι του. Ίσως αυτό που του χρειάζεται να είναι ένας μάγος-γιατρός, μια γερή δόση ισχυρού βουντού. Και καμιά διακοσαριά δολάρια επίσης για να μπορέσει να περάσει μια νύχτα σε ένα μοτέλ, με τη Σαρμείν δίπλα του αντί εκτός βολής στο πίσω κάθισμα. Αυτό θα ήταν το ελάχιστο: αν ευχόταν για οτιδήποτε παρπάνω, θα ζητούσε πολλά.

Η συμπονετική, γεμάτη κατανόηση στάση της Σαρμείν κάνει τα πράγματα χειρότερα. Η γυναίκα του προσπαθεί υπερβολικά πολύ. «Δεν είσαι *αποτυχημένος*», του λέει. «Μόνο και μόνο επειδή χάσαμε το σπίτι και κοιμόμαστε στο αυτοκίνητο, και...» Δε θέλει να πει σε *απέλυσαν*. «Και δεν είναι να πει κανείς ότι τα παράτησες, τουλάχιστον ψάχνεις για δουλειά. Αυτά τα πράγματα, όπως το ότι χάσαμε το σπίτι και... και... αυτά τα έπαθαν και πολλοί άλλοι. Οι περισσότεροι».

«Όχι όλοι όμως», έλεγε ο Σταν. «Όχι όλοι, το κέρατό μου». Όχι οι πλούσιοι άνθρωποι.

Είχαν ξεκινήσει τόσο καλά. Και οι δύο είχαν δουλειά τότε. Η Σαρμείν ήταν στην αλυσίδα των Οίκων Ευγηρίας και Κλινικών «Τα Κόκκινα Παπούτσια», στον τομέα των ψυχαγωγικών εκδηλώσεων –είχε χάρισμα με τους ηλικιωμένους, έλεγαν οι ανώτεροί της–, και οι προοπτικές της ήταν εξαιρετικές. Κι εκείνος πήγαινε καλά: δούλευε στον πρωτοβάθμιο έλεγχο ποιότητας της «Χαμογελορομποτικής», στις δοκιμές της Κάψουλας Ενσυναίσθησης των αυτοματοποιημένων μοντέλων Ικανοποίησης Πελατών. Όταν οι άνθρωποι πήγαιναν για ψώνια, δεν ήθελαν απλώς ένα μηχάνημα για να βάζει τα τρόφιμά τους στις σακούλες, εξηγούσε ο Σταν στη Σαρμείν, ήθελαν μια ολοκληρωμένη αγοραστική εμπειρία, κι αυτού του είδους η εμπειρία περιλάμβανε και χαμόγελο. Τα χαμόγελα, όμως, ήταν δύσκολο πράγμα· μπορούσαν πολύ εύκολα να μετατραπούν σε μορφασμούς δυσαρέσκειας ή χλεύης, αν όμως πετύχαινες το σωστό χαμόγελο, οι πελάτες ήταν διατεθειμένοι να ξοδέψουν παραπάνω. Πόσο απίστευτο του φαίνεται τώρα αυτό, ότι κάποτε οι άνθρωποι ξόδευαν παραπάνω.

Έκαναν μικρό γάμο – καλεσμένοι μόνο φίλοι, από συγγενείς δεν είχαν μείνει και πολλοί, ούτε από τη μια ούτε από την άλλη μεριά, αφού οι γονείς τους είχαν πεθάνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η Σαρμείν είπε ότι έτσι κι αλλιώς δε θα είχε καλέσει τους δικούς της, αν και δεν επεκτάθηκε επί του θέματος, μιας και δεν της άρεσε να μιλάει γι' αυτούς, ευχήθηκε όμως να μπορούσε να ήταν εκεί η Γιαγιά Γουίν. Όσο για τον Κόνορ, ένας Θεός ήξερε πού βρισκόταν αυτός. Ο Σταν πάντως δεν τον αναζήτησε γιατί αν εμφανιζόταν στον γάμο, το πιθανότερο ήταν ότι θα προσπαθούσε να χουφτώσει τη Σαρμείν ή να τραβήξει την προσοχή με κάποιο ανάλογο κόλπο.

Αλλά πήγαν για μήνα του μέλιτος στις ακτές της Τζόρτζια. Αυτό ήταν από τα ωραία. Να τοι οι δυο τους στις φωτογραφίες, χρυσαφένιοι και χαμογελαστοί, με το ηλιόφως να τους λούζει σαν πάχνη, να υψώνουν τα ποτήρια τους –τι ήταν αυτό, κάποιο τροπικό κοκτέιλ με γενναίες δόσεις από σιρόπι μοσχολέμονου;–, να υψώνουν τα ποτήρια τους στην καινούργια τους ζωή. Η Σαρμείν με ένα ρετρό, λουλουδάτο εξώπλατο τοπ και φούστα-σαρόνγκ, κι έναν ιβίσκο στερεωμένο στο αυτί της, τα ξανθά μαλλιά της να λάμπουν, ανακατεμένα από το αεράκι, αυτός με το πράσινο πουκάμισο με τους πιγκουίνους που του είχε διαλέξει η Σαρμείν, κι ένα παναμαδάκι· ε, εντάξει, το καπέλο δεν ήταν αυθεντικό παναμαδάκι, αλλά έφερνε. Φαίνονται τόσο νέοι σε αυτές τις φωτογραφίες, τόσο ανέγγιχτοι. Τόσο ανυπόμονοι για το μέλλον.

Ο Σταν έστειλε μία από αυτές τις φωτογραφίες στον Κόνορ για να του δείξει ότι, επιτέλους, υπήρχε ένα δικό του κορίτσι που εκείνος δεν μπορούσε να του το κλέψει· και, επίσης, ως ένα παράδειγμα της επιτυχίας που και ο ίδιος ο Κον θα μπορούσε να απολαύσει αν αποφάσιζε να νοικοκυρευτεί, να μπει στον ίδιο δρόμο, να πάψει να μπαينوβγαίνει στη φυλακή, να πάψει να παίζει με τη φωτιά. Όχι ότι ο Κον δεν ήταν έξυπνος: παραήταν έξυπνος. Άσος στη λαμογιά.

Ο Κον του απάντησε με ένα μήνυμα: *Ωραία βυζιά, μεγάλε αδελφέ, και ωραίος κώλος επίσης. Να μαγειρεύει ξέρει; Οι πιγκουίνοι σου πάντως τα σπάνε.* Κλασικός Κον: αδύνατο να μη χλευάσει, να μην περιφρονήσει. Αυτό ήταν πριν κόψει τις γέφυρες, διαγράψει το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του, αρνηθεί να αποκαλύψει τη διεύθυνσή του.

Επιστρέφοντας στα βόρεια, είχαν δώσει προκαταβολή για ένα σπίτι, μια «πρώτη κατοικία» με δύο κρεβατοκάμαρες και μικρή ανάγκη φροντίδας και αγάπης, αλλά με χώρο για τη μελλοντική

τους οικογένεια, είχε πει ο μεσίτης κλείνοντάς τους το μάτι. Φαινόταν προσιτό οικονομικά, εκ των υστέρων όμως αποδείχτηκε ότι η απόφαση να αγοράσουν ήταν λάθος – το σπίτι χρειαζόταν ανακαίνιση και επισκευές, κι αυτό σήμαινε άλλο ένα δάνειο εκτός από το στεγαστικό. Είπαν στον εαυτό τους ότι θα τα κατάφεραν: δεν ξόδευαν πολλά, δούλευαν σκληρά. Αυτός είναι ο δολοφόνος: η σκληρή δουλειά. Ο Σταν ξεπατωνόταν στη δουλειά. Και να τεμπέλιαζε όμως το ίδιο θα ήταν, έτσι που τελικά έμεινε με το αγγούρι στο χέρι. Τρελαίνεται όταν θυμάται πόσο σκληρά είχε δουλέψει.

Και μετά όλα πήγαν κατά διαόλου. Μέσα σε μια νύχτα, ή έτσι τουλάχιστον φάνηκε. Και όχι απλώς στη δική του, προσωπική ζωή: ολόκληρος ο χάρτινος πύργος, ολόκληρο το σύστημα κατέρρευσε, τρισεκατομμύρια δολάρια σβήστηκαν από τους ισολογισμούς σαν ομίχλη από τζάμι. Ορδές από δήθεν ειδήμονες έβγαιναν στην τηλεόραση και προσπαθούσαν να εξηγήσουν τις αιτίες –το δημογραφικό, η απώλεια εμπιστοσύνης, τα γιγαντιαία σχήματα Πόνζι–, όλα αυτά όμως δεν ήταν παρά φούμαρα του κερατά. Κάποιος είχε πει ψέματα, κάποιος είχε σορτάρει την αγορά, κάποιος είχε εκτινάξει τα spreads. Λίγες οι δουλειές, πολλοί οι άνθρωποι. Ή λίγες οι δουλειές για μικρομεσαίους όπως ο Σταν και η Σαρμείν. Οι βορειοανατολικές περιοχές, η δική τους γειτονιά, είχαν δεχτεί το χειρότερο χτύπημα.

Τα «Κόκκινα Παπούτσια» ή μάλλον, πιο συγκεκριμένα, η τοπική μονάδα της αλυσίδας στην οποία εργαζόταν η Σαρμείν άρχισε να έχει πρόβλημα: το μαγαζί ήταν πολυτελείας κι έτσι πολλές οικογένειες δεν είχαν πλέον την οικονομική δυνατότητα να παρκάρουν εκεί τους ηλικιωμένους τους. Δωμάτια άδειασαν, περικοπές εξόδων άρχισαν. Η Σαρμείν έκανε αίτηση για μετάθεση –η αλυσίδα εξακολουθούσε να τα πηγαίνει καλά στη Δυτική Ακτή–, η μετάθεση όμως δεν έγινε και η Σαρμείν απολύθηκε. Μετά η «Χαμογελορομποτική» τα μάζεψε και τράβηξε δυτικά και ο Σταν έμεινε στον αέρα χωρίς αλεξίπτωτο.

Κάθισαν στο νεοαποκτηθέν σπίτι τους, στον νεοαποκτηθέντα καναπέ τους με τα λουλουδάτα διακοσμητικά μαξιλάρια, που τόσο κόπο είχε κάνει η Σαρμείν για να ταιριάζει, και αγκαλιάστηκαν, και είπαν ότι αγαπιόντουσαν, και η Σαρμείν έκλαψε, και ο Σταν τη χτύπησε καθησυχαστικά στην πλάτη νιώθοντας εντελώς άχρηστος.

Η Σαρμείν βρήκε μια προσωρινή δουλειά σε ρεβιτόρας, κι όταν αυτό το μαγαζί φάλιρισε, βρήκε μια άλλη. Και μετά μια άλλη, σε ένα μπαρ. Οι δουλειές δεν ήταν σε μαγαζιά πολυτελείας· αυτά είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται, αφού όποιος είχε λεφτά για κυριλέ φαγητό την έκανε για πιο βόρεια ή μετανάστευε σε εξωτικές χώρες, όπου η έννοια του βασικού μισθού ήταν ανέκαθεν άγνωστη.

Πού τέτοια τύχη για τον Σταν, με τις δουλειές που εμφανίζονταν τότε τότε: υπερβολικά προσόντα – αυτή ήταν η μόνιμη επωδός στο γραφείο εύρεσης εργασίας. Τους έλεγε ότι δεν ήταν δύσκολος – και πατώματα θα καθάριζε, και πρασιές θα κούρευε – κι εκείνοι χαμογελούσαν ειρωνικά (ποια πατώματα; Ποιες πρασιές;) και έλεγαν ότι θα τον είχαν στα υπόψη. Μετά όμως έκλεισε και το γραφείο εύρεσης εργασίας, γιατί ποιος ο λόγος να μένει ανοιχτό αφού δεν υπήρχε εργασία;

Γαντζώθηκαν στο σπιτάκι τους, ζώντας με γρήγορο φαγητό και τα λεφτά από την πώληση των επίπλων τους, κάνοντας οικονομία στην ενέργεια, περνώντας τα βράδια τους στο σκοτάδι, ελπίζοντας ότι τα πράγματα θα καλυτέρευαν. Εντέλει έβαλαν πωλητήριο για το σπίτι, αλλά πλέον δεν υπήρχαν αγοραστές· τα παρακείμενα στο δικό τους σπίτι είχαν αδειάσει και οι πλιατσικολόγοι τα είχαν περιποιηθεί, αρπάζοντας οτιδήποτε μπορούσε να πουληθεί. Μια μέρα τα λεφτά για τις δόσεις του δανείου τελείωσαν και οι πιστωτικές κάρτες τους πάγωσαν. Ο Σταν και η Σαρμείν

βγήκαν από το σπίτι πριν τους διώξουν με τις κλοτσιές κι έφυγαν με το αμάξι πριν οι πιστωτές προλάβουν να τους το πάρουν.

Ευτυχώς η Σαρμείν είχε φτιάξει ένα μικρό κομπόδεμα. Με αυτό και με τα πενιχρά έσοδά της από το μπαρ, μισθός συν φιλοδωρήματα, πλήρωναν τη βενζίνη, το ενοίκιο της ταχυδρομικής θυρίδας που τους επέτρεπε να υποκρίνονται ότι είχαν διεύθυνση αν κάτι φαινόταν στον ορίζοντα για τον Σταν, και τις περιστασιακές επισκέψεις τους στα αυτόματα πλυντήρια, όταν δεν άντεχαν άλλο τη βροία στα ρούχα τους.

Ο Σταν είχε πουλήσει το αίμα του δύο φορές, αν και το αντίτιμο δεν ήταν μεγάλο. «Δε θα το πιστέψεις», του είπε η νοσοκόμα μετά τη δεύτερη αφαιμάξή του, καθώς του έδινε ένα χάρτινο κύπελλο με ψεύτικο χυμό, «αλλά μερικοί μας ρωτάνε αν θέλουμε να αγοράσουμε το αίμα των μωρών τους. Το φαντάζεσαι;»

«Πλάκα μου κάνεις», είπε ο Σταν. «Γιατί όμως; Τα μωρά δεν έχουν τόσο πολύ αίμα».

«Ναι, αλλά το δικό τους έχει μεγαλύτερη αξία», απάντησε η νοσοκόμα, για να συμπληρώσει αμέσως μετά ότι κάτι είχε ακουστεί στις ειδήσεις για μια νέα μέθοδο ολικής αιματολογικής ανανέωσης, νέο αίμα για τους γέροντες, αποσοβεί την άνοια και γυρίζει το βιολογικό σου ρολόι είκοσι με τριάντα χρόνια πίσω. «Μέχρι στιγμής», του είπε, «έχει δοκιμαστεί μόνο σε ποντίκια. Τα ποντίκια δεν είναι άνθρωποι! Μερικοί όμως είναι έτοιμοι να γαντζωθούν από το στιδήποτε. Απορρίψαμε τουλάχιστον καμιά δεκαριά προσφορές για αίμα μωρών. Τους λέμε ότι δεν μπορούμε να το δεχτούμε».

Ναι, αλλά κάποιος το δέχεται, σκέφτηκε ο Σταν. Ό,τι στοίχημα θέλεις. Αν του αφήνει κέρδος, το δέχεται.

Να μπορούσαν μονάχα να βρουν ένα μέρος όπου οι προοπτικές να είναι καλύτερες. Ακουγόταν ότι στο Όρεγκον σημειωνόταν

ραγδαία οικονομική ανάπτυξη –πυροδοτημένη από την ανακάλυψη ενός σπάνιου ορυκτού, το οποίο η Κίνα αγοράζει με τους τόνους–, πώς να φτάσουν όμως ως εκεί; Δε θα έχουν πια τα ψίχουλα των εσόδων της Σαρμείν, θα ξεμείνουν από βενζίνη. Θα μπορούσαν να δώσουν το αμάξι, να δοκιμάσουν το οτοστόπ, η ιδέα όμως προκαλεί τρόμο στη Σαρμείν. Το αυτοκίνητό τους είναι η ασπίδα τους, η μοναδική ασπίδα προστασίας ενάντια στον ομαδικό βιασμό, λέει και ξαναλέει, κι όχι μόνο για εκείνη, αν σκεφτεί κανείς τι κυκλοφορεί εκεί έξω τις νύχτες με κατεβασμένα τα παντελόνια. Δεν έχει άδικο.

Τι θα 'πρεπε να κάνει για να τους βγάλει από αυτό τον βούρκο; Είναι έτοιμος για τα πάντα. Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν πολλές θέσεις κωλογλείφτη στον επιχειρηματικό κόσμο, αυτοί οι κώλοι όμως είναι πλέον εκτός βολής. Οι τραπεζικοί έχουν φύγει από την περιοχή, το ίδιο και οι κατασκευαστές· οι ψηφιακές διάνοιες μετανάστευσαν σε πιο εύφορα βοσκοτόπια, σε άλλες, πλουσιότερες περιοχές και χώρες. Οι επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών κρατούσαν μέχρι πρόσφατα το λάβαρο του έσχατου σωτήρα, αλλά κι αυτές οι δουλειές σπανίζουν πια, τουλάχιστον εδώ γύρω. Ένας από τους θείους του Σταν, πεθαμένος τώρα, δούλευε κάποτε ως σεφ, τότε που η υψηλή μαγειρική ήταν καλή περίπτωση, γιατί η αφρόκρεμα ζούσε ακόμα στα παράκτια και τα εστιατόρια πολυτελείας είχαν λάμψη. Όχι πια, όμως, τώρα που αυτού του είδους οι πελάτες επιπλέον ράθυμα σε αφορολόγητες θαλάσσιες πλατφόρμες, λίγο έξω από τα υπεράκτια όρια. Οι τόσο πλούσιοι παίρνουν μαζί τους σεφ τους.

Άλλη μια νύχτα, άλλο ένα πάρκινγκ. Είναι το τρίτο απόψε· αναγκάστηκαν να φύγουν άρον άρον από τα δύο προηγούμενα. Τώρα έχουν τέτοια ένταση, που δεν μπορούν να ξανακοιμηθούν.

«Ίσως θα 'πρεπε να δοκιμάσουμε τους κουλοχέρηδες», λέει

η Σαρμείν. Το είχαν κάνει μία φορά και είχαν κερδίσει δέκα δολάρια. Δεν ήταν πολλά, τουλάχιστον όμως δεν είχαν χάσει κι αυτά που έβαλαν.

«Με τίποτα», λέει ο Σταν. «Το ρίσκο είναι πολύ μεγάλο – χρειαζόμαστε τα λεφτά για βενζίνη».

«Φάε μια τσίχλα, αγάπη», λέει η Σαρμείν. «Χαλάρωσε λιγάκι. Κοιμήσου. Το μυαλό σου παραείνει φορτωμένο».

«Ποιο μυαλό;» λέει ο Σταν. «Ποιο γαμημένο μυαλό;» Ακολουθεί μια πληγωμένη σιωπή: δεν έπρεπε να ξεσπάσει πάνω της. *Μαλάκα*, λέει στον εαυτό του. *Τίποτε από αυτά δεν είναι δικό της λάθος*.

Αύριο θα καταπιεί την περηφάνια του. Θα ψάξει να βρει τον Κόννορ, θα τον βοηθήσει με την όποια βρομοδουλειά έχει στα σκαριά, θα προσχωρήσει στον υπόκοσμο του εγκλήματος. Έχει μια ιδέα από πού να ξεκινήσει την αναζήτηση. Ή ίσως απλώς να του την πέσει για δανεικά, με την προϋπόθεση ότι ο Κον θα είναι ματσωμένος. Η μπάλα ήταν στο δικό του γήπεδο κάποτε – ο Κον ήταν εκείνος που του την έφευτε μονίμως για λεφτά, όταν ήταν μικρότεροι και πριν ο Κόννορ ανακαλύψει πώς παίζεται το παιχνίδι–, τώρα όμως καλό θα ήταν να αποφύγει να υπενθυμίσει στον αδερφό του τις πρότερες θέσεις τους.

Ή ίσως να πρέπει να τις υπενθυμίσει. Ο Κον του χρωστάει. Θα μπορούσε να του πει *Ωρα να με ξεπληρώσεις*, ή κάτι τέτοιο. Όχι πως έχει βέβαια καμιά επιρροή πάνω του. Παρ' όλ' αυτά, ο Κον είναι αδερφός του. Κι αυτός είναι του Κον. Πράγμα που κάτι πρέπει να αξίζει.

II | ΠΡΟΩΘΗΣΗ

ΜΠΙΡΑ

Η νύχτα δεν ήταν καλή. Η Σαρμείν προσπάθησε να δώσει μια νότα αισιοδοξίας: «Ας συγκεντρωθούμε σε αυτά που έχουμε», είπε μέσα στην υγρή, δύσοσμη σκοτεινιά του αυτοκινήτου τους. «Έχουμε ο ένας τον άλλο». Ετοιμάστηκε να απλώσει το χέρι από το πίσω κάθισμα στο μπροστινό για να αγγίξει τον Σταν, να τον καθησυχάσει, το ξανασκέφτηκε όμως και κρατήθηκε. Μπορεί ο Σταν να το έπαιρνε στραβά, να ήθελε να έρθει πίσω μαζί της, να ήθελε να κάνουν έρωτα, και δεν υπήρχε τίποτα πιο άβολο από αυτό, έτσι στριμωγμένοι όπως θα ήταν, με την κορυφή του κεφαλιού της κολλημένη στην πόρτα και το σώμα της να γλιστράει από το κάθισμα, τον Σταν να την κανονίζει στα γρήγορα, σαν να 'ταν καμιά βιαστική δουλειά, και το κεφάλι της να κάνει μπαμ-μπαμ-μπαμ. Η προοπτική κάθε άλλο παρά ελκυστική ήταν.

Επίσης, ποτέ της δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, γιατί αν κάποιος τους αιφνιδίαζε απ' έξω; Ο Σταν θα πιανόταν με τα βρακιά κατεβασμένα, να σκαρφαλώνει όπως όπως στο μπροστινό κάθισμα και να προσπαθεί να βάλει μπροστά όσο η συμμορία των κακοποιών θα κοπανούσε τα παράθυρα για να τα σπάσει και να μπορέσει να τη βουτήξει. Αν και η Σαρμείν δε θα ήταν η πρώτη τους προτεραιότητα. Πρώτα και πάνω από όλα θα ήθελαν αυτό που είχε πραγματική αξία, δηλαδή το αυτοκίνητο. Εκείνη

θα ήταν κάτι σαν δεύτερη σκέψη, την οποία θα έκαναν αμέσως μόλις ξεπερδευαν με τον Σταν.

Το τελευταίο διάστημα, σε αυτή εδώ την περιοχή, κάμποσοι ιδιοκτήτες οχημάτων είχαν βρεθεί πεταμένοι στον δρόμο· μαχαιρωμένοι, με τα κεφάλια τους ανοιγμένα, να αιμορραγούν έως θανάτου. Κανείς δεν μπαίνει πια στον κόπο να ασχοληθεί με αυτές τις περιπτώσεις, με το να βρει τους υπαίτιους, γιατί αυτό χρειάζεται χρόνο, και μόνο οι πλούσιοι έχουν την οικονομική δυνατότητα για αστυνομική προστασία. *Για όλα αυτά τα πράγματα που δεν εκτιμούσαμε ώσπου να τα χάσουμε, όπως θα 'λεγε και η Γιαγιά Γουίν*, σκέφτεται θλιμμένα η Σαρμείν.

Όταν αρρώστησε για τα καλά, η Γιαγιά Γουίν αρνήθηκε να πάει στο νοσοκομείο. Είπε ότι θα κόστιζε πολύ, και είχε δίκιο. Έτσι, πέθανε εκεί, στο σπίτι, με τη Σαρμείν να τη φροντίζει ως το τέλος. *Πούλα το σπίτι, κονκλίτσα μου*, έλεγε η Γιαγιά Γουίν στις αναλαμπές της. *Πήγαινε στο κολέγιο, γίνε το καλύτερο που μπορείς να γίνεις. Το ξέρω ότι θα τα καταφέρεις*.

Και η Σαρμείν τα κατάφερε. Διάλεξε να σπουδάσει Γεροντολογία και Θεραπευτικό Παιχνίδι, γιατί η Γιαγιά Γουίν έλεγε ότι έτσι θα κάλυπτε και τα δύο άκρα του φάσματος, και ότι διέθετε ενσυναίσθηση κι ένα ιδιαίτερο χάρισμα στο να βοηθάει τους ανθρώπους. Η Σαρμείν πήρε το πτυχίο της.

Όχι ότι τώρα πια έχει καμιά σημασία.

«Αν συμβεί κάτι, είμαστε μόνοι μας», της λέει υπερβολικά συχνά ο Σταν. Καθόλου παρηγορητική ιδέα. Δεν είναι να απορρίκνεις με την ταχύτητά του εκείνες τις φορές που τελικά καταφέρνει να στριμωχτεί μαζί της στο πίσω κάθισμα. Θέλει να τελειώνει, γιατί πιστεύει ότι οφείλει να βρίσκεται σε διαρκή επιφυλακή.

Έτσι λοιπόν, χτες βράδυ, αντί να τον αγγίξει, του ψιθύρισε: «Όνειρα γλυκά. Σ' αγαπώ».

Ο Σταν είπε κάτι. «Κι εγώ σ' αγαπώ», ίσως, αν και ακούστηκε περισσότερο σαν μουρμουρητό, με μια δόση περιφρόνησης. Μάλλον τον είχε ήδη μισοπάρει ο ύπνος τον καημενούλη. Την αγαπάει, όμως, είπε ότι θα την αγαπάει για πάντα. Η Σαρμείν ήταν τόσο ευγνώμων όταν τον βρήκε, ή όταν τη βρήκε αυτός. Όταν βρήκαν ο ένας τον άλλο, τέλος πάντων. Ήταν τόσο σταθερός και αξιόπιστος. Κι εκείνη ήθελε να είναι έτσι, σταθερή και αξιόπιστη, αν και αμφιβάλλει ότι θα μπορέσει ποτέ να τα καταφέρει, αφού τρομάζει τόσο εύκολα. Αλλά πρέπει να σκληρύνει. Πρέπει να δείξει λίγο τσαγανό. Δε θέλει να γίνεται βάρος.

Ξυπνάνε και οι δύο νωρίς – είναι καλοκαίρι τώρα, το φως μπαίνει από τα παράθυρα του αυτοκινήτου υπερβολικά λαμπρό. *Ίσως πρέπει να φτιάξω κουρτινάκια*, σκέφτεται η Σαρμείν. Έτσι θα μπορούν να κοιμούνται περισσότερο και να έχουν καλύτερη διάθεση όταν ξυπνάνε.

Πηγαίνουν στην κοντινότερη αγορά για χθεσινά, μισοτιμής ντόνατς, με γλάσο διπλής σοκολάτας, και φτιάχνουν στιγμιαίο καφέ στο αυτοκίνητο, στον θερμαντήρα καφέ που συνδέεται στο βύσμα του αναπτήρα, κάτι που τους έρχεται πολύ φτηνότερα από το να αγοράσουν καφέδες στο μαγαζί με τα ντόνατς.

«Σαν πικ νικ είναι», λέει χαρωπά η Σαρμείν, αν και μάλλον δε θυμίζει τίποτα τέτοιο – το να τρως μπαγιάτικα ντόνατς στο αμάξι δηλαδή με το φιλόβροχο να πέφτει έξω.

Ο Σταν ελέγχει από το καρτοκινητό τους τους ιστότοπους εύρεσης εργασίας, αλλά τον πιάνει κατάθλιψη – «Τίποτα, γαμώτο μου», λέει και ξαναλέει, «τίποτα, γαμώτο, τίποτα, γαμώτο, τίποτα», οπότε η Σαρμείν λέει γιατί δεν πάμε να τρέξουμε; Το έκαναν αυτό όταν είχαν το σπίτι τους: ξυπνούσαν νωρίς, έβγαιναν για τρέξιμο πριν από το πρόγευμα, έκαναν μετά ντους. Η διαδικασία σε γεμίζει με τόση ενέργεια, σε κάνει να νιώθεις τό-

σο καθαρός. Ο Σταν όμως την κοιτάζει σαν να τρελάθηκε και η Σαρμείν καταλαβαίνει ότι ναι, θα ήταν ανοησία να αφήσουν το αυτοκίνητο αφύλαχτο, με όλα τους τα υπάρχοντα μέσα, τα ρούχα τους και ό,τι άλλο, κι επιπλέον να ρισκάρουν την ασφάλειά τους, γιατί πού ξέρεις τι μπορεί να κρύβεται στους θάμνους; Κι έτσι κι αλλιώς, πού να τρέξουν; Τα πάγκα παραείναι επικίνδυνα, με τόσους τοξικομανείς που κυκλοφορούν εκεί μέσα, όλοι το ξέρουν αυτό.

«Σκατά θα τρέξουμε», είναι το μόνο που λέει ο Σταν. Είναι ευέξαπτος και γκρινιάρης κι ένα κούρεμα σίγουρα το χρειάζεται. Ίσως αργότερα μπορέσει να τον μπάσει στα κρυφά στο μπαρ που δουλεύει, με ένα ξυράφι και μια πετσέτα, για να πλυθεί και να ξυριστεί στην ανδρική τουαλέτα. Το περιβάλλον σίγουρα δεν είναι πολυτελές, τουλάχιστον όμως το νερό τρέχει ακόμη από τη βρύση. Έχει το χρώμα της σκουριάς, αλλά τρέχει.

Το όνομα του μπαρ είναι «Πιξελόσκηνη». Άνοιξε τη δεκαετία της ψηφιακής μίνι έκρηξης στην περιοχή –ένα μάτσο διαδραστικές νεοφυείς επιχειρήσεις και κάμποσοι κατασκευαστές εφαρμογών είχαν στήσει μαγαζάκι εκεί– με σκοπό να τραβήξει αυτού του είδους τους νεαρούς σπασίγκλες, προσφέροντας παιχνίδια, όπως ποδοσφαιράκι και μπιλιάρδο και ηλεκτρονικούς αγώνες ταχύτητας. Υπάρχουν μεγάλες επίπεδες οθόνες, που κάποτε πρόβαλλαν σιωπηλές ταινίες εν είδει κουλ ταπετσαρίας, αν και η μία από αυτές έχει χαλάσει και οι υπόλοιπες προβάλλουν συνηθισμένες τηλεοπτικές εκπομπές, διαφορετική σε κάθε οθόνη. Υπάρχουν απομονωμένες εσοχές και ειδικά διαμορφωμένες γωνιές που είχαν φτιαχτεί για πνευματώδεις συζητήσεις –*Δεξαμενή Σκέψης* τον έλεγαν αυτό τον χώρο. Η πινακίδα είναι ακόμα εκεί, αν και κάποιος έχει σβήσει το *Σκέψης* κι έχει γράψει *Πίπας*, γιατί δύο από τις ημι-μόνιμες εκδιδόμενες του μαγαζιού κάνουν εκεί μέσα τα κόλπα τους.

Όταν η μίνι έκρηξη πέρασε, κάποιοι εξυπνάκηδες έσπασαν το Πιξελό από τη LED πινακίδα έξω κι έτσι τώρα λέει μόνο Σκόνη.

Όνομα και πράμα, σκέφτεται η Σαρμείν: μια στρώση μόνιμης λέρας καλύπτει τα πάντα. Ο αέρας μυρίζει πολυχρησιμοποιημένο λίπος από το διπλανό μαγαζί με τις τηγανιτές φτερούγες κοτόπουλου· οι πελάτες τις φέρνουν εδώ μέσα σε χαρτοσακούλες, κερνάνε ο ένας τον άλλο. Οι φτερούγες είναι μάλλον αηδιαστικές, αλλά η Σαρμείν δεν τις αρνείται ποτέ όταν είναι σε προσφορά.

Το μαγαζί θα είχε κλείσει αν δεν είχε μετατραπεί σε αυτό που η Σαρμείν υποθέτει ότι είναι –που ξέρει ότι είναι–, το στέκι εμπόρων ναρκωτικών της περιοχής. Στην «Πιξελόσκονη» τα βαποράκια συναντιούνται με τους προμηθευτές και τους πελάτες τους· δε χρειάζεται να ανησυχούν μήπως τους πιάσουν, όχι εδώ, όχι πια. Έχουν και μερικούς μόνιμους που αράζουν εκεί, συν τις δύο πόρνες τους – στην πραγματικότητα, δεν είναι παρά δυο ζωηρά, κεφάλτα κορίτσια, όχι μεγαλύτερα από δεκαεννιά χρόνων. Είναι και οι δύο πολύ όμορφες· η μία ξανθιά, η άλλη με μακριά, σκούρα μαλλιά. Η Σάντι και η Βερόνικα, στολισμένες με παγιετέ μπλουζάκια και πολύ κοντά σορτσάκια. Σπούδαζαν στο κολέγιο, λένε, πριν οι πάντες στην περιοχή χάσουν τα λεφτά τους.

Σύμφωνα με τη Σαρμείν, δε θα αντέξουν πολύ. Είτε κάποιος θα τις πλακώσει στο ξύλο και θα παραιτηθούν, είτε θα παραδώσουν τα όπλα και θα αρχίσουν να παίρνουν αυτά τα ναρκωτικά, που είναι ένας άλλος τρόπος παραίτησης. Ή θα τις πλησιάσει κάποιος νταβατζής· ή μια μέρα απλώς θα πέσουν σε μια χωροτρύπα και κανείς δε θα θέλει πια να τις αναφέρει, γιατί θα έχουν πεθάνει. Είναι θαύμα που ακόμα δεν έχει συμβεί τίποτε από αυτά. Η Σαρμείν θέλει να τους πει να φύγουν από κει μέσα, πού να πάνε όμως, και, έτσι κι αλλιώς, δεν είναι δική της δουλειά.

Όταν δεν απασχολούνται στη Δεξαμενή Πίπας, τα κορίτσια κάθονται στην μπάρα, πίνουν αναψυκτικά διαίτης και κουβε-

ντιάζουν με τη Σαρμείν. Η Σάντι της είχε πει ότι τις βίζιτες τις κάνουν μόνο μέχρι να βρουν πραγματικές δουλειές και η Βερόνικα είπε «Ξεσκιζομαι στη δουλειά» και γέλασαν κι οι δυο τους. Η Σάντι θα ήθελε να γίνει προσωπική γυμνάστρια, η Βερόνικα θα διάλεγε τη νοσηλευτική. Μιλάνε λες και υπάρχει περίπτωση αυτά τα πράγματα να γίνουν μια μέρα. Η Σαρμείν δεν τις αντικρούει, γιατί η Γιαγιά Γούν ανέκαθεν έλεγε ότι τα θαύματα όντως συμβαίνουν, όπως το ότι η Σαρμείν είχε πάει να ζητήσει μαζί της – αυτό κι αν ήταν θαύμα!

Οπότε ποιος ξέρει; Η Σάντι και η Βερόνικα ήταν εκεί μια δυο φορές που ο Σταν πέρασε να την πάρει από τη δουλειά, και δε γινόταν να μην του τις συστήσει. Έξω, στο αυτοκίνητο, της είπε «Καλύτερα να μην έχεις πολλά πολλά με αυτές τις πουτάνες» και η Σαρμείν του είπε ότι δεν είχε πολλά πολλά και ότι στην πραγματικότητα ήταν γλυκά κορίτσια, κι εκείνος είπε *Γλυκά του κώλου*, πράγμα όχι και τόσο ευγενικό από μέρους του. Δεν του το είπε όμως.

Πότε πότε άσχετοι μπαίνουν μέσα κατά λάθος, συνήθως νεαρής ηλικίας, τουρίστες από άλλες, πιο ευημερούσες χώρες ή πόλεις, που έχουν βγει μπαρότσαρκα σε παρακατιανά στέκια, προς αναζήτηση φτηνών απολαύσεων· και τότε είναι που πρέπει να έχει τον νου της. Με τον καιρό, η Σαρμείν έχει μάθει πολλούς από τους σταθερούς κι αυτοί την αφήνουν ήσυχη –ξέρουν ότι δεν είναι όπως η Σάντι και η Βερόνικα, ότι είναι παντρεμένη-, και μόνο κάποιος καινούργιος θα σκεφτόταν να της την πέσει.

Σήμερα δουλεύει την απογευματινή βάρδια, όπου συνήθως είναι ήσυχα. Η βραδινή είναι καλύτερη για τα φιλοδομήματα, ο Σταν όμως λέει ότι δε θέλει να δουλεύει βράδυ γιατί τότε οι μεθύστακες και οι λεχρίτες παραείναι πολλοί, αν και ίσως χρειαστεί να υποχωρήσει σχετικά με αυτό σε περίπτωση που της προ-

σφερθεί η θέση, μιας και το κομπόδεμά τους έχει αρχίσει να εξαντλείται. Τα απογεύματα είναι μόνο εκείνη και η Ντίντρι, που έχει ξεμείνει από την εποχή των παχύτερων αγελάδων του μπαρ – κάποτε ήταν προγραμματίστρια, στο μπράτσο της έχει το τατουάζ μίας ταινίας Μέμπιους και εξακολουθεί να χτενίζει τα μαλλιά της όπως εκείνα τα σπασικλάκια στο σχολείο, κάνοντας δύο καστανά αλά Χάριετ-η-Κατάσκοπος κοτσιδάκια. Και είναι και ο Μπραντ, που αγριοκοιτάζει τους άτακτους πελάτες όταν χρειάζεται.

Η Σαρμείν μπορεί να βλέπει τηλεόραση στις επίπεδες οθόνες, παλιές ταινίες με τον Έλβις Πρίσλεϊ, τόσο παρηγορητικές ή καθημερινές σειρές, αν και δεν είναι τόσο αστείες, κι έτσι κι αλλιώς, η κωμωδία είναι τόσο ψυχρή και άκαρδη, κοροϊδεύει τη θλίψη των ανθρώπων. Εκείνη προτιμά τις πιο δραματικές σειρές, όπου όλοι απάγονται ή βιάζονται ή αιχμαλωτίζονται μέσα σε σκοτεινές τρύπες, και με τέτοια πράγματα υποτίθεται ότι δεν πρέπει να γελάς. Υποτίθεται ότι πρέπει να ταράζεσαι, έτσι όπως θα ταραζόσουν αν συνέβαινε σε εσένα. Η ταραχή είναι πιο θερμό συναίσθημα, σου δημιουργεί την εντύπωση της εγγύτητας, δεν είναι τόσο ψυχρό κι απόμακρο, όπως το να γελάς με τα παθήματα των άλλων.

Κάποτε παρακολουθούσε μια εκπομπή που δεν ήταν κωμωδία ή δράμα. Ήταν ριάλιτι και ονομαζόταν *Δικαίωμα στην Κατοικία με τη Λουσίντα Καντ*. Μια φορά κι έναν καιρό, η Λουσίντα ήταν πολύ πετυχημένη παρουσιάστρια ειδήσεων, μετά όμως μεγάλωσε, κι έτσι το *Δικαίωμα στην Κατοικία* προβαλλόταν μόνο στην τοπική καλωδιακή. Η Λουσίντα έπαιρνε συνεντεύξεις από ιδιοκτήτες σπιτιών που τους είχαν κάνει έξωση, κι έβλεπες όλα τους τα πράγματα στοιβαγμένα στην πρασιά, όπως τον καναπέ και το κρεβάτι τους και την τηλεόρασή τους, που ήταν πραγματικά θλιβερό αλλά κι ενδιαφέρον επίσης, όλα τα πράγματα που είχαν αγοράσει, και η Λουσίντα τους ρωτούσε τι εί-

χε συμβεί στη ζωή τους, κι αυτοί της έλεγαν πόσο σκληρά είχαν δουλέψει, αλλά μετά το εργοστάσιο έκλεισε, ή η έδρα της επιχείρησης μετακόμισε, ή κάτι τέτοιο. Μετά οι τηλεθεατές υποτίθεται ότι έπρεπε να στείλουν λεφτά για να βοηθήσουν αυτούς τους άτυχους, και μερικοί το έκαναν, κι αυτό έδειχνε την καλοσύνη των ανθρώπων.

Η Σαρμείν έβρισκε το *Δικαίωμα στην Κατοικία* ενθαρρυντικό, γιατί αυτό που συνέβη στην ίδια και στον Σταν μπορούσε να συμβεί στον οποιονδήποτε. Μετά όμως η Λουσίιντα Καντ εμφάνισε καρκίνο κι έχασε τα μαλλιά της κι άρχισε να ανεβάζει βίντεο της αρρώστιας της, κατευθείαν από το κρεβάτι του νοσοκομείου, κι αυτό η Σαρμείν το έβρισκε καταθλιπτικό, οπότε έπαψε να την παρακολουθεί. Αν και ευχόταν το καλύτερο για εκείνη, και ήλπιζε να γίνει καλά.

Καμιά φορά κουβεντιάξει με την Ντίντρι. Λένε την ιστορία της ζωής τους, και της Ντίντρι είναι χειρότερη από της Σαρμείν, με λιγότερους καλοσυνάτους ενήλικες όπως η Γιαγιά Γουίν, και περισσότερους με τάση στην κακοποίηση, κι έχει και μία έκτρωση μέσα: κάτι που η Σαρμείν δε θα άντεχε ποτέ να κάνει. Τώρα παίζουν αντισυλληπτικά, τα αγοράζει φτηνά από την Ντίντρι, αλλά ανέκαθεν ήθελε ένα μωρό, αν και πώς θα τα καταφέρει αν μείνει κατά λάθος έγκυος, με τον Σταν κι εκείνη να μένουν στο αμάξι, δεν έχει ιδέα. Άλλες γυναίκες –γυναίκες του παρελθόντος, πιο σκληρογωγημένες γυναίκες– είχαν καταφέρει να μεγαλώσουν μωρά σε περιορισμένους χώρους, όπως ποντοπόρα πλοία και κλειστές άμαξες. Ίσως όμως όχι σε αυτοκίνητα. Είναι δύσκολο να βγάλεις τις μυρωδιές από τις ταπετσαρίες αυτοκινήτου, και άρα θα πρέπει να είσαι πολύ προσεκτική με τους εμετούς και τα λοιπά.

Κατά τις έντεκα τρώνε με τον Σταν άλλο ένα ντόνατ. Μετά κάθουν μια ελπιδοφόρα στάση σε έναν κάδο απορριμμάτων πίσω

από ένα μαγαζί με σουπες, δεν έχουν τύχη όμως, ό,τι φαγώσιμο υπήρχε το έχουν ήδη βουτήξει άλλοι. Λίγο πριν από τις δώδεκα ο Σταν την πηγαίνει στο αυτόματο πλυντήριο ενός από τα εμπορικά κέντρα –έχουν ξαναπάει εκεί, δύο από τα πλυντήρια/στεγνωτήρια δουλεύουν ακόμα– και προσέχει το αυτοκίνητο όσο η Σαρμείν κάνει την πλύση κι ύστερα πληρώνει γι’ αυτήν από το τηλέφωνό τους. Πριν από λίγο καιρό η Σαρμείν ξεφορτώθηκε όλα τα ασπρόρουχά τους –ακόμα και τις βαμβακερές νυχτικιές της–, τα αντάλλαξε με χρωματιστά. Είναι τόσο δύσκολο να κρατήσεις τα άσπρα καθαρά και σιχαίνεται να τα βλέπει γαριασμένα. Μετά τρώνε για μεσημεριανό κάτι φέτες τυρί κι ένα μπείγκελ που είχε μείνει από χθες, με λίγο ακόμα στιγμιαίο καφέ. Το δείπνο τους θα είναι καλύτερο, γιατί η Σαρμείν πληρώνεται απόψε.

Μετά ο Σταν την πηγαίνει στη «Σκόνη» και λέει ότι θα γυρίσει να την πάρει στις εφτά.

Ο Μπραντ λέει ότι η Ντίντρι δε θα ’ρθει, τηλεφώνησε ότι είναι άρρωστη, αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα, γιατί έτσι κι αλλιώς δε συμβαίνει και τίποτα. Το μαγαζί δεν έχει κίνηση, μόνο δυο τρεις πελάτες που κάθονται στην μπάρα και πίνουν μπίρες. Στον μαυροπίνακα έχουν γραμμένα φιγουρατζίδικα κοκτέιλ, αλλά κανείς ποτέ δεν τα παραγγέλνει.

Η Σαρμείν αφήνεται στη γνώριμη ανία του απογεύματος. Μόνο λίγες βδομάδες δουλεύει εδώ, αλλά της φαίνεται περισσότερο. Να περιμένει, να περιμένει, να περιμένει τους άλλους να αποφασίσουν το ένα ή το άλλο, να περιμένει κάτι να συμβεί. Η δουλειά εδώ της θυμίζει πολύ «Τα Κόκκινα Παπούτσια» – το μότο του γηροκομείου ήταν «Πουθενά σαν το σπίτι σου», που αν το καλοσκεφτόσουν, ήταν κομματάκι διεστραμμένο, αφού οι τρόφιμοι βρίσκονταν εκεί επειδή δεν μπορούσαν πια να ζήσουν μόνοι τους στο δικό τους. Κυρίως σέρβιρες στους ηλικιωμένους φαγητό και ποτό σε τακτά διαστήματα, όπως και στη «Σκόνη», και ήσουν καλή μαζί τους, όπως και στη «Σκόνη», και χαμογελού-

σες πολύ, ακριβώς όπως και στη «Σκόνη». Πότε πότε η Σαρμείν κανόνιζε λίγη ψυχαγωγία, μια θεραπεία με κλόουν ή με σκυλί, ή με ταχυδακτυλουργό, ή με κάποια μπάιντ που εμφανιζόταν αφιλοκερδώς στα πλαίσια της φιλανθρωπικής της δράσης. Κατά κύριο λόγο, όμως, δε συνέβαινε τίποτα, όπως σε αυτά τα βίντεο με τα μωρά των αετών που προβάλλονται σε ιστότοπους με ζώα, ώσπου εντελώς ξαφνικά ξεσπούσε η κρίση και η αναστάτωση ενός άτσαλου, φασαριόζικου θανάτου. Ακριβώς όπως και στη «Σκόνη». Μολονότι εκεί δεν πλάκωναν κανέναν στο ξύλο, όχι μέσα στο κτίριο, όχι αν μπορούσαν να το αποφύγουν.

«Ένα μπιρόνι», λέει ένας από τους άντρες στην μπάρα. «Το ίδιο με πριν». Η Σαρμείν χαμογελάει απρόσωπα και σκύβει να πάρει την μπίρα από το ψυγείο. Ισιώνοντας τον κορμό της, βλέπει τον εαυτό της στον καθρέφτη –είναι ακόμα σε καλή φόρμα, και δε φαίνεται πολύ κουρασμένη, παρά την ανήσυχη νύχτα– και πιάνει το βλέμμα του άντρα που την καρφώνει. Αποστρέφει το δικό της. Μήπως προκάλεσε, μήπως κούνησε την ουρά της έτσι όπως έσκυψε; Όχι, τη δουλειά της έκανε μόνο. Άσ' τον να κοιτάζει.

Την περασμένη εβδομάδα η Σάντι και η Βερόνικα την είχαν ρωτήσει αν ήθελε να κάνει καμιά βίζιτα. Θα έβγαζε περισσότερα έτσι από όσα έβγαζε πίσω από την μπάρα· πολύ περισσότερα, αν έβγαινε από το μαγαζί. Είχαν δυο δωμάτια εκεί κοντά που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν, πιο κυριλέ από τη Δεξαμενή Πίπας, είχαν κρεβάτια. Η Σαρμείν είχε αυτό το φρέσκο, δροσερό στυλ: στους πελάτες άρεσαν οι γλυκές ξανθές με τα μεγάλα μάτια και τα παιδικά πρόσωπα.

«Ω, όχι», είπε η Σαρμείν. «Ω, όχι, δε θα μπορούσα!» Αν και είχε νιώσει έναν μικρό νυγμό έξιψης, σαν να 'χε κρυφοκοιτάξει σε ένα παράθυρο και είχε δει μέσα μια άλλη εκδοχή του εαυτού της, που έκανε μια άλλη ζωή· μια πιο αχαλίνωτη και ικανοποιητική δεύτερη ζωή. Τουλάχιστον ικανοποιητική από οικονομική

άποψη, και θα το έκανε για τον Σταν, σωστά; Κάτι που θα δικαιολογούσε ό,τι κι αν ήταν αυτό που θα γινόταν. Αυτά τα πράγματα με άγνωστους άντρες, τα διαφορετικά πράγματα. Πώς θα ήταν άραγε;

Αλλά όχι, δεν μπορούσε, γιατί ήταν πάρα πολύ επικίνδυνο. Ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις τι θα έκαναν τέτοιοι άντρες, ίσως να το παρατραβούσαν. Ίσως να το 'ριχναν στην αυτο-έκφραση. Κι αν το μάθαινε ο Σταν; Ποτέ δε θα συμφωνούσε με αυτό, όσο κι αν χρειάζονταν τα λεφτά. Κάτι τέτοιο θα τον κατέστρεφε. Εξάλλου, ήταν λάθος.

ΠΡΕΜΝΟ

Ο Σταν δοκιμάζει την τελευταία γνωστή διεύθυνση του Κόνορ, ένα μονώροφο με σανιδωμένα παράθυρα σε έναν μισο-ακατοίκητο δρόμο. Μπορεί να είναι πρόσωπα αυτά που κοιτάζουν μέσα από ένα δυο από τα παράθυρα, μπορεί και όχι. Μάλλον πρόκειται απλώς για παιχνίδια του φωτός. Υπάρχει κάτι που κάποτε ίσως ήταν κοινόχρηστος κήπος, με ίσως μαραμμένες περικοκλάδες μοσχομπίζελου. Μερικές ξύλινες βέργες εξέχουν από τα λογχοειδή, ψηλά ως το γόνατο, ζιζάνια. Στο ξεκοιλιασμένο δρομάκι που οδηγεί στην μπροστινή βεράντα υπάρχει μια νεκροκεφαλή βαμμένη κόκκινη, όπως εκείνη με την οποία είχαν διακοσμήσει με τον Κον τη λέσχη τους στο σπιτάκι του κήπου, όταν ο Σταν ήταν δέκα χρόνων. Τι υποδήλωνε άραγε εκείνη η νεκροκεφαλή; Πειρατές, αναμφίβολα. Παράξενο πώς επιμένουν τα σύμβολα.

Σε αυτό το σπίτι είχε κάνει κατάληψη ο Κον, όταν ο Σταν

τον είδε για τελευταία φορά, πριν από δύο ή ίσως τρία χρόνια. Ο Κον του είχε στείλει ένα μήνυμα που φαινόταν επείγον, όταν όμως ο Σταν έφτασε εδώ, ήταν απλώς το συνηθισμένο: ο Κον χρειαζόταν λεφτά.

Είχε βρει τον Κον ντυμένο με αμάνικο φανελάκι και ποδηλατικό σορτσάκι, με ένα ταπουάζ από αναρριχώμενες αράχνες στο ένα μπράτσο του, να πετάει έναν σουγιά σε έναν εσωτερικό τοίχο –για την ακρίβεια, να πετάει τον σουγιά στη σιλουέτα μιας γυμνής γυναίκας σχεδιασμένης με μοβ μαρκαδόρο στον τοίχο– ενώ δυο τρεις από τους ανεγκέφαλους κολλητούς του ήταν αραγμένοι τριγύρω, καπνίζοντας μπάφους και ενθαρρύνοντάς τον με ζητωκραυγές. Εκείνο τον καιρό ο Σταν είχε ακόμα δουλειά και αισθανόταν ανώτερος, οπότε έκανε το καθήκον του ως μεγάλος αδερφός και έσυρε τα εξ αμάξης στον Κον σε μια προσπάθεια να τον επαναφέρει στον ίδιο δρόμο, και ο Κον του είπε να πάει να σοδομιστεί. Ένας από τους κολλητούς προσφέρθηκε να πάρει το κεφάλι του Σταν, ο Κον όμως περιορίστηκε να γελάσει και να πει ότι αν υπήρχαν κεφάλια για πάρσιμο, θα τα έπαιρνε ο ίδιος, προσθέτοντας ως κατακλείδα: «Αδέρφι μου είναι, πάντα μου σερβίρει αυτές τις ηθικοπλαστικές μαλακίες πριν ξηλωθεί». Μετά από μια κάποια ανταλλαγή αγριεμένων βλεμμάτων, οι δυο τους προχώρησαν στο καθιερωμένο, αμοιβαίο, αδελφικό χτύπημα στην πλάτη, και ο Σταν δάνεισε στον Κον δυο κατοστάκια, που δεν τα ξανάδε έκτοτε, αλλά που πολύ θα ήθελε να τα δει τώρα. Μετά ο Σταν έκανε το λάθος να ρωτήσει για εκείνον τον από καιρό χαμένο ελβετικό σουγιά, και ο Κον τον κορόιδεψε που είχε κρانيωθεί έτσι για έναν χαζο-σουγιά, και κατέληξαν να ανταλλάσσουν οργισμένες προσβολές σαν εννιάχρονα.

Ο Σταν χτυπάει τη γεμάτη σκασίματα πράσινη πόρτα. Δεν παίρνει απάντηση, κι έτσι τη σπρώχνει κι εκείνη ανοίγει, αφού είναι ξεκλείδωτη. Κάποιος εμπρηστής πρέπει να έβαλε φωτιά εκεί μέσα, γιατί το καθιστικό είναι μισοκαρβουνιασμένο· καντός

ήλιος αντανακλά στα θραύσματα των τζαμιών που είναι σκορπισμένα στο πάτωμα. Το στομάχι του ανακατεύεται στην ιδέα ότι ο Κόνορ ίσως να βρίσκεται κάπου μέσα στο σπίτι σε καψαλισμένη, σκελετική μορφή, δε βρίσκει όμως κανέναν στα μυρωδιά από τη φωτιά, χωρίς ταβάνι δωμάτια. Η μυρωδιά του καπνού αναδύεται από τα τσουρουφλισμένα, ξεσκισμένα από τα ποντίκια έπιπλα.

Όταν ξαναβγαίνει έξω, βλέπει κάποιον να κοιτάζει στο εσωτερικό του αυτοκινήτου του, αναμφίβολα έχοντας κατά νου τον εμπρησμό. Ο τύπος είναι μάλλον κοκαλιάρης και δε φαίνεται να κρατάει όπλο, οπότε ο Σταν μπορεί άνετα να τον κάνει καλά αν χρειαστεί. Παρ' όλ' αυτά, καλύτερα να κρατήσει αποστάσεις.

«Ει», λέει στο τρισάθλιο γκρίζο μπλουζάκι και στο κεφάλι με την προϊούσα φαλάκρα.

Ο τύπος γυρίζει απότομα προς το μέρος του. «Δεν κάνω τίποτα, κοιτάω μόνο», λέει. «Ωραίο αμάξι».

Δουλοπρεπές χαμόγελο, ο Σταν όμως δεν το χάβει: μια πανούργα λάμψη τρεμοπαίζει σε αυτά τα βυθισμένα στις κόγχες τους μάτια. Σουγιάς ίσως;

«Είμαι ο αδερφός του Κόνορ», λέει. «Που έμενε κάποτε εδώ». Κάτι αλλάζει: ό,τι κι αν σχεδίαζε ο τύπος, τώρα δε θα το δοκιμάσει. Αυτό σημαίνει ότι ο Κον μπορεί να είναι ακόμα ζωντανός, με την κακή του φήμη να είναι ακόμα μεγαλύτερη από ό,τι πριν από δύο χρόνια.

«Δεν είναι εδώ», λέει ο τύπος.

«Ναι, αυτό το βλέπω», λέει ο Σταν. Ακολουθεί σιωπή. Είτε ο τύπος ξέρει πού είναι ο Κόνορ, είτε δεν ξέρει. Μάλλον προσπαθεί να αποτιμήσει πόσα αξίζει αυτή η πληροφορία για τον Σταν. Μετά, είτε θα πει ψέματα και θα προσπαθήσει να τον παραπλανήσει, είτε όχι. Λίγα χρόνια πριν, ο Σταν θα είχε βρει αυτή την κατάσταση πιο τρομακτική από όσο τη βρίσκει τώρα.

«Αλλά ξέρω πού», λέει εντέλει ο άντρας.

«Άρα μπορείς να με πας εκεί», λέει ο Σταν.

«Τρία δολάρια», λέει ο τύπος απλώνοντας το χέρι.

«Δύο. Μόλις τον δω», λέει ο Σταν κρατώντας το αριστερό του χέρι στην τσέπη του. Δεν έχει καμία πρόθεση να πληρώσει για έναν κενό χώρο χωρίς Κόννορ μέσα του. Δεν έχει καμία πρόθεση να πληρώσει έτσι κι αλλιώς, αφού δεν έχει πάνω του δύο δολάρια. Αλλά ο Κον θα τα έχει. Ο Κον μπορεί να πληρώσει. Ή αυτό, ή να σπάσει τα δόντια του τύπου, όσα έχουν απομείνει από δαύτα.

«Πώς ξέρω ότι θέλει να σε δει;» λέει ο τύπος. «Μπορεί να μην είσαι ο αδερφός του».

«Αυτό θα είναι το ρίσκο σου», λέει ο Σταν χαμογελώντας. «Θα οδηγήσουμε;» Ενδέχεται να είναι επικίνδυνο – θα πρέπει να αφήσει τον τύπο να καθίσει μπροστά μαζί του, κι ακόμα δεν είναι σίγουρος ότι δεν υπάρχει όπλο. Αλλά πρέπει να το διακινδυνεύσει.

Μπαίνουν μέσα, επιφυλακτικοί και οι δύο. Ο Σταν βάζει μπροστά, κατηφορίζουν τον δρόμο, στρίβουν στη γωνία. Συνεχίζουν σε άλλο δρόμο, όπου μια χούφτα εξαθλιωμένοι πιτσιρικάδες κλοτσάνε μια ξεφούσκωτη μπάλα ποδοσφαίρου. Εντέλει, ένα πάρκο τροχόσπιτων, ή, τουλάχιστον, μερικά παρκαρισμένα τροχόσπιτα. Δύο σχιστομάτηδες στην είσοδο, ο ένας σκούρος, ο άλλος όχι, κλείνουν τον δρόμο. Άρα κάποιου είδους φρουρίο.

Ο Σταν φρενάρει, κατεβάζει το παράθυρο. «Τον Κόννορ ήρθα να δω», λέει. «Είμαι ο Σταν. Ο αδερφός του».

«Έτσι μου είπε», λέει ο τύπος δίπλα του, φυλώντας τον κώλο του.

Ο ένας από τους φρουρούς δίνει μια ανόρεχτη κλοτσιά στο αριστερό μπροστινό λάστιχο. Ο άλλος μιλάει για λίγο στο κινητό του. Κοιτάζει καλά καλά μέσα από το παράθυρο και μετά μιλάει λίγο ακόμα – δίνοντας, αναμφίβολα, την περιγραφή του Σταν. Μετά του κάνει νόημα να βγει από το αμάξι.

«Μην ανησυχείς, θα σου το προσέχουμε», λέει ο τύπος με το κινητό, διαβάζοντας τις σκέψεις του Σταν, οι οποίες εκείνη τη στιγμή συνοψίζονται στην εικόνα του αυτοκινήτου του γδυμένου από λάστιχα και από πλήθος άλλων εξαρτημάτων επίσης. «Πέρανα. Θα σε πάει ο Χερμπ».

«Παρακάλα να είναι ο αδερφός», λέει ο δεύτερος άντρας στον Χερμπ. «Αλλιώς σε βλέπω να σκάβεις δύο λάκκους».

Ο Κόνορ είναι έξω, πίσω από το τροχόσπιτο στο τέρμα της αλάνας, σε έναν χορταριασμένο ανοιχτό χώρο που ίσως κάποτε ήταν οικόπεδο σπιτιού. Φαίνεται ψηλότερος. Έχει χάσει βάρος· είχε αφαιρεθεί για μια περίοδο, αλλά τώρα είναι σε φόρμα. Πυροβολεί ένα τενεκεδάκι μπίρας ακουμπισμένο σε ένα πρέμνο· όχι, σε μια στοίβα τούβλα. Το όπλο είναι ένα παλιό αεροβόλο που ο Σταν θυμάται από τα παιδικά του. Παλιά ήταν δικό του, ο Κόνορ όμως το κέρδισε σε ένα τουρνουά μπρα ντε φερ. Η ιδέα του αδερφού του γι' αυτά τα τουρνουά ήταν πολύ απλή: έπαιζες μέχρι να κερδίσει εκείνος, και μετά σταματούσες. Δεν ήταν πιο μεγαλόσωμος από τον Σταν, αλλά ήταν πιο ύπουλος. Επίσης, αρκούντως πιο βίαιος. Η θέση *Κλειστό* στον διακόπτη του ποτέ δε λειτουργούσε και τόσο καλά όταν ήταν μικρός.

Πινγκ! σκάει η βολίδα στο τενεκεδάκι. Ο ξεναγός του Σταν δε διακόπτει τη σκοποβολή, αλλά κάνει τον γύρο και πηγαίνει στο πλάι, εκεί όπου ο Κον δε γίνεται να μην τον δει.

Δύο ακόμα πινγκ: ο Κον τους αφήνει να περιμένουν. Εντέλει σταματάει, ακουμπάει το αεροβόλο πάνω σε έναν τσιμεντόλιθο και γυρίζει. Σκατά, μέχρι και ξυρισμένος είναι. Τι τον έχει πιάσει; «Σταν ο Αμάν», λέει με ένα χαμογελάκι. «Τι χαμπάρια;» Προχωράει προς το μέρος του, με τα χέρια ανοιχτά, και εκτελούν μία αδέξια εκδοχή της καθιερωμένης αγκαλιάς-με-χτύπημα-στην πλάτη.

«Εγώ τον έφερα εδώ», λέει ο κοκαλιάρης. «Μου είπες να προσέχω το σπίτι».

«Μπράβο, Χερμπ, καλά έκανες», λέει ο Κόνορ. «Μίλα στον Ρίκι – κάτι θα σου δώσει». Ο τύπος φεύγει σέρνοντας τα πόδια του. «Ανεγκέφαλος μαλάκας. Έλα να πιούμε μια μπίρα», λέει ο Κόνορ και μπαίνουν σε ένα από τα τροχόσπιτα. Airstream είναι: πολυτελείας.

Η κυρίως καμπίνα είναι εντυπωσιακά δροσερή, καθαρή και τακτοποιημένη. Ο αδερφός του δεν την έχει βανδαλίσει: ούτε σκουπίδια πεταμένα εδώ κι εκεί ως ένδειξη απαξίωσης του συστήματος ούτε πόστερ με επαναστατημένους αστέρες του ροκ που χουφτώνουν τον καβάλο τους βγάζοντάς σου τη γλώσσα, το εντελώς αντίθετο δηλαδή από το εφηβικό του δωμάτιο. Εκείνο τον καιρό ο Σταν τον υπερασπιζόταν στους γονείς, προσπαθούσε να τους πείσει ότι ο μικρός θα στρώσει. Ίσως να μην είναι και τόσο κακό που δεν έστρωσε. Τουλάχιστον φαίνεται να έχει μια πηγή εισοδήματος, και μάλιστα καλή, κρίνοντας από τα αποτελέσματα.

Διακόσμηση στους τόνους του ανοιχτού γκριζου, μικροί αλουμινένιοι κύβοι υψηλής τεχνολογίας τοποθετημένοι διακριτικά εδώ κι εκεί, κουρτίνες στα παράθυρα, καλό γούστο: μήπως ο Κόνορ φέρνει καμιά γυναίκα εδώ; Αυτό είναι; Κάποια που της αρέσουν τα νοικοκυρεμένα πράγματα, όχι μια τσούλα. Ή μήπως απλώς έχει χεστεί στο τάλιρο; «Ωραίο είναι», λέει θλιμμένα ο Σταν, φέρνοντας κατά νου το δικό του στενάχωρο, βρομερό αμάξι.

Ο Κον πηγαίνει στο ψυγείο, βγάζει δύο μπουνκάλια μπίρα. «Τα καταφέρνω», λέει. «Εσύ;»

«Όχι και τόσο», λέει ο Σταν. Κάθονται στο ενσωματωμένο τραπέζι, τσουγκρίζουν τις μπίρες.

«Έχασες τη δουλειά σου», λέει ο Κον αφού περάσει το πρέπιν διάστημα σιωπής. Δεν είναι ερώτηση.

«Πού το ξέρεις;» λέει ο Σταν.

«Αλλιώς γιατί να με ψάξεις;» λέει ουδέτερα ο Κον. Δεν έχει νόημα να το αρνηθεί, οπότε ο Σταν δεν το αρνείται.

«Έλεγα μήπως...» λέει ο Σταν.

«Ναι, σου χρωστάω», λέει ο Κον. Σηκώνεται, του γυρίζει την πλάτη, ψάχνει στις τσέπες ενός μπουφάν που κρέμεται στην πόρτα. «Διακόσια είναι καλά για τώρα;» λέει. Ο Σταν βγάζει έναν ευχαριστήριο βρυχηθμό, τσεπώνει τα χαρτονομίσματα. «Θες δουλειά;»

«Τι δουλειά;» λέει ο Σταν.

«Α, ξέρεις», λέει ο Κον. «Λίγο απ' το 'να, λίγο απ' τ' άλλο. Θα μπορούσες να αναλάβεις διάφορα. Λεφτά, ας πούμε. Να τα βγάζεις εκτός συνόρων για λογαριασμό μας. Να τα τοποθετείς εδώ κι εκεί. Να μας κάνεις να φαινόμαστε έντιμοι».

«Τι σκαρώνεις πάλι;» λέει ο Σταν.

«Χαλάρωσε», λέει ο Κόντορ. «Τίποτα το επικίνδυνο. Υπηρεσίες σε πελάτες. Κατά παραγγελία».

Ο Σταν αναρωτιέται αν κλέβει έργα τέχνης. Είναι όμως δυνατό να έχουν μείνει έργα τέχνης στην περιοχή; Δύσκολο. «Ευχαριστώ», λέει. «Ίσως αργότερα». Στην πραγματικότητα, δεν έχει καμιά επιθυμία να δουλέψει για τον μικρό του αδερφό, ακόμα κι αν η δουλειά είναι ασφαλής. Θα ήταν σαν ενδοοικογενειακή φιλανθρωπία. Τώρα που πήρε μια ανάσα με αυτά τα λίγα μετρητά, μπορεί να ψάξει στην αγορά. Να βρει κάτι της προκοπής.

«Όποτε θες», λέει ο Κον. «Μήπως χρειάζεσαι τίποτα, κανένα κινητό, ας πούμε; Έχω μπόλικά. Θα σου κρατήσει κανένα μήνα, αν είσαι προσεκτικός».

Γιατί να μην έχει ένα δεύτερο τηλέφωνο; Έτσι θα μπορούν να τηλεφωνούν με τη Σαρμείν. Όσο κρατήσουν τα έξτρα λεφτά. «Πού το βρήκες;» λέει ο Σταν.

«Μην ανησυχείς, καθαρό είναι», λέει ο Κον. «Δεν μπορεί να εντοπιστεί».

Ο Σταν βάζει το τηλέφωνο στην τσέπη του.

«Πώς είναι η σύζυγος;» λέει ο Κον. «Η Σαρμείν;»

«Τέλεια, τέλεια», λέει ο Σταν.

«Πάω στοίχημα ότι είναι *τέλεια*», λέει ο Κον. «Έχω εμπιστοσύνη στο γούστο σου. Πώς *είναι* όμως;»

«Μια χαρά», λέει ο Σταν. Ανέκαθεν ταραζόταν όταν ο Κον έδειχνε ενδιαφέρον για την εκάστοτε κοπέλα του. Ο Κον θεωρούσε ότι ο αδερφός του έπρεπε να τη μοιράζεται μαζί του, είτε το ήθελε, είτε όχι. Και πράγματι, κάνα δυο από τα κορίτσια του Σταν είχαν συγκατατεθεί. Ακόμα τον τσούζει.

Θέλει να ζητήσει από τον Κον κάποιο όπλο, στιδήποτε για να κρατάει μακριά τους τραμπούκους της νύχτας, αυτή τη στιγμή, όμως, βρίσκεται σε μειονεκτική θέση και μπορεί σχεδόν να ακούσει τον Κον να του λέει: «Ούτε ήξερες πού έριχνες με εκείνον τον εκτοξευτή Νερφ – είμαι σίγουρος ότι θα καταλήξεις να πυροβολήσεις το πόδι σου». Ή, ακόμα χειρότερα: «Τι θα μου δώσεις σε αντάλλαγμα; Λίγες ωρίτσες στο κρεβάτι με τη σύζυγο; Είμαι σίγουρος ότι θα της αρέσει. Ή, χαζούλιακα! Αστείο!» Ή «Βέβαια, αν έρθεις να δουλέψεις για μένα». Οπότε δεν τολμάει.

Οι δύο φρουροί συνοδεύουν τον Σταν στο αυτοκίνητό του. Τώρα είναι πολύ πιο φιλικοί, μέχρι και το χέρι τού απλώνουν για χειραψία.

«Ρίκι».

«Τζέρολντ».

«Σταν», λέει ο Σταν. Λες και δεν το ξέρουν.

Καθώς μπαίνει στο αμάξι του, ένα άλλο αυτοκίνητο φτάνει στην είσοδο του πάρκου· ένα υβριδικό πολυτελείας, μαύρο και γυαλιστερό, με φιμέ τζάμια. Από ό,τι φαίνεται, ο Κον έχει κάνει κολεγιές με ματσωμένους.

«Να και η δουλειά», λέει ο Τζέρολντ. Ο Σταν είναι περίεργος να δει ποιος θα βγει από το υβριδικό, αλλά δε βγαίνει κατένας. Τον περιμένουν να φύγει.

ΠΡΟΩΘΗΣΗ

Στη Σαρμείν αρέσει να είναι απασχολημένη, μερικές φορές όμως τα απογεύματα στη «Σκόνη» δεν υπάρχουν και πολλά για να απασχοληθεί. Έχει ήδη σκουπίσει δύο φορές την μπάρα, έχει τακτοποιήσει κάτι ποτήρια. Θα μπορούσε να παρακολουθήσει την κοντινότερη επίπεδη οθόνη, όπου προβάλλεται η επανάλυση ενός αγώνα μπείζμπολ, αλλά τα σπορ δεν την ενδιαφέρουν ιδιαίτερα· δεν καταλαβαίνει γιατί ο κόσμος παθιάζεται τόσο βλέποντας ένα τσούρμο άντρες να κυνηγάνε ο ένας τον άλλο μέσα σε ένα γήπεδο και να προσπαθούν να χτυπήσουν μια μπάλα και μετά να αγκαλιάζονται και να χτυπάνε ο ένας τον πσιινό του άλλου και να χοροπηδάνε και να φωνάζουν.

Ο ήχος είναι χαμηλωμένος, οι διαφημίσεις όμως παίζουν πάντα δυνατότερα, κι επίσης τα κείμενα περνάνε στο κάτω μέρος της οθόνης, για να είναι εκατό τοις εκατό βέβαιο ότι έχεις πάρει το μήνυμα. Στις αθλητικές μεταδόσεις, συνήθως οι διαφημίσεις είναι για αυτοκίνητα και μπίρα, εντελώς ξαφνικά όμως εμφανίζεται στην οθόνη κάτι διαφορετικό.

Είναι ένας άντρας με κοστούμι, μόνο το κεφάλι και οι ώμοι του, και κοιτάζει ευθεία μπροστά, ίσια μέσα στα μάτια της. Ακόμα και πριν ανοίξει το στόμα του, αποπνέει κάτι το πειστικό – έχει τόσο σοβαρό ύφος, λες κι αυτό που ετοιμάζεται να πει είναι πολύ σημαντικό. Κι όταν αρχίζει τελικά να μιλάει, η Σαρμείν μπορεί να πάρει όρκο ότι ο άντρας διαβάξει τις σκέψεις της.

«Κουράστηκες να ζεις στο αυτοκίνητό σου;» της λέει. Αλήθεια, είναι σαν να το λέει κατευθείαν σε εκείνη! Αποκλείεται βέβαια, γιατί ο άνθρωπος αγνοεί ακόμα και την ύπαρξή της, αλλά αυτή την αίσθηση σου δίνει. Χαμογελάει όλο κατανόηση. «Και βέβαια κουράστηκες! Άλλα όνειρα είχες. Σου αξίζει κάτι καλύτερο». Ω, ναι, ψελλίζει με κομμένη την ανάσα η Σαρ-

μείν. *Καλύτερο!* Τα λόγια του εκφράζουν όλα όσα αισθάνεται.

Ακολουθεί το πλάνο μιας πύλης ανοιγμένης σε κάτι που μοιάζει με αστραφτερό τοίχο από μαύρο γυαλί, με ανθρώπους να τη διασχίζουν πεζοί για να μπουν μέσα – νεαρά ζευγάρια πιασμένα χέρι χέρι, χαμογελαστά και γεμάτα ενέργεια. Παστέλ ρούχα, ανοιξιάτικα. Μετά, ένα σπίτι, ένα νοικοκυρεμένο, φρεσκοβαμμένο σπίτι με θαμνοφράχτη και πρασιά, περιποιημένη πρασιά, χωρίς σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα και ξεχαρβαλωμένους καναπέδες πεταμένους πάνω της, και μετά η κάμερα εστιάζει στο παράθυρο του πάνω ορόφου, μέσα από τις κουρτίνες –κουρτίνες!– και αρχίζει να κινείται στο δωμάτιο. Ευρύχωρο! Καλόγουστο! Όλες αυτές οι λέξεις που χρησιμοποιούν οι μεσιτικές διαφημίσεις για τα εξοχικά σε βουνό και θάλασσα, μακριά από 'δω, σε άλλες χώρες. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα του μπάνιου φαίνεται μια ωραία, βαθιά μπανιέρα με μπόλικες αφράτες, λευκές πετσέτες κρεμασμένες δίπλα της. Το κρεβάτι είναι υπέρδιπλο, με κολλαριστά, καθαρά σεντόνια σε ένα χαρούμενο λουλουδάτο σχέδιο, ροζ και γαλάζιο, και τέσσερα μαξιλάρια. Κάθε μυώνας στο σώμα της Σαρμείν φλέγεται από επιθυμία γι' αυτό το κρεβάτι, γι' αυτά τα μαξιλάρια. Α, και να μπορούσε να απλωθεί εκεί πάνω! Να βυθιστεί σε έναν άνετο ύπνο, με αυτό το αίσθημα της ασφάλειας και της θαλπωρής που ένιωθε όταν έμενε στο σπίτι της Γιαγιάς Γουίν.

Όχι πως το σπίτι της Γιαγιάς Γουίν ήταν ίδιο με αυτό εδώ. Εκείνο ήταν πολύ μικρότερο. Αλλά ήταν νοικοκυρεμένο. Η Σαρμείν θυμάται ακαθόριστα κι ένα άλλο σπίτι, από τότε που ήταν πολύ μικρή· μπορεί να ήταν σαν το σπίτι στην οθόνη. Όχι: *θα μπορούσε να είναι σαν το σπίτι στην οθόνη αν δεν ήταν τόσο ανοικοκυρευτο.* Ρούχα πεταμένα στο πάτωμα, βρόμικα πιάτα στην κουζίνα. Υπήρχε γάτα; Ίσως, για λίγο. Κάτι κακό είχε γίνει με τη γάτα. Την είχε βρει στο πάτωμα του χολ, αλλά είχε το λάθος σχήμα και κάτι έσταζε από μέσα της. *Μάζεψέ τα! Και μην αντιμιλάς!* Δεν εί-

χε αντιμιλήσει, δεν είχε μιλήσει καν –το κλάμα δεν ήταν λόγια–, έτσι κι αλλιώς όμως δεν είχε διαφορά.

Στον τοίχο του δωματίου της υπήρχε μια τρύπα σε μέγεθος μεγάλης γροθιάς. Λογικό, αφού έτσι είχε δημιουργηθεί, από γροθιά. Η Σαρμείν συνήθιζε να κρύβει διάφορα μέσα σε αυτή την τρύπα. Ένα λούτρινο ζώακι. Ένα μαντίλι χειρός με δαντέλα στη μία γωνία – ποιανού ήταν αυτό; Ένα δολάριο που είχε βρει. Συνήθιζε επίσης να σκέφτεται ότι αν έσπρωχνε το χέρι της πολύ βαθιά μέσα στην τρύπα, θα έβρισκε νερό, με τυφλά ψάρια να κολυμπάνε μέσα του και με άλλα πράγματα, πράγματα με σκούρα δόντια, που ίσως να έβγαιναν έξω. Έτσι, φρόντιζε να προσέχει.

«Θυμάσαι πώς ήταν κάποτε η ζωή σου;» λέει η φωνή του άντρα κατά τη διάρκεια της ξενάγησης στον ναό σεντονιών και μαξιλαριών. «Πριν ο αξιόπιστος κόσμος στον οποίο ζούσαμε κατακερματιστεί; Στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο, στην πόλη Χρονοκράτηση, μπορεί να είναι και πάλι έτσι. Όχι μόνο προσφέρουμε πλήρη εργασιακή απασχόληση, αλλά και προστασία από τα επικίνδυνα στοιχεία που τόσο πολλούς από εμάς πλήττουν τώρα. Δουλέψτε με ομοϊδεάτες! Βοηθήστε να λυθεί το εθνικό πρόβλημα της ανεργίας και της εγκληματικότητας, λύνοντας ταυτόχρονα το δικό σας! Τονίστε το θετικό!»

Πίσω ξανά στο πρόσωπο του άντρα. Δεν είναι όμορφο πρόσωπο με την κλασική έννοια του όρου, αλλά είναι ένα πρόσωπο που θα μπορούσες να εμπιστευτείς. Λίγο όπως αυτό ενός μαθηματικού ή ενός ιερέα. Καταλαβαίνεις ότι αυτός ο άνθρωπος είναι ειλικρινής, και η ειλικρίνεια είναι καλύτερη από την ομορφιά. *Οι πραγματικά ωραίοι άντρες είναι κακή ιδέα*, έλεγε η Γιαγιά Γουίν, γιατί είχαν να διαλέξουν από τόσο πολλά. *Τόσο πολλά τι*; την είχε ρωτήσει η Σαρμείν και η Γιαγιά είχε πει *Ξέχασέ το*.

«Τώρα το Σχέδιο Ποζιτρόνιο δέχεται νέα μέλη», λέει ο άντρας. «Αν εσύ καλύπτεις τις ανάγκες μας», συνεχίζει ο άντρας, περνώντας ξανά στο δεύτερο ενικό, «θα καλύψουμε κι εμείς τις

δικές σου. Προσφέρουμε δωρεάν εκπαίδευση σε πολλά επαγγελματικά πεδία. Γίνε αυτό που πάντα ήθελες να γίνεις! Δήλωσε συμμετοχή τώρα!» Ξανά εκείνο το χαμόγελο, λες και κοιτάζει βαθιά μέσα στο μυαλό της. Αλλά όχι με τρομακτικό τρόπο, με καλοσυνάτο. Ο άντρας στην οθόνη θέλει το καλό της, το καλό της και τίποτε άλλο. Η Σαρμείν μπορεί να γίνει αυτό που πάντα ήθελε να γίνει, αυτό που ήθελε από τότε που ήταν ασφαλές να θέλει πράγματα για τον εαυτό της.

Έλα εδώ. Μη νομίζεις ότι μπορείς να μου κρυφτείς. Κοίταξέ με. Είσαι κακό κορίτσι, ε; Όχι ήταν η λάθος απάντηση σε αυτό, αλλά εξίσου λάθος ήταν και το Ναι.

Σταμάτα αυτό τον θόρυβο – μου πήρες τα αυτιά. Σκάσε, είπα, σκάσε! Δεν έχεις ιδέα τι σε περιμένει, κακομοίρα μου.

Ξέχνα αυτά τα λυπητερά πράγματα, κονκλίτσα μου, θα έλεγε η Γιαγιά Γουίν. Ας φτιάξουμε ποπ κορν. Κοίτα, μάζεψα λουλούδια. Η Γιαγιά Γουίν είχε ένα μικρό κηπάκι στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Ναστούρτια, ζίνιες. Σκέψου αυτά τα λουλούδια αντί για ό,τι άλλο, και ο ύπνος θα σε πάρει πριν καλά καλά το καταλάβεις.

Στα μισά του διαφημιστικού, η Σάντι και η Βερόνικα μπαίνουν μέσα. Τώρα κάθονται στην μπάρα πίνοντας Κόκα Κόλα διαίτης και παρακολουθώντας κι αυτές την προώθηση. «Τέλειο φαίνεται», λέει η Βερόνικα.

«Σίγουρα όμως δεν είναι δωρεάν», λέει η Σάντι. «Πολύ καλό για να είναι αληθινό. Κι ο τύπος φαίνεται πολύ τσιγκούνης στο φιλοδώρημα».

«Δε θα έβλαπτε να δοκιμάσουμε», λέει η Βερόνικα. «Δεν μπορεί να είναι χειρότερο από τη *Δεξαμενή Πίπας*. Πεθαίνω γι' αυτές τις πετσέτες!»

«Αναρωτιέμαι τι παιχνίδι παίζουν», λέει η Σάντι.

«Πόκερ», λέει η Βερόνικα και γελάνε κι οι δυο.

Η Σαρμείν δε βρίσκει πού είναι το αστείο. Αμφιβάλλει ότι η Σάντι και η Βερόνικα ανήκουν στο είδος των ανθρώπων που ψάχνει ο άντρας της διαφήμισης, αλλά θα ήταν πολύ ξιπασμένο εκ μέρους της να το πει, και αποθαρρυντικό επίσης, αφού κατά βάθος είναι κι οι δυο τους καλά κορίτσια, οπότε λέει αντί γι' αυτό: «Σάντι! Πάω στοίχημα ότι θα μπορούσες να γίνεις νοσοκόμα!» Η διεύθυνση ενός ιστότοπου και ένας τηλεφωνικός αριθμός περνούν στο κάτω μέρος της οθόνης· η Σαρμείν τα σημειώνει. Είναι τόσο ενθουσιασμένη! Όταν έρθει να την πάρει ο Σταν, μπορούν να δουν τις λεπτομέρειες στο κινητό του. Νιώθει την απλυσιά του κορμιού της, μυρίζει τη μπαγιατίλα που αναδίνουν τα ρούχα και τα μαλλιά της, αυτή την τηγανίλα που έχει κολλήσει πάνω τους από το διπλανό μαγαζί με τις φτερούγες κοτόπουλου. Μπορεί να γλιτώσει από όλα αυτά, να τα δει να ξεκολλάνε από πάνω της όπως τα φλούδια από το κρεμμύδι, ένα κρεμμύδι από το οποίο θα αναδυθεί μια ξαναγεννημένη Σαρμείν.

Θα έχει πλυντήριο και στεγνωτήριο σε αυτό το καινούργιο σπίτι; Και βέβαια θα έχει. Και τραπέζι του φαγητού. Συνταγές: θα μπορεί να φτιάχνει ξανά τις συνταγές της, και να δοκιμάζει καινούργιες, όπως έκανε στην αρχή του γάμου της με τον Σταν. Μεσημεριανά τετ-α-τετ, ρομαντικά δείπνα για δύο. Θα κάθονται σε καρέκλες για να φάνε και θα έχουν σερβίτσια από πορσελάνη, όχι πλαστικά. Ίσως ακόμα και κεριά.

Και ο Σταν; Θα είναι ευχαριστημένος; Πώς θα μπορούσε να μην είναι; Σίγουρα θα πάψει αυτή την ασταμάτητη γκρίνια του. Εντάξει, στην αρχή η Σαρμείν θα χρειαστεί να την υποστεί, όταν θα της πει ότι αυτή η ιστορία δεν είναι παρά μια απάτη όπως και όλα τα άλλα, ότι πάνε κι αυτοί για τα λεφτά και στο τέλος θα τους γδύσουν, και γιατί να κάνουν τον κόπο να δηλώσουν συμμετοχή αφού δε θα τους πάρουν. Ναι, αλλά δεν υπάρχει κέρδος χωρίς

ρίσκο, θα πει εκείνη, και γιατί να μην το προσπαθήσουν; Θα τον πείσει να το κάνουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Αν δει τα σκούρα, θα του πετάξει το δόλωμα του σεξ. Σεξ σε ένα πολυτελές, υπέρδιπλο κρεβάτι, με καθαρά σεντόνια – δε θα του άρεσε αυτό; Χωρίς μανιακούς να τους κοιτάζουν προσπαθώντας να σπάσουν τα τζάμια και να τους βουτήξουν. Αν χρειαστεί, είναι διατεθειμένη μέχρι και το μαρτύριο του πίσω καθίσματος να υποστεί απόψε, ως επιβράβευση στον Σταν, αν πει το ναι. Το βέβαιο είναι ότι εκείνη δε θα το διασκεδάσει, η δική της διασκέδαση όμως μπορεί να περιμένει γι' αργότερα. Μέχρι να μπουν στο καινούργιο τους σπίτι.

III | ΑΛΛΑΓΗ

ΠΥΛΗ

Δε θα' ναι παιχνιδάκι να μπουν στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο. Δεν ψάχνουν τον οποιονδήποτε, όπως ψιθυρίζει η Σαρμείν στον Σταν αφού τακτοποιήθηκαν στο πούλμαν που ήρθε και τους πήρε από εκείνο το πάρκινγκ, το προκαθορισμένο σημείο παραλαβής. Κάποιοι από τους συνταξιδιώτες τους απλώς δε θα μπορέσουν να μπουν στο Σχέδιο –η Σαρμείν είναι σίγουρη–, υπερβολικά κακοπαθημένοι, με τραχιά όψη και μαυρισμένα ή πεσμένα δόντια. Ο Σταν αναρωτιέται αν υπάρχει οδοντιατρική περίθαλψη εκεί μέσα. Μέχρι στιγμής, τα δόντια του είναι μια χαρά· πάλι καλά δηλαδή με όλα αυτά τα φτηνιάρικα, τιγκαρισμένα στη ζάχαρη σκουπίδια που τρώνε τόσο καιρό.

Η Σάντι και η Βερόνικα είναι επίσης στο πούλμαν – κάθονται στη γαλαρία και μασουλάνε κρύες φτερούγες κοτόπουλου από τη μεγάλη σακούλα που έφεραν μαζί τους. Κάθε τόσο γελάνε, λιγάκι πιο δυνατά από όσο είναι πρέπει. Όλοι μέσα σε αυτό το πούλμαν νιώθουν νευρικήτητα, και ειδικά η Σαρμείν. «Κι αν μας απορρίψουν;» ρωτάει τον Σταν. «Κι αν μας δεχτούν;» Η Σαρμείν λέει ότι είναι όπως όταν περνάς από δοκιμή για τις αθλητικές ομάδες του σχολείου: είτε έτσι, είτε αλλιώς, νιώθεις νευρικήτητα.

Το ταξίδι με το πούλμαν συνεχίζεται επί ώρες μέσα σε ένα συνεχές ψιλόβροχο· διασχίζουν τα χωράφια της εξοχής, περνάνε από εμπορικούς δρόμους με σανιδωμένες τις βιτρίνες των περι-

σότερων μαγαζιών, αφήνουν πίσω τους ερημωμένα χαμπουργκεράδικα. Μόνο τα βενζινάδικα φαίνεται να λειτουργούν. Μετά από λίγο η Σαρμείν αποκοιμείται με το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο του Σταν. Το μπράτσο του είναι περασμένο γύρω από τους ώμους της· την τραβάει κοντύτερά του. Τον παίρνει κι αυτόν ο ύπνος.

Είναι ξύπνιος όταν το πούλμαν σταματάει σε μια πύλη μπροστά σε έναν ψηλό τοίχο από μαύρο γυαλί. *Η εποχή της ηλιακής ενέργειας*, σκέφτεται ο Σταν. Έξυπνο να την ενσωματώσεις έτσι. Η ομάδα του πούλμαν ξυπνάει, ανακλαδίζεται, κατεβαίνει. Είναι απομεσήμερο· θαρρείς προγραμματισμένα, το γλυκό φως του ήλιου τρυπάει εκείνη τη στιγμή τα σύννεφα, λούζοντάς τους με τη χρυσαφένια λάμψη του. Πολλοί χαμογελούν. Προσπερνούν εν σειρά το φράγμα του οφθαλμού ως τα πανθ' ορά και μπαίνουν στο κουβούκλιο της εισόδου, όπου τους παίρνουν αποτυπώματα και σκανάρουν τα μάτια τους σαρωτές ίριδας, για να τους δώσουν μετά από ένα πλαστικό πάσο με ένα νούμερο κι ένα barcode πάνω του.

Ξαναμπαίνουν στο πούλμαν και διασχίζουν την πόλη Χρονοκράτηση, έδρα του Σχεδίου Ποζιτρονίου. Η Σαρμείν λέει ότι δεν μπορεί να πιστέψει στα μάτια της: όλα είναι τόσο τακτικά και περιποιημένα, σαν πίνακας ζωγραφικής. Σαν πόλη σε παλιά αμερικανική ταινία. Όπως ήταν οι πόλεις τον παλιό καιρό, πριν γεννηθούν όλοι τους. Σφίγγει με προσμονή το χέρι του Σταν, κι εκείνος ανταποδίδει το σφίξιμο. «Κάνουμε το σωστό», του λέει.

Αποβιβάζονται από το πούλμαν μπροστά στο «Ξενοδοχείο Αρμονία», το οποίο όχι μόνο είναι το καλύτερο ξενοδοχείο της πόλης, λέει ο καλοντυμένος νεαρός που είναι τώρα ο επικεφαλής τους, αλλά είναι και το μοναδικό, γιατί η Χρονοκράτηση δεν είναι ακριβώς αυτό που θα λέγαμε τουριστικός προορισμός. Ο καλοντυμένος νεαρός τους σαλαγάζει στην αίθουσα χορού για ένα προκαταρκτικό πάρτι με ποτά και σνακ. «Είστε ελεύθεροι

να φύγετε ανά πάσα στιγμή», τους λέει, «αν δε σας αρέσει η ατμόσφαιρα», προσθέτει και σκάει ένα χαμογελάκι για να δείξει ότι πρόκειται για αστείο.

Τι να μη σου αρέσει από αυτή την ατμόσφαιρα; Ο Σταν στριφογυρίζει στο στόμα του μια ελιά πριν τη μασήσει: έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που έφαγε ελιά. Η γεύση της του αποσπά την προσοχή. Θα έπρεπε να βρίσκεται σε μεγαλύτερη εγρήγορση, γιατί, όπως είναι φυσικό, τόση ώρα τους περνάνε από ψιλό κόσκινο, αν και είναι δύσκολο να πεις ποιος το κάνει. Οι πάντες είναι τόσο αναθεματισμένα καλοί! Η καλοσύνη είναι σαν την ελιά: έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που ο Σταν βρέθηκε σε ένα τέτοιο κατευθυνστικό κέλυφος αβρών χαμόγελων και ευγενικών νευμάτων. Ποιος να το 'ξερε ότι είναι τόσο συναρπαστικός τύπος; Ο ίδιος σίγουρα όχι, υπάρχουν όμως τρεις γυναίκες, προφανώς της επιχείρησης –μέχρι και καρτελάκια με τα ονόματά τους έχουν καρφίτσωμένα πάνω τους–, επιστρατευμένες να τον πείσουν για τον ακαταμάχητο μαγνητισμό του. Ο Σταν σαρώνει με το βλέμμα το δωμάτιο: να η Σαρμείν, που δέχεται ένα παρόμοιο καταιγισμό προσοχής από δύο τύπους και μια κοπέλα. Αυτές οι τσούλες οι φίλες της, οι βιζιτούδες από την «Πιξελόσκη», είναι στην ίδια ομάδα με τη δική τους. Έχουν συμμορφωθεί για την περίπτωση, μέχρι και φορέματα έχουν βάλει. Δε θα μπορούσες να μαντέψεις πώς βγάζουν το ψωμί τους.

Στη διάρκεια της βραδιάς, το πλήθος σταδιακά αραιώνει – ένα διακριτικό ξεβοτάνισμα, υποθέτει ο Σταν. Έχεις αρνητική στάση, άσχημη συμπεριφορά; Ορίστε η πόρτα της εξόδου. Ο Σταν και η Σαρμείν όμως πρέπει να πέρασαν τις εξετάσεις, γιατί είναι ακόμα εδώ, στο τέλος του πάρτι. Όποιος μένει παίρνει μια κράτηση για ένα δωμάτιο, γι' αργότερα. Και ένα κουπόνι για το

βραδινό γεύμα, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται μια καράφα κρασί. Ένας άλλος νεαρός τους οδηγεί προς ένα εστιατόριο με την επωνυμία «Μαζί», λίγο πιο κάτω στον δρόμο.

Η ηχητική υπόκρουση ενός παλιομοδίτικου σκοπού, λευκά τραπεζομάντιλα, αφράτο χαλί.

«Ω, Σταν», λέει ξέπνοη η Σαρμείν πάνω από τα ηλεκτρικά κεριά που φωτίζουν το τραπέζι για δύο. «Είναι σαν όνειρο που γίνεται πραγματικότητα!» Παίρνει το τριαντάφυλλο από το βαζάκι, το μυρίζει.

Είναι ψεύτικο, θέλει να της πει ο Σταν. Αλλά γιατί να της το χαλάσει; Είναι τόσο χαρούμενη.

Εκείνο το βράδυ μένουν στο «Ξενοδοχείο Αρμονία». Η Σαρμείν κάνει δύο μπάνια, είναι απίστευτο πόσο πολύ τη διεγείρουν οι πετσέτες. Λιγότερο από εκείνον, μαντεύει ο Σταν· παρ' όλ' αυτά, δεν του φέρνει αντίρρηση, οπότε γιατί να παραπονιέται; «Είδες;» του λέει μετά. «Δεν είναι προτιμότερο από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου;» Αν δεσμευτούν στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο, μπορούν να στείλουν εκείνο το φρικτό αμάξι στα τσακίδια, και να αφήσουν τους βανδάλους και τους κλέφτες να το κάνουν παλιοσίδερα, γιατί οι ίδιοι δε θα το χρειάζονται πια.

ΝΥΧΤΑ ΕΞΩ

Την επομένη αρχίζουν τα εργαστήρια. Μετά από το πρώτο, θα εξακολουθούν να είναι ελεύθεροι να φύγουν, τους λένε. Για την ακρίβεια, θα *πρέπει* να φύγουν, γιατί το Ποζιτρόνιο θέλει να ρίξουν μια καλή ματιά στις εναλλακτικές τους πριν πάρουν την απόφασή τους. Όπως γνωρίζουν εξ ιδίας πείρας, έξω και πέρα από

τις πύλες της Χρονοκράτησης απλώνεται ένας απέραντος σκουπιδότοπος, μια επικίνδυνη χωματερή. Ο κόσμος πεινάει. Τρώει ό,τι βρει, κλέβει, κάνει βουτιές σε σκουπιδοτενεκέδες. Είναι τρόπος αυτός να ζει ένα ανθρώπινο ον; Έτσι λοιπόν, ο καθένας τους θα περάσει αυτό που οι υπεύθυνοι του Σχεδίου Ποζιτρόνιο ελπίζουν –*ειλικρινά* εύχονται και ελπίζουν!– να είναι η τελευταία τους νύχτα έξω. Για να τους δώσουν χρόνο να το σκεφτούν σοβαρά. Το Ποζιτρόνιο δεν ενδιαφέρεται για τζαμπατζήδες, για τουρίστες που θέλουν απλώς να δοκιμάσουν. Το Σχέδιο ζητάει σοβαρή δέσμευση.

Γιατί μετά από αυτή τη νύχτα, ή είσαι έξω ή είσαι μέσα. Το *μέσα* ήταν μόνιμο. Κανείς όμως δε θα σε ανάγκαζε. Αν δεσμεύσουν να συμμετάσχεις, θα ήταν με τη δική σου ελεύθερη βούληση.

Το εργαστήριο της πρώτης μέρας είναι κυρίως παρουσιάσεις με PowerPoint. Αρχίζει με κινηματογραφημένα στιγμιότυπα από την πόλη Χρονοκράτηση, εικόνες χαρούμενων ανθρώπων που δουλεύουν εκεί, κάνοντας συνηθισμένες δουλειές: χασάπης, φούρναρης, επισκευαστής σκούτερ, και ούτω καθεξής. Ακολουθούν βίντεο από τη Φυλακή Ποζιτρόνιο που βρίσκεται μέσα στη Χρονοκράτηση, επίσης με χαρούμενους ανθρώπους που δουλεύουν εκεί, ντυμένοι με πορτοκαλιές ολόσωμες φόρμες. Ο Σταν μισοπαρακολουθεί: ξέρει ήδη ότι αύριο θα υπογράψουν τα χαρτιά της εγγραφής, γιατί η Σαρμείν το θέλει σαν τρελή. Παρά την ακαθόριστα δυσάρεστη αίσθηση που είχε εξαρχής ο Σταν –που είχαν και οι δύο, γιατί η Σαρμείν είπε την ώρα που προγενυμάτιζαν, με λάτε και αληθινά γκρέιπφρουτ, «Είσαι σίγουρος, αγάπη;»–, οι πετσέτες του μπάνιου σφράγισαν τη συμφωνία.

Περνούν τη νύχτα τους εκτός των τειχών, σε ένα άθλιο μοτέλ που ο Σταν βάζει στοίχημα ότι είναι κομμένο και ραμμένο ειδικά για

την περίσταση, με έπιπλα ξεσκισμένα κατά παραγγελία, την μπόχα της τσιγαρούλας ψεκασμένη στον χώρο, εισαγόμενες κατσαρίδες και ήχους άγριου ξεφαντώματος, κατά πάσα πιθανότητα μαγνητοφωνημένους, να έρχονται από το διπλανό δωμάτιο. Μοιάζει όμως αρκετά με την πραγματικότητα, τόσο όσο χρειάζεται για να κάνει τον κόσμο εντός των τειχών της Χρονοκράτησης να φαίνεται πιο επιθυμητός από ποτέ. Και μάλλον είναι όλα αληθινά, αφού γιατί να προσποιηθείς όταν έχεις στη διάθεσή σου μιας τέτοιας κλίμακας καταστροφή;

Χάρη στη φασαρία και στο χάλια στρώμα δυσκολεύονται να κοιμηθούν, κι έτσι ο Σταν ακούει αμέσως το χτύπημα στο παράθυρο. «Γιο! Σταν!»

Γαμώτο! Τι είναι πάλι; Ο Σταν τραβάει την κουρελιασμένη κουρτίνα, κοιτάζει επιφυλακτικά έξω. Ο Κόνορ είναι, με τα δυο θεόρατα τσιράκια του να του φυλάνε τον κώλο.

«Κόνορ!» λέει. «Τι σκατά;» Τουλάχιστον είναι ο Κόνορ κι όχι κάποιος παράφρονas με σιδηρολοστό.

«Γεια σου, αδέρφι», λέει ο Κον. «Έλα έξω. Πρέπει να σου μιλήσω».

«Σκατά – τώρα;» λέει ο Σταν.

«Θα έλεγα πρέπει αν δεν έπρεπε;»

«Τι είναι, αγάπη;» λέει η Σαρμείν ανεβάζοντας το σεντόνι ως το πιγούνι της.

«Τίποτα – ο αδερφός μου», λέει ο Σταν καθώς ντύνεται.

«Ο Κόνορ; Τι δουλειά έχει αυτός εδώ;» Η Σαρμείν δε συμπαθεί τον Κον, ποτέ δεν τον συμπάθησε· τον θεωρεί κακή επιρροή για τον Σταν, ικανό να τον ξεστράτσει, λες κι ο Σταν είναι κανένα πρόβατο. Ισχυρίζεται ότι ο Κον μπορεί να τον οδηγήσει σε συμπεριφορές τις οποίες η ίδια δεν εγκρίνει, όπως η υπερβολική κατανάλωση οиноπνευματωδών, και πιο σκοτεινά πράγματα, στα οποία η Σαρμείν αρνείται να επεκταθεί, αυτό που κυρίως εννοεί όμως είναι οι πόρνες. «Μην πας έξω, Σταν. Μπορεί να σε...»

«Το ελέγχω», λέει ο Σταν. «Το κέρατό μου, Σαρμείν, αδερφός μου είναι!»

«Μη με αφήνεις μόνη μου εδώ μέσα!» λέει τρομαγμένη. «Φοβάμαι! Περίμενε, θα έρθω μαζί σου!» Θέατρο είναι άραγε για να τον κρατήσει δεμένο ώστε ο Κον να μην μπορέσει να τον παρασύρει σε κάποιο άντρο ακολασίας;

«Μείνε εσύ στο κρεβάτι, αγάπη. Δεν πάω μακριά – εδώ απ' έξω θα 'μαι», της λέει σε τόνο που ελπίζει να ακούγεται καθησυχαστικός. Πνιχτά κλαψουρίσματα από το κρεβάτι. Θες κάποιον να εμφανιστεί ξαφνικά και να κάνει άνω κάτω τους πάντες; Ο Κον είναι ο άνθρωπός σου.

Ο Σταν ξεγλιστράει από το δωμάτιο. «Τι είναι;» λέει όσο πιο εκνευρισμένα μπορεί.

«Μην υπογράψεις αυτό το πράμα», λέει ο Κόννορ. Σχεδόν ψιθυριστά. «Πίστεψέ με. Δε θέλεις να μπλέξεις».

«Πώς ήξερες πού να με βρεις;» λέει ο Σταν.

«Τι τα 'χουμε τα τηλέφωνα; Αφού εγώ σου το 'δωσα. Παρακολούθησα το σήμα, μπουμπούνα μου. Σε εντόπισα σε εκείνο το πούλμαν, και συνέχισα να σε παρακολουθώ σε όλη τη διαδρομή, ώσπου φτάσατε εδώ. Μάθημα πρώτο, μη δέχεσαι κινητά από ξένους», λέει ο Κόννορ με πονηρό χαμόγελο.

«Εσύ δεν είσαι ξένος, το κέρατό μου», λέει ο Σταν.

«Σωστά. Οπότε θα σου το πω στα ίσια. Μην εμπιστεύεσαι το πακέτο που πάνε να σου πουλήσουν, ό,τι κι αν σου πουν».

«Γιατί όχι;» λέει ο Σταν. «Τι κακό έχει;»

«Το κακό που έχει είναι ότι, εκτός αν ανήκεις στην κλίκα των μεγαλοδιευθυντών, δεν μπορείς να βγεις από κει μέσα. Παρά μόνο σε κάσα, με τα πόδια μπροστά», λέει ο Κόννορ. «Να σε προστατεύσω θέλω – αυτό είναι όλο».

«Τι προσπαθείς να μου πεις;»

«Δεν ξέρεις τι γίνεται εκεί μέσα», λέει ο Κον.

«Τι εννοείς; Ότι εσύ ξέρεις;»

«Έχω ακούσει διάφορα», λέει ο Κόνορ. «Δεν είναι για σένα αυτό το μέρος. Οι καλοί τελειώνουν τελευταίοι. Ή αλλιώς, τους τελειώνουν. Παραείσαι μαλακός».

Ο Σταν σπρώχνει προς τα μπρος το κεφάλι, προτείνοντας το πιγούνι του. Μια φορά κι έναν καιρό αυτό θα ήταν το σημάδι της έναρξης των εχθροπραξιών. «Είσαι και γαμώ τους παρανοϊκούς», λέει.

«Ναι, καλά. Απλώς μην πεις ότι δε σε προειδοποίησα», λέει ο Κον. «Κάνε στον εαυτό σου τη χάρη να μείνεις απ' έξω. Άκου, αδερφός μου είσαι. Θα σε βοηθήσω όπως με βοήθησες κι εσύ. Θες δουλειά, θες μετρητά, θες μια χάρη, ξέρεις πού να με βρεις. Είσαι πάντα καλοδεχούμενος. Και φέρε και τη γυναικούλα σου». Ο Κον σκάει εκείνο το σουπέρ πονηρό χαμόγελό του. «Υπάρχει πάντα μια θέση γι' αυτήν».

Αυτό ήταν λοιπόν. Ο Κον ο λαθροκυνηγός έχει βάλει στο μάτι τη Σαρμείν. Δεν είναι τόσο μαλάκας ο Σταν για να το χάψει. «Ευχαριστώ, φιλαράκο», λέει. «Χίλια ευχαριστώ. Θα το σκεφτώ».

«Ησύχασα τώρα», λέει ο Κόνορ, αλλά χαμογελάει πρόσχαρα και οι δυο τους προβαίνουν στο καθιερωμένο χτύπημα στην πλάτη.

«Σταν;» ακούγεται η αγχωμένη φωνή της Σαρμείν από το δωμάτιο.

«Άντε να καθησυχάσεις την κυρούλα σου», λέει ο Κόνορ και ο Σταν ξέρει τι άλλο σκέφτεται: *που σε σέρνει απ' τ' αρχίδα.*

Κοιτάζει τον Κον να φεύγει, παρέα με τους σωματοφύλακές του· μπαίνουν σε ένα μακρύ, μαύρο αμάξι, που γλιστράει μέσα στη νύχτα σιωπηλό σαν υποβρύχιο. Σχεδόν σίγουρα το ίδιο αμάξι που είχε δει ο Σταν στο πάρκο των τροχόσπιτων. Τύποι σαν τον Κον, όταν πιάσουν στα χέρια τους λεφτά, πάντα θέλουν αμάξια σαν αυτά.

Όχι ότι θα τον χαλούσε κι εκείνον ένα τέτοιο.

ΔΙΔΥΜΗ ΠΟΛΗ

Το επόμενο πρωί κάνουν το τελικό βήμα. Ο Σταν σχεδόν δεν μπαίνει καν στον κόπο να διαβάσει τους όρους και τις προϋποθέσεις, γιατί η Σαρμείν ανυπομονεί σαν τρελή να μπουν μέσα. Στο κάτω κάτω τους διάλεξαν, λέει, και είναι πολλοί αυτοί που απορρίφθηκαν. Χαμογελάει δακρυσμένη στον Σταν καθώς υπογράφει το συμβόλαιο. «Ω, ευχαριστώ», του λέει. «Νιώθω τόσο ασφαλής».

Μετά τα εργαστήρια αρχίζουν κανονικά· ή, όπως το θέτει ένας από τους επικεφαλής, αγόρασαν το μαγαζί και τώρα πρέπει να το δουλέψουν. Θα μάθουν πολλά εκπληκτικά πράγματα, και γι' αυτό θα πρέπει να είναι απόλυτα συγκεντρωμένοι. Τα ανδρικά εργαστήρια από 'δώ, οι κυρίες από κει, γιατί οι προκλήσεις και τα καθήκοντα είναι διαφορετικά για τον καθένα, κι εξάλλου, τα ζευγάρια θα χωρίζουν για έναν μήνα τη φορά, όταν θα εκτελούν το κομμάτι του Σχεδίου που έχει να κάνει με τη φυλακή – χαρακτηριστικό της ζωής στη Χρονοκράτηση, που σύντομα θα τους αποσαφηνιστεί με μεγαλύτερη λεπτομέρεια –, οπότε καλό θα είναι να αρχίσουν να συνηθίζουν από τώρα, λέει με ένα πνιχτό γελάκι ο επικεφαλής του πρώτου εργαστηρίου τους. Έτσι κι αλλιώς, η αποχή αυξάνει την επιθυμία, όπως είναι σίγουρος ότι γνωρίζουν εξ ιδίας πείρας. Κι άλλο πνιχτό γελάκι.

Το μπακούρι και τ' αγγούρι έχοννε την ίδια μούρη, σκέφτεται ο Σταν. Ένα στιχάκι με την υπογραφή του έφηβου Κόννορ, ο οποίος είχε ολόκληρη συλλογή από τέτοιους στίχους. Παρακολουθεί τη Σαρμείν και όλη την υπόλοιπη γυναικεία ομάδα να βγαίνουν από την αίθουσα. Η Σάντι και η Βερόνικα δε γυρίζουν να κοιτάξουν, αντίθετα με τη Σαρμείν. Του χαρίζει ένα φωτεινό χαμόγελο για να του δείξει ότι είναι σίγουρη για την απόφασή τους, αν και φαίνεται λίγο αγχωμένη. Αλλά πάλι, κι εκεί-

νος είναι λίγο αγχωμένος. Ποια είναι τα εκπληκτικά πράγματα που θα μάθουν;

Οι επικεφαλής των εργαστηρίων είναι μισή ντουζίνα πρόθυμοι, σπυριάρηδες, κοστουμαρισμένοι νεαροί, απόφοιτοι κάποιου προγράμματος Παρακινήτικης Ρητορικής κάποιας διεθνώς χρηματοδοτούμενης δεξαμενής σκέψης. Ο Σταν γνωρίζει το είδος από την προηγούμενη ζωή του, από την περίοδο της «Χαμογελορομποτικής». Τους αντιπαθούσε τότε· όπως και τότε όμως, έτσι και τώρα είναι αδύνατο να τους αποφύγει, αφού τα εργαστήρια είναι υποχρεωτικά.

Σε αυτή την ασφυκτικά γεμάτη μέρα, με τα εργαστήρια να ακολουθούν το ένα αμέσως μετά το άλλο, οι επικεφαλής τούς δίνουν την πλήρη εικόνα. Το σκεπτικό πίσω από τη Χρονοκράτηση, την ιστορία της, τα εμπόδια που ενδεχομένως θα συναντήσει, τις πιθανότητες αποτυχίας της και το γιατί είναι τόσο σημαντικό να ελαχιστοποιηθούν, αν όχι να εκμηδενιστούν, αυτές οι πιθανότητες.

Η δίδυμη πόλη Χρονοκράτηση/Ποξιτρόνιο είναι ένα πείραμα. Ένα ζωτικής, *ζωτικότατης* σημασίας πείραμα· οι σπυριάρηδες από τη δεξαμενή σκέψης χρησιμοποιούν αυτό το *ζωτικότατης σημασίας* τουλάχιστον καμιά δεκαριά φορές. Αν πετύχει, και πρέπει να πετύχει, μπορεί να πετύχει αν δουλέψουν όλοι μαζί – θα είναι η σωτηρία όχι μόνο των πολλών περιοχών της χώρας τους που τόσο σκληρά επλήγησαν το τελευταίο διάστημα, αλλά, μακροπρόθεσμα, αν αυτό το μοντέλο υιοθετηθεί στα υψηλότερα κλιμάκια, και του έθνους στο σύνολό του. Η ανεργία και η εγκληματικότητα θα καταπολεμηθούν οριστικά με μια γιγαντιαία τσεκουριά και μια νέα ζωή θα περιμένει όσους χτυπήθηκαν σκληρά – απλώς φανταστείτε το!

Όσο για αυτούς, τους νεοεισαχθέντες Σχεδιαστές του Πο-

ζιτρονίου – αυτοί είναι ήρωες! Επέλεξαν να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους, να πάρουν το ρίσκο στοιχηματίζοντας στη φωτεινή πλευρά της ανθρωπίνης φύσης, να χαρτογραφήσουν τα άγνωστα νερά της ψυχής. Είναι σαν τους πρωτοπόρους του παλιού καιρού, τους πρώτους σκαπανείς, που ανοίγουν με τον ηρωισμό τους τον δρόμο προς το μέλλον: ένα μέλλον που θα χαρακτηρίζεται από μεγαλύτερη ασφάλεια, μεγαλύτερη ευημερία, ένα μέλλον που θα είναι καλύτερο από κάθε άποψη χάρη σε αυτούς! Οι επόμενες γενιές θα τους ευγνωμονούν. Αυτό ήταν το παραμύθι. Ο Σταν δεν είχε ξανακούσει ποτέ στη ζωή του τόσα φούμαρα μαζεμένα. Από την άλλη μεριά, φιλοθέλει να τα πιστέψει.

Ο τελευταίος ομιλητής της ημέρας είναι μεγαλύτερος σε ηλικία από τους σπυριάρηδες νεαρούς, αν και όχι πολύ. Το κοστούμι του είναι εξίσου σκούρο με τα δικά τους, αλλά φαίνεται πιο χλιδάτο. Ο τύπος έχει στενούς ώμους, μακρύ κορμό, κοντά πόδια· και κοντά μαλλιά επίσης, ψαλιδισμένα στον αυχένα, χτενισμένα προς τα πίσω. Ακριβώς το στυλ του είμαι *κουμπωμένος*.

Μαζί του είναι και μια γυναίκα με ταγέρ στην ίδια σκούρα, «επαγγελματική» απόχρωση, ίσια μαύρα μαλλιά με φράντζες και τετραγωνισμένο πιγούνι· δεν είναι μακιγιαρισμένη, αλλά φοράει σκουλαρίκια. Τα πόδια της είναι ωραία αλλά μυώδη. Κάθεται στην άκρη, παίζοντας με το κινητό της. Βοηθός; Δεν είναι ξεκάθαρο. Ο Σταν την κόβει για τζιβιτζιλού. Κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ, στα μαθήματα των αντρών, και ο Σταν αναρωπιέται γιατί βρίσκεται. Παρ' όλ' αυτά, καλύτερα να κοιτάζει αυτήν παρά τον τύπο.

Ο τύπος αρχίζει παροτρύνοντάς τους να τον αποκαλούν Εντ. Ο Εντ ελπίζει να νιώθουν άνετα, αφού γνωρίζουν –όπως το γνωρίζει κι εκείνος!– ότι έκαναν τη σωστή επιλογή.

Τώρα θα ήθελε να τους αποκαλήγει –να μοιραστεί μαζί τους–

κάποιες παρασηκηνιακές λεπτομέρειες. Δόθηκε πραγματικός αγώνας για να εξασφαλιστούν οι πολλαπλές άδειες που ήταν απαραίτητες για να στηθεί το εγχείρημα του Ποζιτρονίου. Αυτοί που κινούν τα νήματα δεν αποφάσιζαν εύκολα· ήταν κάμποσοι οι γκουρού της πολιτικής που διακινδύνευαν τον κώλο τους (μειδιά με την τολμηρή επιλογή του ως προς τη λέξη *κώλος*), όπως απέδειξε και ο θόρυβος που ξέσπασε όταν το εγχείρημα ανακοινώθηκε για πρώτη φορά στα ΜΜΕ. Οι εκπρόσωποι Τύπου της Χρονοκράτησης, άντρες και γυναίκες, σπεύδει να προσθέσει ο Εντ ρίχνοντας μια ματιά στη συννοδό του που χαμογελάει, υπέμειναν ηρωικά τη λασπολογία και τις περιφρονητικές κορόνες των ριζοσπαστών και των δυσανασχετούντων του Διαδικτύου, που ισχυρίζονται ότι το Σχέδιο Ποζιτρόνιο/Χρονοκράτηση καταστρατηγεί τις ατομικές ελευθερίες, επιχειρεί τον ολοκληρωτικό κοινωνικό έλεγχο και αποτελεί προσβολή για το ελεύθερο πνεύμα. Κανείς δεν είναι πιο αφοσιωμένος στις ατομικές ελευθερίες από τον Εντ, όπως όλοι γνωρίζουν, ωστόσο –κι εδώ ο Εντ σκάει ένα συνωμοτικό χαμόγελο– δεν μπορείς να γεμίσεις το πιάτο σου με τις επονομαζόμενες ατομικές ελευθερίες ούτε να πληρώσεις τους λογαριασμούς σου με ελεύθερο πνεύμα, και κάτι έπρεπε επιτέλους να γίνει για να αποσυμπιεστεί όλη αυτή η πίεση μέσα στη χύτρα ταχύτητας της κοινωνίας. Δε συμφωνούσαν;

Η γυναίκα με το ταγέρ σηκώνει το κεφάλι και ρίχνει μια ματιά. Τι κοιτάζει; Τους σαρώνει με το βλέμμα, ήρεμη, ατάραχη. Μετά επιστρέφει στην ενασχόληση με το κινητό της. Χωρίς τηλέφωνο, ο Σταν νιώθει γυμνός: τους ζήτησαν να παραδώσουν τα κινητά τους πριν από την έναρξη των εργαστηρίων. Τους υποσχέθηκαν καινούργια, αυτά όμως θα δουλεύουν μόνο εντός των τειχών. Ο Σταν αναρωτιέται πότε θα τους τα μοιράσουν.

Ο Εντ χαμηλώνει την ένταση της φωνής του: σοβαρά πράγματα επίκεινται. Και όντως, να ένα PowerPoint με ένα σκασμό γραφήματα. Τα μεγάλα κεφάλια της οικονομίας, λέει, είχαν απο-

κρύψει τα πραγματικά στοιχεία προς αποφυγήν του μαζικού πανικού, η αλήθεια όμως είναι ότι σε αυτή την περιοχή, η ανεργία ανέρχεται στο σοκαριστικό ποσοστό του σαράντα τοις εκατό, με το πενήντα τοις εκατό αυτών των ανέργων να είναι κάτω των είκοσι πέντε ετών. Η ιδανική συνταγή δηλαδή για την ολοκληρωτική κατάρρευση των συστημάτων: για την αναρχία, το χάος, την παράλογη καταστροφή ιδιοκτησίας, για την επονομαζόμενη επανάσταση, που ισούται με πλιάτσικο και κυριαρχία συμμοριών και βαρόνων του πολέμου και μαζικούς βιασμούς, και την τρομοκράτηση των αδύναμων και αβοήθητων. Αυτή είναι η ζοφερή προοπτική που κοιτάζει τους κατοίκους τούτης της περιοχής ίσια μέσα στα μάτια. Τα συμπτώματα τα έχουν ήδη νιώσει και οι ίδιοι, κι αυτά ήταν που τους οδήγησαν εδώ –ο Εντ είναι απολύτως βέβαιος–, σε αυτή την πολύ πιο επιθυμητή εναλλακτική.

Τι μπορεί να γίνει; ρωτάει ο Εντ σμίγοντας τα φρύδια του. Πώς μπορεί να κρατηθεί στη θέση του το καπάκι της χύτρας; Πράγμα που φυσικά είναι προς το γενικότερο συμφέρον της κοινωνίας, όπως σίγουρα συμφωνούν και αυτοί. Στα επίσημα κυβερνητικά κλιμάκια, οι ιδέες στερεύουν ταχύτατα. Υπάρχουν όρια στον αριθμό των αστυνομικών δυνάμεων, αλλά και των φορολογικών εσόδων που μπορούν να διατεθούν για τον έλεγχο των ταραχών, για την παρακολούθηση των πολιτών, για το κυνήγι των νεαρών ταραξιών σε σκοτεινά σοκάκια, την καταστολή των υποπτων συγκεντρώσεων με αύρες νερού και ψεκασμούς με σπρέι πιπεριού. Υπερβολικά πολλές πόλεις που κάποτε έσφυζαν από ζωή είναι τώρα βαλτωμένες ή ερημωμένες, ειδικά στις βορειοανατολικές περιοχές, άλλες Πολιτείες όμως δέχονται ισχυρά πλήγματα, ειδικά αυτές που είχαν υποφέρει από παρατεταμένες ξηρασίες. Υπερβολικά πολλοί από όσους έχουν στερηθεί τα πολιτικά τους δικαιώματα ζουν σε εγκαταλειμμένα αυτοκίνητα ή στις σήραγγες του μετρό ή ακόμα και σε υδραγωγούς. Η χρήση ναρκωτικών ουσιών και οινόπνευματων έχει εξελιχθεί σε επιδημία:

οινόπνευμα αυτοκτονικών βαθμών, ναρκωτικά που σε γεμίζουν φλύκταινες και σε σκοτώνουν σε λιγότερο από δώδεκα μήνες. Η λήθη γίνεται ολοένα και πιο ελκυστική για τους νέους, ακόμα και για τους μεσήλικες, γιατί για ποιο λόγο να διατηρήσεις υγιή τον εγκέφαλό σου αφού, όσο και να σκεφτείς, δεν υπάρχει περίπτωση να βρεις όχι λύση, αλλά ούτε μια άκρη στο πρόβλημα; Δεν είναι καν πρόβλημα, έχει ξεπεράσει τα όρια του προβλήματος. Είναι περισσότερο μια επαπειλούμενη κατάρρευση. Άραγε είναι η κάποτε όμορφη περιοχή τους, η κάποτε όμορφη χώρα τους, καταδικασμένη να γίνει μια έρημη χώρα φτώχειας και ερειπίων;

Στην αρχή η λύση ήταν να χτίσουν περισσότερες φυλακές και να στριμώξουν εκεί μέσα περισσότερους ανθρώπους, σύντομα ωστόσο η συντήρησή τους έγινε απαγορευτικά δαπανηρή. (Εδώ ο Εντ προβάλλει μερικές ακόμα διαφάνειες.) Όχι μόνο αυτό, αλλά παρήγαγε ολόκληρες διμοιρίες αποφοίτων των φυλακών με επαγγελματικού επιπέδου εγκληματικές ικανότητες, τις οποίες ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμοι να εξασκήσουν μόλις επέστρεφαν στον έξω κόσμο. Ακόμα κι όταν οι φυλακές ιδιωτικοποιήθηκαν, ακόμα κι όταν οι εργαζόμενοι-δούλοι νοικιάζονταν για να δουλέψουν αμοισί για λογαριασμό πολυεθνικών, η εικόνα των διαγραμμάτων κόστους-οφέλους δε βελτιώθηκε, γιατί οι Αμερικανοί εργαζόμενοι-δούλοι δεν μπορούσαν να συναγωνιστούν την απόδοση των ομολόγων τους σε άλλες χώρες. Ο ανταγωνισμός στην αγορά αυτού του είδους εργασίας συνδέθηκε με τις τιμές των τροφίμων, και οι Αμερικανοί – που παρ' όλα όσα έχουν περάσει παραμένουν καλόκαρδοι, όλοι τους αιώνιοι σωτήρες αδέσποτων κουταβιών – εδώ ο Εντ χαμογελάει συγκαταβατικά, περιφρονητικά–, δεν ήταν έτοιμοι να αφήσουν τους κρατούμενους τους που σκοτώνονταν στη δουλειά να πεθάνουν της πείνας. Όσο κι αν οι κρατούμενοι διασύρονταν από τους πολιτικούς και τα ΜΜΕ ως βρομερά σκουπίδια και τοξικά απόβλητα, οι σωροί των αποστεωμένων πτωμάτων δεν μπορούσαν

να μένουν επ' άπειρον κρυμμένοι από την κοινή θέα. Ο περιστασιακός, ανεξήγητος θάνατος ίσως –ανέκαθεν υπήρχαν περιστασιακοί, ανεξήγητοι θάνατοι, λέει ο Εντ ανασπώνοντας τους ώμους–, αλλά όχι οι σωροί. Κάποιος από αυτούς που χώνονται εκεί που δεν τους σπέρνουν θα τραβούσε ένα βίντεο με το κινητό του· τέτοια πράγματα μπορούν να διαρρεύσουν παρά τις εντατικές προσπάθειες να κρατηθεί το πράγμα στο σκοτάδι, και ποιος ξέρει σε τι είδους αναταραχές, για να μην πούμε εξεγέρσεις, θα μπορούσαν να οδηγήσουν.

Ο Σταν νιώθει μια μικρή ανατριχίλα στον αυχένα του. Ο Εντ θα μπορούσε να μιλάει για κάποιον όπως ο αδερφός του! Ή ίσως όχι για τον Κον συγκεκριμένα, αλλά είναι σχεδόν σίγουρος ότι αν ο Εντ έριχνε μια καλή ματιά στον Κόνορ, θα τον κατηγοριοποιούσε ως τοξικό απόβλητο. Ο Σταν έχει κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιεί τέτοιους χαρακτηρισμούς, αφού μένουν μέσα στην οικογένεια, κι όχι πως εγκρίνει ό,τι κι αν είναι αυτό που μάλλον κάνει ο Κον, αλλά. Αυτές τις φήμες είχε ακούσει ο αδερφός του; Ότι το Ποζιτρονίο είναι σκληροπυρηνικά κατασταλτικό στο θέμα της ροπής προς την παραβατικότητα; Ένα χτύπημα και βρίσκεσαι εκτός;

Θα ήθελε να τηλεφωνήσει στον Κόνορ, να του μιλήσει λίγο ακόμα. Να δει τι πραγματικά ξέρει για τούτο το μέρος. Αλλά δεν μπορεί να το κάνει χωρίς τηλέφωνο. *Μη βιάζεσαι*, λέει στον εαυτό του. *Δώσε μια ευκαιρία στο Σχέδιο.*

Ο Εντ ανοίγει την αγκαλιά του σαν τηλε-ευαγγελιστής· η φωνή του δυναμώνει. Μετά, λέει, οι σχεδιαστές του Ποζιτρονίου σκέφτηκαν –κι ήταν μια μεγαλοφυής σκέψη– ότι αν οι φυλακές λιγότευαν και διοικούνταν ορθολογιστικά, μπορούσαν να μετατραπούν σε βιώσιμες, κερδοφόρες οικονομικές μονάδες. Μπορούσαν να δώσουν τόσο πολλές δουλειές; σε εργολάβους

και οικοδόμους, σε συντηρητές, σε καθαριστές, στη γεωργία, αν διέθεταν αγρόκτημα: ένα ανεξάντλητο, εργασιακό κέρας της Αμάλθειας. Πόλεις μεσαίου μεγέθους με μεγάλα σωφρονιστικά ιδρύματα μπορούσαν να αυτοσυντηρηθούν, και οι κάτοικοι αυτών των πόλεων μπορούσαν να ζήσουν με μεσοαστική άνεση. Κι αν ο κάθε πολίτης ήταν είτε δεσμοφύλακας, είτε κρατούμενος, το αποτέλεσμα θα ήταν η πλήρης απασχόληση: οι μισοί θα ήταν κρατούμενοι, οι άλλοι μισοί θα εργάζονταν φροντίζοντας τους κρατούμενους, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ή φροντίζοντας εκείνους που τους φρόντιζαν.

Κι αφού ήταν ανεδαφικό να περιμένει κανείς πιστοποιημένη εγκληματικότητα από το πενήντα τοις εκατό του πληθυσμού, το δίκαιο θα ήταν να γίνεται με τη σειρά: έναν μήνα μέσα, έναν μήνα έξω. Σκεφτείτε την οικονομία, με κάθε κατοικία να εξυπηρετεί δύο ομάδες ενοίκων! Ήταν η χρονομεριστική μίσθωση οδηγημένη στο λογικό συμπέρασμά της.

Εξ ου και η δίδυμη πόλη της Χρονοκρατίας/Ποζιτρονίου. Της οποίας εκείνοι τώρα αποτελούσαν ένα τόσο σημαντικό κομμάτι! Ο Εντ χαμογελάει, με το φιλικό, ανοιχτό, πλατύ χαμόγελο του γεννημένου πωλητή. Το όλο πράγμα είναι τόσο λογικό!

Ο Σταν θέλει να ρωτήσει για το περιθώριο κέρδους, και για το αν αυτό το πράγμα είναι ιδιωτική επιχείρηση. Πρέπει να είναι. Κάποιος πρέπει να είχε την προσοδοφόρα υποδομή και τα συμβόλαια προμήθειας, οι τοίχοι δε χτίζονται από μόνοι τους, και τα συστήματα ασφαλείας είναι πρώτης τάξεως, από ό,τι μπόρεσε ο Σταν να δει στην πύλη. Αλλά συγκρατεί τον εαυτό του: η στιγμή δε φαίνεται κατάλληλη για να ρωτήσει, γιατί τώρα ένα μεγάλο ΧΡΟΝΟΚΡΑΤΗΣΗ εμφανίζεται στην οθόνη.

ΧΡΟΝΟΚΡΑΤΗΣΗ = ΧΡΟΝΟΣ + ΚΡΑΤΗΣΗ. ΜΕΙΝΕΤΕ ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΗ ΣΗΜΕΡΑ, ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΥΡΙΟ!

ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΝΟΗΜΑ

Ο Σταν πρέπει να παραδεχτεί ότι όλη η ομάδα προώθησης, οι δημοσιοσχετίστες και οι μανάτζερ, κάνει καλά τη δουλειά της· προφανώς το ίδιο πιστεύει και ο Εντ. Το Σχέδιο Ποζιτρόνιο έχει αλλάξει το όνομα της προϋπάρχουσας φυλακής, τους λέει, γιατί η ονομασία «Πολιτειακό Σωφρονιστικό Ίδρυμα» ήταν πολυφορεμένη και βαρετή. Κατέληξαν στο «Ποζιτρόνιο», το οποίο είναι το αντισωματίο του ηλεκτρονίου, αλλά πολύ λίγοι εκεί έξω θα το ήξεραν αυτό – έτσι δεν είναι; Ως λέξη της αγγλικής γλώσσας, όμως, ε, απλώς ακουγόταν πολύ θετική.* Και η θετικότητα ήταν αυτό που χρειαζόταν για να λυθούν τα τρέχοντα προβλήματα μας. Ακόμα και οι πιο κυνικοί –λέει ο Εντ–, ακόμα και οι πιο προκατειλημμένοι δεν μπορεί παρά να συμφωνήσουν με αυτό. Μετά έφεραν ορισμένους καταξιωμένους σχεδιαστές για να βοηθήσουν σε θέματα ύφους και αίσθησης. Η δεκαετία του '50 επiléχθηκε για τις οπτικοακουστικές πλευρές της πόλης, γιατί αυτή ήταν η δεκαετία κατά την οποία οι περισσότεροι ερωτώμενοι είχαν αυτοχαρακτηριστεί ως ευτυχισμένοι. Που είναι και ένας από τους στόχους εδώ: η μεγαλύτερη δυνατή ευτυχία. Ποιος δε θα 'λεγε ναι σε αυτό;

Μετά από την προβολή των πρώτων τηλεοπτικών σποτ, ο αριθμός των ηλεκτρονικών αιτήσεων αυξήθηκε ραγδαία. Καθόλου αξιοπερίεργο: υπήρχαν τόσο πολλά πλεονεκτήματα. Ποιος δε θα προτιμούσε να τρώει τρία καλά γεύματα την ημέρα, να πλένεται με περισσότερο από μια κούπα νερό, να τύνεται με καθαρά ρούχα και να κοιμάται σε ένα άνετο στρώμα χωρίς ακάρεα; Για να μην αναφερθούμε στη συναρπαστική αίσθηση του κοινού

* Positron = positive+electron = θετικός/ή/ό+ηλεκτρόνιο. (Σ.τ.Μ.)

σκοπού. Αντί να σαπίζεις σε κάποιο εγκαταλειμμένο διαμέρισμα γεμάτο ποντίκια και μούχλα ή να κρύβεσαι σε ένα βρομερό τροχόσπιτο, περνώντας τις νύχτες σου ξάγρυπνος, προσπαθώντας να απωθήσεις μαστουρωμένους εφήβους, οπλισμένους με σπασμένα μπουκάλια κι έτοιμους να σε δολοφονήσουν για μια χούφτα αποτσίγαρα, θα έχεις προσοδοφόρα εργασία, τρία υπέροχα γεύματα την ημέρα, μια πρασιά για να φροντίζεις, έναν θαμνοφράχτη για να κουρεύεις, τη διαβεβαίωση ότι συνεισφέρεις στο κοινό καλό και μια τουαλέτα με λειτουργικό καζανάκι. Θα έχεις με μια λέξη, ή μάλλον με τέσσερις: ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΝΟΗΜΑ.

Αυτό ήταν το τελευταίο σλόγκαν στην τελευταία διαφάνεια της παρουσίασης. Κάτι για να πάρουν μαζί τους φεύγοντας, λέει ο Εντ. Να το πάρουν στο καινούργιο τους σπίτι, εδώ, μέσα στη Χρονοκράτηση. Και μέσα στο Ποζιτρόνιο φυσικά. Σκεφτείτε ένα αυγό, με το ασπράδι και τον κρόκο. (Ένα αυγό εμφανίστηκε στην οθόνη, ένα μαχαίρι το έκοψε στη μέση, κατά μήκος.) Η Χρονοκράτηση είναι το ασπράδι, το Ποζιτρόνιο ο κρόκος και μαζί φτιάχνουν ολόκληρο το αυγό. Το αυγό της φωλιάς, λέει ο Εντ χαμογελώντας. Ακολουθεί η τελική εικόνα: μία φωλιά με ένα χρυσό αυγό να λάμπει μέσα της.

Ο Εντ κλείνει το PowerPoint, φοράει τα γυαλιά της πρεσβυωπίας, συμβουλευτεί έναν κατάλογο. Πρακτικά ζητήματα: τα καινούργια κινητά τους θα διανεμηθούν στην κεντρική αίθουσα. Μαζί με τα στεγαστικά μερίδιά τους. Οι λεπτομέρειες εξηγούνται σε έκταση στα πράσινα φυλλάδια που υπάρχουν στους φακέλους τους, εν συντομία όμως ο κάθε κάτοικος της Χρονοκράτησης θα ζει δύο ζωές: κρατούμενος τον ένα μήνα, δεσμοφύλακας ή δημοτικός υπάλληλος της πόλης τον επόμενο. Ένας Αναπληρωματικός έχει οριστεί για τον καθένα. Άρα η κάθε μονοκατοικία μπορεί να εξυπηρετεί τουλάχιστον τέσσερα άτομα:

τον Πρώτο Μήνα, τα σπίτια θα κατοικούνται από τους πολίτες, κι έπειτα, τον Δεύτερο Μήνα, από τους κρατούμενους του Πρώτου Μήνα, οι οποίοι θα υιοθετούν τον ρόλο του πολίτη και θα μετακομίζουν στα σπίτια. Κι έτσι θα συνεχίζεται, μήνα με τον μήνα, σε μόνιμη εναλλαγή. Σκεφτείτε την εξοικονόμηση στο κόστος διαβίωσης, λέει ο Εντ με κάτι που είτε είναι τικ, είτε κλείσιμο του ματιού.

Όσο για την αγοραστική δύναμη, αυτό είναι πάντα ένα καυτό θέμα: θα δοθεί στον καθένα τους ένα αρχικό ποσόν Ποξιδολαρίων, τα οποία μπορούν να ανταλλάγουν με τα όποια προϊόντα επιθυμούν να αγοράσουν στα μαγαζιά της Χρονοκράτησης ή από τον κατάλογο του εσωτερικού ηλεκτρονικού δικτύου. Τα αντικείμενα που αγοράζονται για την εξατομίκευση των χώρων διαβίωσης μπορούν είτε να φυλάσσονται κατά τους μήνες της φυλάκισης, είτε να χρησιμοποιούνται από κοινού με τους Αναπληρωματικούς· σε περίπτωση φθοράς, οι Αναπληρωματικοί θα αντικαταστήσουν φυσικά αυτά τα αντικείμενα, χρησιμοποιώντας τα δικά τους Ποξιδολάρια. Το προσωπικό Συντήρησης θα φροντίζει προβλήματα με τα υδραυλικά ή το ηλεκτρικό. Και με τις διαρροές, λέει ο Εντ. Της στέγης, όχι των πληροφοριών, προσθέτει με ένα χαμόγελο. Αυτό σερβίρεται ως αστείο, υποθέτει ο Σταν.

Ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο πράσινο φυλλάδιο. Οι εργένηδες θα μένουν σε τριάτρια διαμερίσματα, τα οποία θα μοιράζονται με έναν άλλο εργένη ή εργένισσα και τους δύο Αναπληρωματικούς τους. Οι μονοκατοικίες είναι αποκλειστικό προνόμιο των ζευγαριών και των οικογενειών: ωραία, αυτός και η Σαρμείν θα πάρουν μια από αυτές. Οι έφηβοι έχουν δύο σχολεία – το ένα μέσα στη φυλακή και το άλλο έξω. Τα μικρά παιδιά μένουν με τις μητέρες τους στη γυναικεία πτέρυγα, η οποία είναι εξοπλισμένη με επιβλεπόμενους παιδικούς σταθμούς, νηπιαγωγεία και χοροδιδασκαλείο για νήπια. Είναι μια πραγματικά ιδα-

νική κατάσταση για μικρά παιδιά και μέχρι στιγμής ο γονεϊκός δείκτης ικανοποίησης είναι πολύ υψηλός.

Η κάθε μονάδα κατοικίας έχει τέσσερις αποθηκευτικούς φωριαμούς με κλειδαριά, ένα για κάθε ενήλικα. Τα πολιτικά ρούχα, τα οποία μπορούν να επιλεγούν από τον ηλεκτρονικό κατάλογο, αποθηκεύονται σε αυτούς τους φωριαμούς κατά τους μήνες που οι κάτοχοί τους βρίσκονται στη φυλακή. Ο πορτοκαλής ρουχισμός της φυλακής φυλάσσεται στη Φυλακή Ποζιτρόνιο, χρησιμοποιείται στα διαστήματα του εγκλεισμού και αφήνεται εκεί για καθαρισμό.

Αυτά καθαυτά τα κελιά της φυλακής έχουν αναβαθμιστεί, και μολονότι έχει γίνει προσπάθεια διατήρησης του ύφους, έχουν προστεθεί σημαντικές ανέσεις. Δεν είναι σαν να τους ζητάνε να μείνουν σε μια παλιομοδίτικη φυλακή! Το φαγητό της φυλακής, για παράδειγμα, είναι τουλάχιστον τριών αστέρων. Ο ίδιος το απολαμβάνει όσο καμία άλλη κουζίνα, γιατί είναι εκπληκτικό πόσο μπορεί η φροντίδα και η πραγματικά θετική διάθεση να νοστιμίσει ακόμα και τα πιο απλά, αλλά πάντα αγνά, υλικά.

Ο Εντ συμβουλευεται τις σημειώσεις του. Ο Σταν μετατοπίζει από τον ένα γοφό στον άλλο το βάρος του στην καρέκλα: πόσο ακόμα θα το τραβήξει αυτός ο φαφλατάς; Έχει πιάσει το γενικότερο νόημα και μέχρι στιγμής δε βλέπει κάτι που να τον φρικάρει. Έναν καφέ θα τον έπινε. Ή, ακόμα καλύτερα, μια μπύρα. Αναρωτιέται τι να λένε στη Σαρμείν δίπλα, στα γυναικεία εργαστήρια.

Ναι, και κάτι άλλο, λέει ο Εντ. Πότε πότε, ένα συνεργείο θα κινηματογραφεί στιγμιότυπα της ιδανικής ζωής που θα ζουν όλοι τους με σκοπό την προβολή στον έξω κόσμο, αλλά και ως ώθησή –ένα είδος επιβράβευσης– για την τόσο χρήσιμη δουλειά που γίνεται εδώ. Και οι ίδιοι θα μπορούν να βλέπουν αυτά τα αποτελέσματα, αυτά τα ντοκιμαντέρ, στο δίκτυο κλειστού κυκλώματος της Χρονοκράτησης. Στο ίδιο δίκτυο θα μπορούν να ακούν μου-

σική και να παρακολουθούν ταινίες, αν και, προς αποφυγή εξάρσεων, δεν προβάλλεται πορνογραφία ή έργα με υπερβολική βία ούτε διατίθεται μουσική ροκ ή χιπ χοπ. Ωστόσο, δεν υπάρχει κανένας περιορισμός στα κουαρτέτα εγχόρδων, στον Μπινγκ Κρόσμπι, στην Ντόρις Ντέι, στους Αδελφούς Μιλς, ή σε τραγούδια από κλασικά μιούζικαλ του Χόλιγουντ.

Σκατά, σκέφτεται ο Σταν. Σκουπίδια για γιαγιάδες. Και τα αθλητικά; Θα μπορούν να βλέπουν κανέναν αγώνα; Αναρωτιέται αν υπάρχει τρόπος να πιάσεις σήμα απ' έξω. Τι το κακό έχει δηλαδή το φούτμπολ; Ίσως όμως είναι πολύ νωρίς για να δοκιμάσει κάτι τέτοιο.

Κάνα δυο πράγματα ακόμα, λέει ο Εντ. Υπάρχει ένας κατάλογος με δουλειές προτίμησης, στη φυλακή και την πόλη: σε αυτόν θα πρέπει να σημειώσουν τις τρεις πρώτες επιλογές τους, καλό θα είναι όμως να επιλέξουν δέκα. Όσοι δεν έχουν οδηγήσει ποτέ σκούτερ θα πρέπει να το δηλώσουν στο κίτρινο φυλλάδιο· τα μαθήματα οδήγησης σκούτερ αρχίζουν την Τρίτη. Τα σκούτερ είναι χρωματικά εναρμονισμένα με τους φωριαμούς αποθήκευσης και ο καθένας φέρει προσωπική ευθύνη για το σκούτερ του όσο αυτό βρίσκεται στη φροντίδα του.

Ο Εντ τους διαβεβαιώνει ότι είναι απόλυτα σίγουρος για τη μεγάλη επιτυχία τους σε αυτό το νέο, επαναστατικό εγχείρημα. Καλή τύχη! Τους χαιρετάει κουνώντας το χέρι σαν Άι-Βασίλης κι έπειτα βγαίνει από την αίθουσα. Η γυναίκα με το σκούρο ταγέρ τον ακολουθεί. *Ίσως είναι σωματοφύλακας*, σκέφτεται ο Σταν. Δυνατοί γλουτιαίοι.

Όταν φτάνει στον κατάλογο με τις δουλειές, ο Σταν διαλέγει πρώτη τη Ρομποτική. Μετά από αυτήν την Τεχνολογία Πληροφοριών και τρίτη την επισκευή σκούτερ. Όποια από τις τρεις και να του δώσουν, πιστεύει ότι μπορεί να την κάνει. Αρκεί να μην καταλήξει στον Καθαρισμό Κουζίνας, και θα είναι μια χαρά.

Εκείνο το απόγευμα πηγαίνουν με τη Σαρμείν για τα πρώτα τους ψώνια με τα Ποξιδολάρια τους και μοιράζονται το πρώτο τους γεύμα στο καινούργιο τους σπίτι. Η Σαρμείν δεν μπορεί να το πιστέψει· είναι τόσο χαρούμενη, που παραληρεί. Θέλει να ανοίξει όλες τις ντουλάπες, να βάλει μπροστά όλες τις ηλεκτρικές συσκευές. Ανυπομονεί να δει τι δουλειές θα τους δώσουν και δήλωσε συμμετοχή για τα μαθήματα σκούτερ. Θα είναι όλα τόσο καταπληκτικά!

«Πάμε στο κρεβάτι», λέει ο Σταν. Η Σαρμείν στριφογυρίζει σαν σβούρα που έχει βγει εκτός ελέγχου. Του δίνει την αίσθηση ότι θα χρειαστεί απόχλη για πεταλούδες για να την πιάσει, τόση είναι η υπερέντασή της.

«Έχω τόσο έξαψη!» λέει. *Κάτι μου είπες τώρα*, σκέφτεται ο Σταν. Μακάρι να ήταν εκείνος το αντικείμενο αυτής της έξαψης και όχι το πλυντήριο πιάτων, το οποίο αυτή τη στιγμή η Σαρμείν χαϊδολογεί σαν νεογέννητο γατάκι. Όσο για τον ίδιο, του είναι αδύνατον να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι όλο αυτό είναι κάποιου είδους πυραμιδικής απάτης κι όσοι δεν μπορέσουν να το καταλάβουν θα μείνουν με άδεια χέρια. Αλλά δεν υπάρχει κανένας προφανής λόγος που να δικαιολογεί αυτή την αίσθηση. Ίσως απλώς να είναι από τη φύση του αγνώμων.

ΔΙΨΑΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ο Σταν έχει χάσει το μέτρημα του ακριβούς χρόνου διαμονής τους στη δίδυμη πόλη. Ξεχνιέσαι εύκολα εδώ. Έχουν περάσει κιόλας δώδεκα μήνες; Παραπάνω από δώδεκα. Τον έναν μήνα επισκευάζει σκούτερ, τον επόμενο ασχολείται με το λογισμικό

μέτρησης αυγών στη φυλακή, τον επόμενο πίσω ξανά στα σκούτερ. Τίποτα που να μην μπορεί να καταφέρει.

Ακούει το *Paper Doll* στα ακουστικά του κινητού του όσο ξεβγάζει την κούπα του καφέ του. «Αυτοί οι ερωτιάηδες», σιγομουρμουρίζει τον σκοπό. Στην αρχή σιχαινόταν τη μουσική στη Χρονοκράτηση, τελευταία όμως έχει αρχίσει να τη βρίσκει παράδοξα παρηγορητική. Από μια άποψη, η Ντόρις Ντέι μπορεί να γίνει έως και ερεθιστική.

Η σημερινή είναι μέρα αλλαγής, η μέρα που εκείνος και η Σαρμείν επιστρέφουν στη φυλακή. Πώς περνάει άραγε τον χρόνο μακριά του, στην πέρυγα των γυναικών; «Ασχολούμαστε πολύ με το πλέξιμο», του έχει πει. «Τις ελεύθερες ώρες μας. Και μετά υπάρχει και ο λαχανόκηπος, και το μαγείρεμα – αυτές τις καθημερινές δουλειές τις κάνουμε εναλλάξ. Και το πλύσιμο των ρούχων φυσικά. Κι ύστερα, έχω το νοσοκομείο, τη δουλειά μου στη Φαρμακευτική Υπηρεσία – μεγάλη ευθύνη! Δε βαριέμαι ποτέ! Η μέρα περνάει χωρίς να το καταλάβω!»

«Σου λείπω;» τη ρώτησε ο Σταν πριν από μια βδομάδα. «Όταν είσαι εκεί μέσα;»

«Και βέβαια μου λείπεις. Μην είσαι χαζός», του είπε φιλώντας τον στη μύτη. Αλλά ένα φιλή στη μύτη δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Σταν. Διψάς για μένα, καίγεσαι για μένα; Αυτό θα ήθελε να τη ρωτήσει. Δεν τολμάει όμως, γιατί είναι σχεδόν σίγουρος ότι η Σαρμείν θα γελάσει.

Όχι ότι δεν κάνουν σεξ. Σίγουρα περισσότερο από όσο έκαναν στο αμάξι· αλλά είναι σεξ που σκηνοθετεί η Σαρμείν, που το κάνει σαν γιόγκα, με προσεκτικό έλεγχο της αναπνοής. Αυτό που θέλει εκείνος είναι απεγνωσμένο σεξ. Θέλει την απόγνωση. Όχι, όχι, όχι, ναι, ναι, ναι! Αυτό θέλει. Το συνειδητοποίησε αυτούς τους τελευταίους μήνες.

Κάτω, στο υπόγειο, ανοίγει τον μεγάλο πράσινο φωριαμό και αποθηκεύει τα ρούχα που φορούσε το καλοκαίρι: τα σορτζ, τα κοντομάνικα μπλουζάκια, τα μπλουτζίν. Ίσως να μην τα ξαναφορέσει γρήγορα: μέχρι να γυρίσει εδώ, τον άλλο μήνα, οι ξέστες μπορεί να έχουν τελειώσει κι εκείνος να φοράει πουλόβερ, αν και με τον Σεπτέμβρη ποτέ δεν ξέρεις. Τότε η πρασιά δε θα χρειάζεται και πολλή συντήρηση, που είναι ένα συν. Αν και το γρασίδι θα έχει τα χάλια του. Κάποιοι δε νοιάζονται καθόλου για τις πρασιές, τις θεωρούν δεδομένες, τις αφήνουν να κατσιάσουν και να ξεραθούν κι ύστερα τα κίτρινα μυρμήγκια κάνουν την επέλασή τους και θέλει πολλή δουλειά για να τις συνεφέρεις. Αν ήταν εδώ συνεχώς, θα κρατούσε το γρασίδι σε άριστη κατάσταση.

Επάνω, καθαρές πετσέτες παρατάσσονται στο μπάνιο, το κρεβάτι είναι στρωμένο με καθαρά σεντόνια. Η Σαρμείν τα έκανε αυτά, πριν φύγει με το σκούτερ της για το Ποζιτρόνιο. Τους τελευταίους δύο μήνες φεύγει από το σπίτι πριν από αυτόν, κι έτσι κάνει εκείνος τον τελικό έλεγχο: ίχνος από σημάδι στάθμης στην μπανιέρα, ούτε μία ορφανεμένη κάλτσα ούτε μία κηλίδα ξεχασμένης, παστωμένης οδοντόκρεμας στο πάτωμα μπροστά στους νιπτήρες ούτε χνουδωτές μπάλες από τρίχες στις γωνίες. Όταν ο Σταν και η Σαρμείν επιστρέφουν, την πρώτη μέρα κάθε δεύτερου μήνα, υποτίθεται ότι πρέπει να βρίσκουν το σπίτι σε άψογη κατάσταση, πεντακάθαρο, με την αχνή οσμή των αρωματισμένων με λεμόνι καθαριστικών, και στη Σαρμείν αρέσει να το αφήνει έτσι. Λέει ότι πρέπει να δίνουν το καλό παράδειγμα.

Σίγουρα το σπίτι δεν ήταν πεντακάθαρο σε όλες τις επιστροφές τους. Όπως είχε επισημάνει και η Σαρμείν, υπήρξαν τρίχες, υπήρξαν ψίχουλα ψωμιού, υπήρξαν μουντζούρες. Και κάτι περισσότερο από αυτά: τον περασμένο μήνα ο Σταν βρήκε ένα διπλωμένο σημείωμα: η γωνιά του εξείχε από το κάτω μέρος του ψυγείου. Μπορεί αρχικά να ήταν στερεωμένο στην πόρτα, με

το ασημί μαγνητάκι σε σχήμα πάπιας, αυτό που χρησιμοποιεί η Σαρμείν για τις λίστες με τις ελλείψεις σε προμήθειες.

Παρά το αυστηρό ταμπού της Χρονοκράτησης για την επαφή με τους Αναπληρωματικούς, ο Σταν διάβασε το σημείωμα αμέσως. Αν και ήταν γραμμένο και εκτυπωμένο σε υπολογιστή, ήταν σοκαριστικά προσωπικό:

Αγαπημένε Μαξ, ανυπομονώ για την επόμενη φορά. Διψάω για σένα! Σε θέλω τόσο πολύ. ΧΧΟΟ και ξέρεις τι άλλο – Τζάσμιν.

Υπήρχε ένα φιλί με κραγιόν: έντονο ροζ. Όχι, πιο σκούρο: κάποιου είδους μοβ. Όχι βιολετί, όχι μπορντό, όχι καστανοκόκκινο. Ο Σταν ξεφύλλισε νοερά τον κατάλογο με τα χρώματα που ήταν αποθηκευμένος στο μυαλό του, προσπαθώντας να θυμηθεί τα ονόματα των αποχρώσεων στα χρωματολόγια και τα δείγματα υφασμάτων που τόσο πολύ χρόνο περνάει η Σαρμείν κοιτάζοντας. Έφερε το χαρτί κοντά στη μύτη του, πήρε βαθιά εισπνοή: είχε ακόμα ένα αχνό άρωμα, σαν τσιχλόφουσκα κεράσι.

Η Σαρμείν δεν είχε φορέσει ποτέ τέτοιο χρώμα κραγιόν. Και δεν του είχε γράψει ποτέ τέτοιο σημείωμα. Το πέταξε στα σκουπίδια σαν να τον έκαιγε, μετά όμως το ψάρεψε από τον κάδο και το ξανάβαλε κάτω από το ψυγείο: η Τζάσμιν δεν έπρεπε να ξέρει ότι το σημειώμά της στον Μαξ είχε υποκλαπεί. Επίσης, δεν αποκλείεται ο Μαξ να ψάχνει κάτω από το ψυγείο για τέτοια σημειώματα – μπορεί να είναι ένα από τα σεξουαλικά παιχνιδάκια τους αυτό – και να αναστατωθεί αν δε βρει το συγκεκριμένο. «Πήρες το σημειώμά μου;» θα τον ρωτούσε η Τζάσμιν ξαπλωμένη όταν θα ήταν στο κρεβάτι, κολλημένοι ο ένας πάνω στον άλλον. «Ποιο σημείωμα;» θα απαντούσε ο Μαξ. «Ω, Θεέ μου, το βρήκε ένας από τους δυο τους!» θα αναφωνούσε η Τζάσμιν. Μετά θα γελούσε. Ίσως και να τη διέγειρε η σκέψη ότι ένα τρίτο ζευγά-

ρι μάτια είχε δει το αποτύπωμα του διασπασμένου στόματός της.

Όχι ότι αυτή η γυναίκα χρειάζεται διέγερση. Ο Σταν δεν μπορεί να πάψει να το σκέφτεται: να σκέφτεται την Τζάσμιν, το στόμα της. Του φτάνει το πόσο άσχημα είναι τα πράγματα εδώ, στο σπίτι, ακόμα κι όταν η Σαρμείν ανασαίνει δίπλα του, ανάλαφρα ή βαριά, ανάλογα με το τι κάνουν, ή μάλλον με το τι κάνει εκείνος – η Σαρμείν δεν ήταν ποτέ της ιδιαίτερα ενεργητική, μάλλον παθητική θα τη χαρακτήριζες, ο τύπος που μένει στις πλάγιες γραμμές του γηπέδου και σε ενθαρρύνει ζητωκραυγάζοντας από απόσταση. Στο Ποζιτρόνιο, όμως, στο στενό κρεβάτι του στην πέρυγα των αντρών, αυτό το φιλί αιωρείται στο σκοτάδι μπροστά στα ανοιχτά μάτια του σαν τετράδα αφράτων μαξιλαριών, προκλητικά μισάνοιχτων, έτοιμων, θαρρείς, να αναστενάξουν ή να μιλήσουν. Τώρα πια ο Σταν ξέρει τι χρώμα είναι αυτό το στόμα, το εντόπισε.

Φούξια. Σου δίνει μια υγρή, χυμώδη αίσθηση. *Κάνε γρήγορα*, λέει το στόμα. *Σε θέλω, σε θέλω τώρα! Διψάω για σένα!* Αλλά μιλάει στον Σταν, όχι στον τύπο τα ρούχα του οποίου αναπαύονται στον φωριαμό δίπλα στον δικό του. Όχι στον Μαξ.

Μαξ και Τζάσμιν, αυτά είναι τα ονόματά τους – τα ονόματα των Αναπληρωτών, των δύο άλλων που μένουν στο σπίτι, που το καθαρίζουν και το φροντίζουν, που ικανοποιούν τις απαιτήσεις του, που πραγματοποιούν τις φαντασιώσεις του για τη συνηθισμένη ζωή όσο εκείνος και η Σαρμείν δεν είναι εκεί. Υποτίθεται ότι εκείνος δεν πρέπει να ξέρει αυτά τα ονόματα ή το σπιδήποτε σχετίζεται με τους κατόχους τους: αυτό είναι το πρωτόκολλο στη Χρονοκράτηση. Εξαιτίας του σημειώματος, όμως, ξέρει τα ονόματα. Και τώρα πια ξέρει –ή συνάγει ή, ακριβέστερα, φαντάζεται– ένα σωρό άλλα πράγματα επίσης.

Ο φωριαμός του Μαξ είναι ο κόκκινος. Της Σαρμείν είναι

ροζ, της Τζάσμιν μοβ. Σε περίπου μία ώρα από τώρα –μόλις ο Σταν φύγει από το σπίτι, μόλις αποσυνδεθεί–, ο Μαξ θα μπει μέσα, θα ανοίξει τον κόκκινο φωριαμό, θα βγάλει τα αποθηκευμένα ρούχα του, θα τα κουβαλήσει επάνω, θα τα τακτοποιήσει στην κρεβατοκάμαρα, στα ράφια, στην ντουλάπα: αρκετά για διαμονή ενός μηνός.

Μετά θα καταφθάσει η Τζάσμιν. Δε θα μπει στον κόπο να ασχοληθεί με τον φωριαμό της, όχι στην αρχή. Θα πέσουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Όχι: η Τζάσμιν θα πέσει στην αγκαλιά του Μαξ, θα πιέσει το σώμα της στο δικό του, θα ανοίξει το φούξι στομά της, θα σκίσει τα ρούχα του Μαξ και τα δικά της, θα τον τραβήξει πάνω – σε τι; Στο χαλί του καθιστικού; Ή μήπως θα ανέβουν σκοντάφτοντας επάνω, τρελοί από πόθο, για να πέσουν με τα μέλη μπλεγμένα στο κρεβάτι που με τόση φροντίδα, ευγένεια και τάξη είχε στρώσει η Σαρμείν με τα φρεσκοσιδερωμένα σεντόνια της πριν φύγει; Σεντόνια με μια μπορντούρα από μωρουδιακά γαλαζοπούλια να δένουν γύρω γύρω ροζ φιόγκους: η αντίληψη της Σαρμείν για το χαριτωμένο. Αυτά τα σεντόνια δε φαίνονται κατάλληλα για τον Μαξ και την Τζάσμιν. Το μαύρο σατέν τους ταιριάζει περισσότερο. Παρ' όλ' αυτά, όπως και όλα τα βασικά είδη, τα σεντόνια ήρθαν πακέτο με το σπίτι.

Η Τζάσμιν δε σιδερώνει σεντόνια ούτε φτιάχνει το κρεβάτι για τον Σταν και τη Σαρμείν πριν φύγει: βρίσκουν το στρώμα γυμνό, κι ούτε πετσέτες βγαλμένες στο μπάνιο. Αλλά βέβαια η Τζάσμιν δεν πολυσκοτίζεται με τέτοιες νοικοκυρίστικες λεπτομέρειες, σκέφτεται ο Σταν, γιατί το μόνο που τη νοιάζει είναι το σεξ.

Ο Σταν αναδιατάσσει την Τζάσμιν και τον Μαξ στο μυαλό του, λίγο έτσι, λίγο αλλιώς, το ξεσκισμένο δαντελένιο σουτιέν πεταμένο στο πάτωμα, πόδια σηκωμένα στον αέρα, μαλλιά ανάστατα και μπερδεμένα, αν και δεν έχει ιδέα με τι μπορεί να μοιάζουν αυτοί οι δυο. Η πλάτη του Μαξ είναι γεμάτη σημάδια από γδαρσίματα, σαν δερμάτινος καναπές που έχει γίνει στόχος γάτας.

Τι τσούλα αυτή η Τζάσμιν. Παίρνει φωτιά στη στιγμή, σαν επαγωγική εστία. Ο Σταν δεν το αντέχει.

Μπορεί να είναι άσχημη. Άσχημη, άσχημη, άσχημη, επαναλαμβάνει σαν γητειά, προσπαθώντας να την ξορκίσει – αυτήν και την εξοργιστική μυρωδιά τσιχλόφουσας του κραγιόν της, αυτήν και τη βραχνή, αισθησιακή φωνή της, μία φωνή που δεν έχει ακούσει ποτέ. Το κόλπο όμως δεν πιάνει, γιατί δεν είναι άσχημη, είναι όμορφη. Τόσο όμορφη, που λάμπει στο σκοτάδι.

Δεν έχει τέτοια κόλπα με τη Σαρμείν. Ούτε καντά, φούξια φιλιά ούτε κυλίσματα στο χαλί. Σε έναν μήνα από τώρα θα είναι: «Στάνλεϊ! Σταν! Αγάπη! Γύρισα!» με ανάλαφρη, καθαρή σαν το κρύσταλλο φωνή, φωνή χωρίς υπαινιγμούς· η Σαρμείν με το ριγέ, γαλάζιο και άσπρο πονκάμισό της, τόσο κολλαριστό, με την υποδεέστερη, αχνή οσμή του λευκαντικού και την κυρίαρχη μυρωδιά του μαλακτικού με άρωμα παιδικής πούδρας να αναδίνεται από τις ίνες του.

Δε θα την ήθελε αλλιώς. Γι' αυτό την παντρεύτηκε: ήταν μια απόδραση από τις πολυδιάστατες, ύπουλες, ειρωνικές, μια κρύο μια ζέστη γυναίκες με τις οποίες έμπλεκε ως τότε· γυναίκες υπερβολικά ανοιχτές στην επιδρομή του Κόνορ, και του οποιουδήποτε άλλου επίσης. Διαφάνεια, σιγουριά, πίστη: οι διασυρμοί που είχε υποστεί τον δίδαξαν να τις εκτιμά. Του άρεσε αυτό το ρετρό που είχε η Σαρμείν, το κάτι που θύμιζε διαφήμιση μπισκότων, η σεμνοτυφία της, το ότι δε βλαστημούσε σχεδόν ποτέ. Όταν παντρεύτηκαν, σκέφτονταν τα παιδιά, μόλις θα είχαν την οικονομική δυνατότητα. Ακόμα τα σκέφτονται. Ίσως να συμβεί σύντομα, τώρα που δε ζουν πια στο αυτοκίνητό τους.

Πληκτρολογεί τον κωδικό στον φωριαμό του, περιμένει να ανάψει η ένδειξη ΚΛΕΙΣΤΟ, ανεβαίνει τα σκαλιά του υπογείου, φεύγει από το σπίτι. Μόλις βγαίνει έξω, πληκτρολογεί έναν δεύτερο κωδικό στην οθόνη δίπλα στην εξώπορτα, κωδικοποιώντας την έξοδο του.

Στο Ποζιτρόνιο, η Τζάσμιν και ο Μαξ πρέπει να έχουν ήδη φορέσει τα πολιτικά τους, που αποθήκευσαν εκεί τον περασμένο μήνα. Τώρα πρέπει να φεύγουν από τις πτέρυγές τους και να αφήνουν τα πορτοκαλιά ρούχα της φυλακής στην Υποδοχή. Πολύ σύντομα θα καβαλήσουν τα σκούτερ τους και θα πάρουν τον δρόμο για τούτο το σπίτι. Ο Σταν νιώθει την ηδονοβλεπτική παρόρμηση να κρυφτεί πίσω από τον θαμνοφράχτη, τον φράχτη με τις τούγιες που είχε κλαδέψει την περασμένη εβδομάδα, διορθώνοντας τις τσαπατσουλιές του Μαξ στη διάρκεια της πιο πρόσφατης παραμονής του στο σπίτι. Θα περιμένει μέχρι να μπουν και οι δύο μέσα κι ύστερα θα κρυφοκοιτάξει από τα παράθυρα. Έχει σχεδιάσει πώς θα το κάνει, φρόντισε να μην κατεβάσει εντελώς τα στόρια στο μεγάλο παράθυρο του ισογείου. Αν πάνε επάνω όμως, δε θα έχει άλλη επιλογή από το να στήσει την αρθρωτή σκάλα, και ο Σταν ξέρει τι τριξίματα και μεταλλικούς θορύβους μπορεί να προκαλέσει αυτό.

Κι αν πέσει από τη σκάλα; Ή, ακόμα χειρότερα, αν ο Μαξ βγει στο παράθυρο τσίτσιδος και τον σπρώξει; Δε γνωρίζει για τον Μαξ παρά όσα υπονοούνται σε εκείνο το σημείωμα: επίσης, ο Μαξ είχε διαλέξει πρώτος φωριαμό, και διάλεξε τον κόκκινο. Πρέπει να είναι επιθετικός τύπος. Ο Σταν δε θα 'θελε να τον σπρώξει από τη σκάλα ένας θυμωμένος γυμνός άντρας, στην ανάγλυφη από καλοσχηματισμένους μυς επιδερμίδα του οποίου τώρα προσθέτει νοερά μπόλικά τατουάζ. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Μαξ έχει επίσης ξυρισμένο κεφάλι, γεμάτο σημάδια και ουλές από όλες εκείνες τις φορές που έσπασε δόντια και σαγόνια άλλων χρησιμοποιώντας απλώς την ισχύ τού σε σχήμα σφαίρας κρανίου του.

Όσο για το κρανίο του Σταν, αυτό εξακολουθεί να έχει πάνω του ένα πέλος ανοιχτόξανθων μαλλιών, τα οποία ωστόσο έχουν αρχίσει να αραιώνουν, παρότι είναι μόνο τριάντα δύο χρόνων. Ποτέ δε χρησιμοποίησε το κρανίο του για να χτυπήσει κάποιον

στο στόμα, αν και είναι πρόθυμος να στοιχηματίσει το αντίθετο για τον Μαξ. Το πιθανότερο είναι ότι κάποτε, στην προ Ποξιτρονίου ζωή του, ο Μαξ δούλευε ως σωματοφύλακας για κάποιον ντυμένο με μαύρα γυαλιστερά σακάκια και στολισμένο με χρυσές καδένες νταβατζή/έμπορο κοκαΐνης. Κάποιον σαν τον Κόννορ, απλώς έναν πιο μεγάλοςωμο, πιο σκληρό, πιο κακό και πιο ισχυρό Κόννορ. Στο έδαφος ο Σταν ίσως κατάφερε να τα βάλει με έναν τέτοιο άντρα, πάνω σε εκείνη τη σκάλα, όμως, δε θα είχε καλή ισορροπία. Και θα προσγειωνόταν στον θαμνοφράχτη, ανοίγοντας μια πριονωτή τρύπα στις τούγιες, μετά από όλο αυτό το προσεκτικό ψαλίδισμα που τους είχε κάνει.

Αυτός ο σκατομαλάκας ο Μαξ είναι ακόμα χειρότερος με τον θαμνοφράχτη από ό,τι είναι με το γκαζόν. Ο Σταν βρήκε το κλαδευτήρι πεταμένο στον πάγκο του γκαράζ, με τις λεπίδες του κολλημένες, παστωμένες με σφαγιασμένα φυλλώματα. Δεν υπάρχει όμως περίπτωση να μπορέσει ποτέ να συγκεντρωθεί ο κακομοίρης ο Μαξ στο κλάδεμα, αφού κάθε φορά που η Τζάσμιν τον βλέπει με τα πέτσινα κηπουρικά γάντια του, χιμάει πάνω του κι αρχίζει να του νυχιάζει τη ζώνη.

Δεδομένων όλων αυτών, καλύτερα να μην κρυφοκοιτάξει από το παράθυρο.

Α Λ Λ Α Γ Η

Είναι μια όμορφη, ανέφελη μέρα, όχι πολύ ζεστή για πρώτη Αυγούστου. Η Σαρμείν βρίσκει τις μέρες της αλλαγής σχεδόν γιορτινές: όταν δε βρέχει, οι δρόμοι είναι γεμάτοι κόσμος, ανθρώπους που χαμογελάνε, που χαιρετάνε ο ένας τον άλλο, κάποιοι περ-

πατώντας, άλλοι πάνω στα χρωματικά κωδικοποιημένα σκούτερ τους ή πάνω στο περιστασιακό αυτοκινητάκι του γκολφ. Κάθε τόσο ένα από τα σκούρα αυτοκίνητα της Παρακολούθησης γλιστράει ανάμεσά τους: τις μέρες της αλλαγής αυτά τα τελευταία είναι περισσότερα.

Οι πάντες φαίνονται ευχαριστημένοι: το να έχεις δύο ζωές σημαίνει ότι υπάρχει πάντα κάτι διαφορετικό να περιμένεις. Είναι σαν να πηγαίνεις διακοπές κάθε μήνα. Ποια ζωή όμως είναι οι διακοπές και ποια η δουλειά; Η Σαρμείν δεν έχει ιδέα.

Πηγαίνοντας στο φαρμακείο της πόλης της Χρονοκράτησης με το ροζ-και-μοβ ηλεκτρικό σκούτερ της, ρίχνει μια ματιά στο ρολόι της, δεν έχει πολύ χρόνο. Πρέπει να έχει ολοκληρώσει την εισαγωγή της στο Ποζιτρόνιο μέχρι τις πέντε και μισή το αργότερο και η ώρα είναι ήδη τρεις. Είπε στον Σταν ότι είχε να κάνει κάτι παραγγελίες για το νοσοκομείο της φυλακής, γι' αυτό βιαζόταν να φύγει από το σπίτι. Τον περασμένο μήνα η δικαιολογία της ήταν τα καλύμματα – δε συμφωνούσε κι εκείνος για τα καλύμματα, δεν ήταν πολύ μουντό το χρώμα τους, δεν έπρεπε να πάνε μαζί να δουν τη συλλογή και να κάνουν μια αίτηση για κάτι πιο χαρούμενο; Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος με τις ψηφιακές εικόνες, το καλύτερο είναι να πας να τα δεις από κοντά. Να, είχε μερικά δείγματα υφασμάτων! Λουλουδάτο ή μήπως γεωμετρικό μοτίβο;

Οτιδήποτε παρόμοιο και ο Σταν κατεβάζει ρολά – η Σαρμείν μπορεί να είναι ήσυχη ότι δεν έχει ακούσει λέξη από όσα του είχε πει. Θα το πρόσεχε αν εξαφανιζόταν ξαφνικά από το σπίτι, κατά τα άλλα όμως έχει πάψει να της πολυδίνει σημασία. Τώρα τελευταία την αντιμετωπίζει σαν λευκό θόρυβο, σαν το κελάρυσμα στο μηχανήμα του ύπνου τους. Κάποτε αυτό θα την πλήγωνε –και την πλήγωνε όντως–, τώρα όμως τη βολεύει μια χαρά.

Παρκάρει το σκούτερ της στον χώρο στάθμευσης πίσω από το φαρμακείο κι ύστερα κάνει πεζή τον γύρο ως την κεντρική

είσοδο. Η καρδιά της χτυπάει ήδη δυνατότερα. Παίρνει μια βαθιά ανάσα, υιοθετεί την πολυάσχολη, αποτελεσματική πόζα της, συμβουλευέται το μικρό σημειωματάριό της σαν να υπάρχει κάτι γραμμένο εκεί. Μετά παραγγέλνει ένα μεγάλο κουτί γάζες, χρεώνοντάς το στον λογαριασμό του νοσοκομείου. Οι επιπλέον γάζες δεν είναι απαραίτητες, αλλά ούτε και κάτι το αξιοσημείωτο: κανείς δεν πρόκειται να κρατήσει λογαριασμό στις γάζες, ειδικά αφού αυτό το είδος του λογαριασμού τυχαίνει να είναι δική της δουλειά, μήνα παρά μήνα.

Χαρίζει το πιο φωτεινό χαμόγελό της στον Μπιλ Νέιρον, που δουλεύει την τελευταία ώρα του ως φαρμακοποιός πριν αφήσει την άσπρη ποδιά του και αναλάβει τον όποιο ρόλο παίζει εντός των τειχών της Φυλακής Ποζιτρόνιο. Ο Μπιλ της ανταποδίδει το χαμόγελο και ανταλλάσσουν σχόλια για τον υπέροχο καιρό, για να κλείσουν έπειτα με αποχαιρετισμούς. Η Σαρμείν χαμογελάει ξανά. Τα δόντια της είναι τόσο αθώα: ασεξουαλικά, ούτε στο ελάχιστο μυτερά, με καμία απολύτως επικίνδυνη γωνία. Κάποτε ανησυχούσε ότι ήταν υπερβολικά συμμετρικά, υπερβολικά ξασπρισμένα, έχει καταλήξει όμως να σκέφτεται αυτά τα χαρακτηριστικά ως πλεονέκτημα. Τα μικρά δόντια της δεν ανησυχούν κανέναν: η ουδετερότητα είναι καλό καμουφλάζ.

Επιστρέφει βιαστικά στον χώρο στάθμευσης και, όπως το περίμενε, βρίσκει έναν μικρό φάκελο να την περιμένει κάτω από τη σέλα του σκούτερ της. Τον παίρνει, βγαίνει από το πάρκινγκ, στρίβει στην επόμενη γωνία, σε έναν από τους οικιστικούς δρόμους, παρκάρει.

Δε χρησιμοποιούν τα κινητά που τους παρέχει η πόλη της Χρονοκράτησης για να κανονίσουν αυτές τις συναντήσεις: είναι πολύ ριψοκίνδυνο, γιατί ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι παρακολουθούν οι άνθρωποι της Τεχνολογίας Πληροφοριών. Ολόκλη-

ρη η πόλη βρίσκεται μέσα σε γυάλα: οι επικοινωνίες είναι ελεύθερες εντός των ορίων της, αλλά έξω δε βγαίνει κουβέντα, εκτός μέσω των εγκεκριμένων διαύλων. Ούτε γκρίνιες ούτε παράπονα ούτε κουτσομπολιά ούτε καρφώματα και σπιουνιές. Το γενικότερο μήνυμα είναι αυστηρά ελεγχόμενο: ο έξω κόσμος πρέπει να έχει τη διαβεβαίωση ότι το σχέδιο της δίδυμης πόλης Ποξιτρόνιο/Χρονοκράτηση λειτουργεί.

Και όντως λειτουργεί, γιατί δεσ: ασφαλείς δρόμοι, ούτε ένας άστεγος, δουλειές για όλους!

Αν και υπήρξαν κάποια σαμαράκια καθοδόν, και αυτά τα σαμαράκια έπρεπε να ισοπεδωθούν. Αυτή τη στιγμή, όμως, η Σαρμείν δεν έχει καμία πρόθεση να αναλογιστεί αυτά τα σαμαράκια και τη φύση της ισοπέδωσής τους.

Ξεδιπλώνει το χαρτί, διαβάζει τη διεύθυνση. Θα ξεφορτωθεί το σημείωμα καίγοντάς το, αν και όχι εδώ, σε ανοιχτό χώρο: μια γυναίκα με ένα σκούτερ που βάζει φωτιά σε κάτι μπορεί να τραβήξει την προσοχή. Δεν υπάρχουν μαύρα αυτοκίνητα ενόψει, φημολογείται όμως ότι η Παρακολούθηση μπορεί να δει χωρίς να τη βλέπουν.

Η σημερινή διεύθυνση είναι σε έναν οικισμό που είχε ξεμείνει στην περιοχή από κάποια δεκαετία στα μέσα του εικοστού αιώνα: ένα από τα πολλά κειμήλια του παρελθόντος της πόλης. Όπως τους είχαν εξηγήσει στην ιστορική αναδρομή, η πόλη που μετεξελίχθηκε στη Χρονοκράτηση είχε ιδρυθεί στα τέλη του δεκάτου ενάτου αιώνα από μία ομάδα Κουάκερων. Η αδελφική αγάπη ήταν αυτό που ήθελαν· το όνομα της πόλης ήταν Αρμονία, το έμβλημά της μία κυψέλη μελισσών, σύμβολο της ομαδικής εργασίας. Η πρώτη βιομηχανία ήταν ένας μύλος που έφτιαχνε ζάχαρη από τεύτλα· μετά ακολούθησε ένα εργοστάσιο επίπλων, μετά μια βιοτεχνία κορσέδων. Μετά φτιάχτηκε ένα εργοστάσιο αυτο-

κινήτων –εκείνων πριν από τα Ford–, μετά μία επιχείρηση φωτογραφικών φιλμ και τέλος ένα πολιτειακό σωφρονιστικό ίδρυμα.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι ζωτικές βιομηχανίες έσβησαν, ώσπου έμεινε από την Αρμονία ένα ξεκοιλιασμένο κέντρο, κάμποσα μισογκρεμισμένα δημόσια κτίρια με λευκές κολόνες και πολλά πλειστηριασμένα σπίτια, που ούτε κι οι τράπεζες δεν μπορούσαν να πουλήσουν. Και βέβαια το σωφρονιστικό ίδρυμα, που ήταν το μέρος όπου εργαζόνταν οι κάτοικοι, αν και όταν εργαζόνταν.

Τώρα, όμως, σκέφτεται η Σαρμείν, *όλα είναι αλλιώς*. Τι πρόδος! Ήδη, για παράδειγμα, το γυμναστήριο ανακαινίστηκε. Κι ένα σωρό σπίτια αναβαθμίζονται – μια καινούργια φουρνιά αιτούντων θα φτάσει από μήνα σε μήνα για να τα γεμίσει. Ή ίσως για να γεμίσει τα σπίτια που δεν είναι και τόσο αναβαθμισμένα, όπως εκείνο που έμεναν με τον Σταν στην αρχή. Είχαν προβλήματα με τα υδραυλικά: ή μάλλον *επεισόδια* με τα υδραυλικά, αφού ήταν μεγαλύτερα από απλά προβλήματα. Υπήρξε ένα διάστημα που έβρεχε επί μέρες και ο υπόνομος ανέβλυζε στον νεροχύτη της κουζίνας: αυτό σίγουρα ήταν μεγαλύτερο από ένα απλό πρόβλημα.

Ευτυχώς κατάφεραν να πάρουν έγκριση για μεταφορά: η Σαρμείν υποθέτει ότι και οι Αναπληρωματικοί τους είχαν μετακομίσει επίσης στο καινούργιο σπίτι, αλλά ίσως και όχι. Δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει τον Μαξ σχετικά – αν εκείνος και η γυναίκα του είχαν μείνει ποτέ στο προηγούμενο σπίτι. Με τον Μαξ δεν κουβεντιάζουν τέτοια πράγματα.

Κάθε μήνα η διεύθυνση είναι διαφορετική: καλύτερα έτσι. Ευτυχώς υπάρχουν πολλά ακατοίκητα σπίτια, αυτά που έμειναν από τότε που οι βιομηχανίες έκλειναν η μία μετά την άλλη και οι δανειστές έκαναν πλειστηριασμούς, και από πιο μετά επίσης, τον καιρό που τόσο πολλά σπίτια έμεναν άδεια γιατί κανείς δεν

ήθελε να τα αγοράσει. Ο Μαξ είναι μέλος της Ομάδας Αποκατάστασης Καταλυμάτων του Δήμου όταν δε μένει στο κελί του στο Ποζιτρόνιο. Η Ομάδα Αποκατάστασης είναι αυτή που επιθεωρεί τα σπίτια κι έπειτα τα χαρακτηρίζει, είτε για να ισοπεδωθούν και να μετατραπούν σε πάρκα και κοινοτικούς κήπους, είτε, στην αντίθετη περίπτωση, για να ανακαινιστούν, οπότε ο Μαξ είναι σε θέση να ξέρει ποια είναι κατάλληλα.

Ο Μαξ προσπαθεί να διαλέγει το είδος της εσωτερικής διακόσμησης που προτιμά η Σαρμείν: της αρέσουν οι ρομαντικές ταπετσαρίες με μοτίβα από τριανταφυλλάκια ή μαργαρίτες. Και πράγματι βρίσκει αυτά που έχουν τέτοιες ταπετσαρίες. Αλλά από το κάθε σπίτι που χρησιμοποιούν έχουν περάσει βάνδαλοι, τον καιρό που τριγύριζαν από πόλη σε πόλη κι από σπίτι σε σπίτι, σπάζοντας τζάμια και μπουκάλια και πίνοντας και μαστουρώνοντας και πέφτοντας για ύπνο στα πατώματα και χρησιμοποιώντας τις μπανιέρες σαν απόπατους, πριν καν ξεκινήσει το Σχέδιο Ποζιτρόνιο.

Οι συμμορίες και οι τρελοί έχουν αφήσει τα σημάδια τους στη λουλουδάτη ταπετσαρία: tags και άλλα πράγματα. Βίαια σκίτσα. Σύντομες, σκληρές λέξεις, γραμμένες με σπρέι ή μαρκαδόρους ή κραγιόν και, μια δυο φορές, με κάτι καφετί και ξεραμένο που μπορεί να ήταν σκατά.

«Διάβασέ το μου», της είχε ψιθυρίσει στο αυτί ο Μαξ, στο πρώτο σπίτι, την πρώτη φορά.

«Δεν μπορώ», είπε εκείνη. «Δε θέλω».

«Θέλεις», είπε ο Μαξ. «Θέλεις και παραθέλεις». Και πρέπει να ήθελε, γιατί αυτές οι λέξεις ξεχύθηκαν από το στόμα της. Ο Μαξ γέλασε, τη σήκωσε, έχωσε τα χέρια του κάτω από τη φούστα της. Ποτέ δε φοράει μπλουτζίν στις συναντήσεις τους, και ο λόγος είναι αυτός. Την επόμενη στιγμή ήταν πεσμένοι στα γυμνά σανίδια.

«Περίμενε!» του είπε με την ανάσα κομμένη από ηδονή. «Ξεκούμπωσε τα κουμπιά!»

«Δεν μπορώ να περιμένω», της είπε, και ήταν αλήθεια, δεν

μπορούσε να περιμένει, κι επειδή εκείνος δεν μπορούσε, δεν μπορούσε ούτε κι αυτή. Ήταν σαν την περιήληψη στο οπισθόφυλλο του πιο καυτού ερωτικού μυθιστορήματος στην περιορισμένων τίτλων βιβλιοθήκη του Ποζιτρονίου. Έρμαιο στο έλεος της επιθυμίας. Μεθυσμένη από πόθο. Σαν κυκλώνας. Ανεξέλεγκτα βογκητά. Όλα αυτά. Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι μπορούσε να υπάρχει μέσα της μια τόσο σφοδρή κινητήρια δύναμη, μια τέτοια ενέργεια. Πίστευε ότι τέτοια πράγματα ήταν μόνο για τα βιβλία και την τηλεόραση, ή για άλλους ανθρώπους.

Μετά μάζεψε τα σκορπισμένα στο πάτωμα κουμπιά, τα έβαλε στην τσέπη της. Μόνο δύο είχαν ξηλωθεί. Τα ξαναέραψε αργότερα, μετά από τη βάρδια της στο Ποζιτρόνιο, πριν επιστρέψει στο σπίτι όπου ζούσε με τον Σταν.

Τον Σταν τον αγαπούσε, αλλά ήταν διαφορετικό. Ένα διαφορετικό είδος αγάπης. Ασφαλές, ναρκωμένο. Ταίριαζε με χρυσόψαρα στη γυάλα –όχι πως είχαν χρυσόψαρα– και με γάτες, ίσως. Και με αυγά για πρωινό, ποσέ, φωλιασμένα μέσα στα ατομικά σκεύη τους. Και με μωρά.

Όταν η Γιαγιά Γούνι πέθανε, η Σαρμείν έπρεπε να τα καταφέρει μόνη της· ήταν σαν να γλιστρούσε σε λεπτό πάγο με εμφανείς τις ρωγμές, με την καταστροφή να ελλοχεύει ακριβώς κάτω από τα πόδια της, το κόλπο όμως ήταν να συνεχίσει να πατινάρει. Αγαπούσε τον Σταν γιατί της άρεσε το στέρεο έδαφος, οι επιφάνειες χωρίς αντανάκλαση, οι ταινίες με καλό τέλος. Τελείωση, το έλεγαν. Στη Φυλακή Ποζιτρόνιο είχε διαλέξει τη θέση της προϊσταμένης στη Φαρμακευτική Υπηρεσία όταν της προσφέρθηκε, γιατί είχε να κάνει με ράφια και απογραφές και πράγματα που έπρεπε να είναι πάντα στη θέση τους.

Ή τουλάχιστον αυτό νόμιζε ότι θα ήταν όλο κι όλο· όπως αποδεικνύεται, όμως, υπάρχουν κι άλλα. Υπάρχουν καθήκοντα για τα οποία δεν την είχαν ενημερώσει εξαρχής, ένας κάποιος βαθμός ακαταστασίας, υπάρχουν χειρισμοί που πρέπει να εκτε-

λεστούν. Έχει αρχίσει να γίνεται επιδέξια σε αυτά. Και, όπως αποδεικνύεται, δεν είναι και τόσο ένθερμη οπαδός της ευταξίας.

Ήταν τσαπατσουλιά να αφήσει το σημείωμα κάτω από το ψυγείο. Κι αυτό το κραγιόν – πολύ φτηνιάρικο. Το φυλάει στον φωριαμό της· μόνο σε εκείνο το σημείωμα το έχει χρησιμοποιήσει. Ο Σταν δε θα ανεχόταν ποτέ μια τόσο φανταχτερή απόχρωση – Βιολετί Πάθος λεγόταν, τόσο κακόγουστο.

Γι' αυτό το είχε αγοράσει: έτσι σκέφτεται τα αισθήματά της για τον Μαξ. Βιολετιά. Μαβιά. Παθιασμένα. Υπερβολικά. Και, ναι, κακόγουστα. Σε έναν τέτοιο άντρα, για τον οποίο τρέφεις τέτοια αισθήματα, μπορείς να πεις το στιδήποτε, με εκείνο το *Διψάω για σένα* να είναι το πιο αθώο. Λόγια που δε θα 'λεγε ποτέ πριν. Λόγια βανδάλων. Μερικές φορές δεν μπορεί να πιστέψει τι βγαίνει από το στόμα της· για να μην αναφερθεί στο τι μπαίνει μέσα σε αυτό. Η Σαρμείν κάνει ό,τι θελήσει ο Μαξ, ό,τι κι αν είναι αυτό.

Το όνομά του, βέβαια, δεν είναι Μαξ, όπως και το δικό της δεν είναι Τζάσμιν. Δε χρησιμοποιούν τα αληθινά ονόματά τους: αυτό το αποφάσισαν από την πρώτη φορά, χωρίς καν να το συζητήσουν. Είναι σαν να διαβάζουν ο ένας το μυαλό του άλλου.

Όχι, όχι το μυαλό: την απουσία μυαλού. Όταν είναι με τον Μαξ, η Σαρμείν πετάει το μυαλό της στα σκουπίδια.

ΣΥΓΓΡΙΣΜΑ

Εκείνη η πρώτη φορά ήταν ατύχημα. Ο Σταν είχε ήδη φύγει από το σπίτι, αλλά η Σαρμείν είχε μείνει για ένα τελευταίο συγκύρισμα, όπως συνήθιζε να κάνει στην αρχή, πριν από τον Μαξ. «Πήγαινε εσύ», έλεγε στον Σταν, για να μην της ζαλίζει το κεφάλι,

πάνω στο οποίο φιγουράριζε η αλογοουρά που πάντα έφτιαχνε όταν έκανε τις δουλειές του σπιτιού. Της άρεσε το καθαρίσμα, της άρεσε να φοράει την ποδιά και τα λαστιχένια γάντια της και να τσεκάρει νοερά τις δουλειές καθώς τις τελείωνε μία μία, χωρίς να τη διακόπτει κανείς. Χαλάκια, πανάκια, νιπτήρες. Πετσέτες, τουαλέτες, σεντόνια. Έτσι κι αλλιώς, ο Σταν σιχαινόταν τον ήχο της ηλεκτρικής σκούπας. «Θα στρώσω το κρεβάτι και θα φύγω», έλεγε. «Πήγαινε εσύ, αγάπη. Και καλά να περάσεις».

Κι αυτό ακριβώς έκανε –έστρωνε το κρεβάτι σιγοτραγουδώντας– όταν ο Μαξ μπήκε στο δωμάτιο. Την τρόμαξε. Τη στρίμωξε: υπήρχε μόνο μία πόρτα. Μάλλον λεπτός, νευρώδης. Όχι ασυνήθιστα ψηλός. Πολλά μαύρα μαλλιά. Και όμορφος. Ένας άντρας που είχε επιλογές.

«Μην τρομάζεις», της είπε. «Συγγνώμη, ήρθα νωρίς. Εδώ μένω». Έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Κι εγώ», είπε η Σαρμείν. Κοιτάχτηκαν.

«Ο ροζ φωριαμός;» Άλλο ένα βήμα.

«Ναι. Κι εσύ ο κόκκινος». Οπισθοχωρώντας. «Έχω σχεδόν τελειώσει εδώ, και μετά μπορείς...»

«Δεν υπάρχει βιασύνη», είπε ο Μαξ. Κι έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος της. «Τι φυλάς μέσα στον ροζ φωριαμό σου; Αναρωτιέμαι συχνά».

Είχε αστειευτεί; Η Σαρμείν δεν ήταν τόσο καλή στο να καταλαβαίνει τότε οι άνθρωποι αστειεύονταν. «Ίσως θέλεις έναν καφέ», είπε. «Στην κουζίνα. Καθάρισα την καφετιέρα, αλλά μπορώ να... Αν και δεν είναι πολύ καλός καφές». Σαρμείν, παραμιλάς, είπε στον εαυτό της.

«Δε θέλω καφέ», είπε. «Προτιμώ να μείνω εδώ και να σε κοιτάζω. Μ' αρέσει που στρώνεις πάντα το κρεβάτι πριν φύγεις. Και που βγάζεις καθαρές πετσέτες στο μπάνιο. Όπως στα ξενοδοχεία».

«Δε με πειράζει να το κάνω, μ' αρέσει, νομίζω ότι είναι...»

Τώρα την είχε στριμώξει στο κομοδίνο. *Πρέπει να φύγω από 'δώ μέσα*, είπε στον εαυτό της. Ίσως μπορούσε να του ξεγλιστρήσει από το πλάι. Έκανε ένα βήμα στα αριστερά και ένα προς τα μπρος. «Συγγνώμη, πρέπει να φύγω τώρα», είπε σε τόνο που ευχόταν να είχε ακουστεί ουδέτερος. Εκείνος όμως ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. Προχώρησε ξανά προς το μέρος της.

«Μ' αρέσει η ποδιά σου», είπε. «Ή όπως αλλιώς κι αν λέγεται. Πίσω δένει;» Την επόμενη στιγμή –πώς έγινε;– η ποδιά της ήταν στο πάτωμα, η αλογοουρά της είχε λυθεί –εκείνος την είχε λύσει;– και φιλιόντουσαν, και τα χέρια του ήταν κάτω από το φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισό της. «Έχουμε μια δυο ώρες», της είπε καθώς τραβιόταν μακριά της. «Αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ. Η γυναίκα μου... Κοίτα, ξέρω αυτό το μέρος...» Σημείωσε μια διεύθυνση σε ένα κομμάτι χαρτί. «Πήγαινε εκεί. Τώρα».

«Μια στιγμή να τεντώσω το σεντόνι», είπε. «Αλλιώς θα φαίνεται λάθος». Αυτό τον έκανε να χαμογελάσει. Η Σαρμείν τέντωσε πράγματι το σεντόνι, αν και όχι τόσο καλά όσο συνήθως, γιατί τα χέρια της έτρεμαν. Μετά έκανε ό,τι της είχε πει.

Αυτό ήταν το πρώτο ακατοίκητο σπίτι τους. Ήταν σκοτεινό, με ψόφιες μύγες, και δεν είχε ούτε ηλεκτρικό ούτε νερό· οι τοίχοι ήταν γεμάτοι ρωγμές και λεκέδες, τίποτε από αυτά όμως δεν την ένοιαζε εκείνη την πρώτη φορά, γιατί δεν πρόσεχε αυτού του είδους τις λεπτομέρειες. Ο Μαξ είχε φύγει πρώτος, από την πλαϊνή πόρτα. Μετά η Σαρμείν μέτρησε ως το πεντακόσια, όπως της είχε προτείνει, και βγήκε από την μπροστινή προσπαθώντας να φαίνεται επαγγελματικά βιαστική. Καβάλησε το σκούτερ της και πήγε στη Φυλακή Ποξίτρονιο, όπου πραγματοποίησε την εισαγωγή της, έδωσε τα πολιτικά ρούχα της, έκανε το υποχρεωτικό ντους και ντύθηκε με την καθαρή πορτοκαλιά φορεσιά της φυλα-

κής που την περιέμενε. Αφού έφαγε στην τραπέζαριά με τις υπόλοιπες κρατούμενες –ψητό χοιρινό με λαχανάκια Βρυξελλών–, πήγε στην ομάδα του πλεξίματος στην οποία ανήκε, πήρε τη θέση της κι άρχισε να πλέκει κουβεντιάζοντας με τις άλλες γυναίκες περί ανέμων και υδάτων, όπως συνήθως. Αλλά υπνοβατούσε.

Έπρεπε να νιώθει αποτροπιασμό για τον εαυτό της, γι' αυτό που είχε κάνει. Αντί για αποτροπιασμό όμως ένιωθε κατάπληξη, και αγαλλίαση επίσης. Είχε στα αλήθεια συμβεί; Θα συνέβαινε ξανά; Πώς μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί του, ή ακόμα και να πιστέψει στην ύπαρξή του; Δεν μπορούσε. Ήταν σαν να στεκόταν στην άκρη ενός γκρεμού. Ο γκρεμός τη ζάλιζε.

Στις δέκα πήγε στο διπλό κελί της, όπου η συγκρατούμενή της κοιμόταν ήδη, αφουγκράστηκε την καθησυχαστική κλαγγή της πόρτας και το κλικ της κλειδαριάς. Ένιωθε ασφαλής έτσι κλεισμένη στο κλουβί, τώρα που ήξερε ότι είχε εκείνη την άλλη μέσα της, μια γυναίκα ικανή για περιπέτειες και επικίνδυνους ελιγμούς που ποτέ ως τώρα δεν της είχε φανερωθεί. Δεν έφταιγε ο Σταν, έφταιγε η χημεία. Οι άνθρωποι έλεγαν *χημεία* όταν εννοούσαν κάτι άλλο, όπως την προσωπικότητα ας πούμε, εκείνη όμως εννοούσε χημεία. Οσμές, υφές, γεύσεις, μυστικά συστατικά. Βλέπει πολλή χημεία στη δουλειά της, ξέρει τι μπορεί να σου κάνει. Η χημεία μπορεί να γίνει σαν τη μαγεία. Μπορεί να γίνει ανελέητη.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε σαν να ήταν μεθυσμένη. Την επομένη εκτέλεσε τα νοσοκομειακά καθήκοντά της με τη συνηθισμένη ενεργητικότητά της, κρυμμένη πίσω από την κιγκαλεριά του χαμόγελού της. Από τότε περιμένει: μέσα στο Ποζιτρόνιο, όσο ο Μαξ επιθεωρεί ακατοίκητα σπίτια στη Χρονοκράτηση μετά στο σπίτι με τον Σταν, δουλεύοντας στον φούρνο κατά τη διάρκεια της ημέρας· έχει αναλάβει τις πίτες και τα τσουρεκάκια κανέλας. Κι έπειτα, τις μέρες της αλλαγής, γίνεται για μια δυο ώρες η Τζάσμιν, πριν ο Μαξ φύγει για τη φυλακή κι εκείνη

επιστρέψει στην πολιτική ζωή, ή το αντίστροφο. Ένα ακατοίκητο σπίτι. Η αγωνία. Η βιασύνη. Ο εκτραχηλισμός.

Μετά περιμένει πάλι. Είναι σαν να σε πιέζουν τόσο πολύ, που νιώθεις ότι θα σπάσεις από στιγμή σε στιγμή· εκείνη όμως δεν έχει σπάσει ακόμα. Αν και το ότι άφησε το σημείωμα ίσως ήταν ένα τέτοιο σημάδι. Ή η αρχή του. Θα έπρεπε να μπορεί να το ελέγχει καλύτερα.

Ο Σταν πρέπει να διάβασε το σημείωμα. Έτσι πρέπει να έγινε. Πρέπει να το διάβασε και μετά να το ξανάβαλε κάτω από το ψυγείο, γιατί ο Μαξ της περιέγραψε πού ακριβώς το είχε βρει, και ήταν πολύ πιο δεξιά από το σημείο όπου το είχε κρύψει εκείνη. Έκτοτε ο Σταν είναι τόσο απορροφημένος στις σκέψεις του, που θα μπορούσε θαυμάσια να είναι κουφός και τυφλός. Όταν κάνει έρωτα –έτσι το σκέφτεται η Σαρμείν, σαν μια εντελώς ξεχωριστή ενέργεια από ό,τι κι αν είναι αυτό που συμβαίνει με τον Μαξ–, όταν ο Σταν κάνει έρωτα, δεν κάνει έρωτα με εκείνη. Ή ίσως όχι με τη συνηθισμένη αντίληψή του για εκείνη. Είναι σχεδόν οργισμένος.

«Αφέσου», της είπε κάποια στιγμή. «Αφέσου, γαμώ το κέρατό σου!»

«Τι εννοούσες “αφέσου”»;» τον ρώτησε μετά, με την απορημένη, ανυποψίαστη φωνή της, τη φωνή που κάποτε ήταν και η μοναδική της. «Από τι να αφεθώ; Τι ήταν αυτό που είπες;» «Ξέχασέ το», είπε εκείνος και «Συγγνώμη», και φάνηκε να ντρέπεται για τον εαυτό του. Η Σαρμείν δεν είπε τίποτα για να τον κάνει να νιώσει καλύτερα. Τον θέλει να ντρέπεται για τον εαυτό του, τον θέλει να νιώθει έτσι, γιατί αυτά τα συναισθήματα αποτελούν κομμάτι του καμουφλάζ της.

Μία φορά την αποκάλεσε Τζάσμιν, κατά λάθος. Κι αν του είχε απαντήσει; Θα είχε προδοθεί. Συγκρατήθηκε όμως και προ-

σπουήθηκε ότι δεν άκουσε. Ίσως ο Σταν να είχε ερωτευτεί το σημείωμά της με το παρακινδυνευμένο φούξια φιλή του. Τι είναι άραγε αυτό; Αστείο ή επικίνδυνο;

Κι αν ο Σταν το μάθει; Αν μάθει για κείνη, για τον Μαξ. Τι θα κάνει; Είναι οξύθυμος από τη φύση του· ήταν χειρότερα στο αυτοκίνητο, κι από τότε που ήρθαν εδώ όμως έχει πετάξει μερικά ποτήρια, έχει βρρίσει αντικείμενα που δε λειτουργούν όπως τα θέλει: το κλαδευτήρι, το χλοοκοπτικό. Δε θα χαιρόταν αν ανακάλυπτε ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει Τζάσμιν, παρά μόνο μέσα στη Σαρμείν. Τότε θα τον έχανε. Ο Σταν δε θα το άντεχε.

Πρέπει να διακόψει με τον Μαξ. Πρέπει να τους κρατήσει και τους δύο ασφαλείς –τόσο τον Σταν, όσο και τον Μαξ–, και τον εαυτό της επίσης. Απλώς όχι ακόμα. Σίγουρα μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό της λίγες ώρες ακόμα, λίγες στιγμές ακόμη από ό,τι κι αν είναι αυτό. Όχι ευτυχία· δεν είναι ευτυχία.

Θα ήταν καλύτερα αν η γυναίκα του Μαξ, η Τζόσελιν, είχε βρει εκείνο το σημείωμα. Τι θα είχε σκεφτεί; Τίποτα που να απειλεί και τόσο πολύ την ασφάλειά τους. Δε θα ήξερε ποιος ήταν ο «Μαξ», αφού, σύμφωνα πάντα με τα όσα λέει ο ίδιος, ποτέ δε χρησιμοποιεί με τη γυναίκα του αυτό το όνομα και δεν κάνει συχνά σεξ μαζί της, ή, κι αν κάνει, δεν είναι ούτε κατά διάνοια αυτό που συμβαίνει με τη Σαρμείν, οπότε δεν υπάρχει λόγος να ζηλεύει. Πρόκειται για δύο διαφορετικούς κόσμους, και ο Μαξ με την Τζάσμιν είναι στον ένα, η σύζυγος στον άλλο.

Για την Τζόσελιν, ο «Μαξ» και η «Τζάσμιν» θα ήταν απλώς οι Αναπληρωματικοί, που μένουν στο σπίτι όποτε εκείνη και ο σύζυγός της βρίσκονται στο Ποζιτρόνιο. Θα νόμιζε ότι ο «Μαξ» και η «Τζάσμιν» είναι ο Σταν και η Σαρμείν, αν δηλαδή έδινε καθόλου σημασία στο σημείωμα. Τι άλλο δηλαδή θα μπορούσε να σκεφτεί;

Οπότε, ουφ! λέει η Σαρμείν στον εαυτό της. *Φτηνά τη γλίτωσες, τουλάχιστον ως τώρα.*

Τι είπες; Ακούει τη φωνή του Μαξ στο μυαλό της, έτσι όπως συμβαίνει συχνά κατά την απουσία του. Η Σαρμείν ξέρει ότι τον εφευρίσκει· ότι επινοεί λόγια και τα βάζει στο στόμα του. Αν και το όλο πράγμα δεν της δίνει την αίσθηση της επινόησης – η Σαρμείν νιώθει ότι της μιλάει στ' αλήθεια. Ουφ; Όπως τα καρτούν του παλιού καιρού; Μωρό μου, είσαι τόσο αναθεματισμένα ρετρό, που είσαι κουλ! Τώρα θα σε κάνω να πεις κάτι καλύτερο με το τσουλί-στικο, φούξια στοματάκι σου. Ζήτησέ το μου. Σκύψε.

Οτιδήποτε, του απαντάει. Οτιδήποτε μέσα σε αυτό το μη-σπίτι, μέσα σε αυτό τον χώρο του τίποτα, έναν χώρο ανύπαρκτο, ανάμεσα σε αυτούς τους δυο ανώνυμους ανθρώπους. Ω, οτιδήποτε. Μετά βίας καταφέρνει να ανέβει τα σκαλιά της εισόδου, τόσο κομμένα είναι τα γόνατά της. Αν την έβλεπε κανείς, θα νόμιζε ότι είναι σακάτισσα.

Ο Σταν και η Σαρμείν προσπαθούν να επιβιώσουν εν μέσω μιας ολοκληρωτικής οικονομικής και κοινωνικής κατάρρευσης. Έχοντας χάσει τις δουλειές τους, αναγκάζονται να ζουν στο αυτοκίνητό τους, εκτεθειμένοι σε συμμορίες και κινδύνους. Πρέπει οπωσδήποτε κάτι να γίνει για να αλλάξει η κατάσταση και πρέπει να γίνει γρήγορα. Το Σχέδιο Ποζιτρόνιο στην πόλη της Χρονοκράτησης φαίνεται να είναι η απάντηση στις προσευχές τους. Εκεί κανείς δεν είναι άνεργος και όλοι έχουν ένα άνετο, καθαρό σπίτι για να ζήσουν τον μισό χρόνο. Τον υπόλοιπο οι κάτοικοι της Χρονοκράτησης αφήνουν τα σπίτια τους και γίνονται τρόφιμοι της Φυλακής Ποζιτρόνιο.

Στην αρχή δεν τους φαίνεται και τόσο μεγάλη θυσία, ειδικά όταν το αντάλλαγμα είναι στέγη και τροφή. Όταν, όμως, η Σαρμείν εμπλέκεται σε σχέση με τον άνδρα που μένει στο σπίτι τους το διάστημα που εκείνη και ο Σταν είναι στη φυλακή, τα πράγματα θα πάρουν ανησυχητική τροπή, θέτοντας σε κίνδυνο ακόμα και τη ζωή του Σταν. Κάθε μέρα που περνά, το Ποζιτρόνιο μοιάζει περισσότερο με αυτοεκπληρούμενη προφητεία, παρά με προσευχή που εισακούστηκε.

*Η βραβευμένη με Booker Μάργκαρετ Άτγουντ
στην καλύτερη στιγμή της!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1462-1

9 786180 114621

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 17690

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ